

צעד אחד קדימה

מאת: מוטי ירדני

© כל הזכויות שמורות

פרולוג

היה ניגוד בולט בין השקט והשלווה ששררו על גדות אגם הברבורים אותו בוקר קייצי, לבין תוכן שיחתם של שני הגברים שטיילו אותה עת על שביל העפר המהודק המקביל לגדה.

"ראה איזה יופי שורר כאן בטבע," אמר בוב מקינטוש, "מעניין אם יש לעופות האלה בעיות בכלל." להקת ברווזים שייטה במקביל אליהם על שפת המים.

"בחיך, אני מעדיף אותן בצלחת שלי. אני מת על ברווז מטוגן בציפוי פריך."

בוב התכעס במקצת. "יצאת מדעתך? אתה יודע מה אני עושה להרגיע קצת את העצבים שלי? להשתחרר מעט מהמתח בעבודה? אני בא לכאן, להתבונן בברווזים ובברבורים. הם אלה שעושים לי טוב על הנשמה."

ביל קרייג רכן קדימה, נטל זרד עץ מעוקם, והחל לשחק בו בין אצבעותיו. "לפני כמה שבועות שוחחנו - כמה מאנשי הצוות שלנו - על ההישגים שלנו בניווט בעזרת הלואינים. בתחום הצבאי של ניווט ה-GPS ניתן לקבוע את המיקום של המקלט במרחק החטאה של אינטש אחד בלבד."

בוב עצר מלכת, והביט בביל.

"אינטש אחד!" קרא בהתלהבות, "העסק הזה מבצעי?"

"כמובן. כמעט כל תחום הנזקק לניווט, מטוסים, כלי רכב, כלי שיט, צוללות, טילים - כולם נעזרים בניווט על פי הלואינים. למעשה, אפשר כיום להשחיל טיל שיטו שימריא מאלסקה לצד האחר של כדור הארץ, היישר לתוך חלון משרדו של איזה מנהיג אויב מנוול שאתה רוצה, וממש לא כדאי לו לפהק באותו רגע."

בוב התחייך. "הייתי עושה זאת, אבל הייתי מחליף את ראש הנפץ בצרור כרוזים."

השניים המשיכו להתהלך לאיטם, כאשר בוב לוטש מבטים חטופים לעבר העופות העסוקים בענייניהם. אווזים צחורים אחדים עלו על הגדה, ונמלטו בבהלה חזרה למים כאשר שני הגברים קרבו אליהם יתר על המידה.

"ובכן," המשיך ביל, "באותה שיחה, זרק אחד המהנדסים רעיון מעניין. הוא טען שניתן כיום לאתר את מיקומו של כל אדם, הנושא מתקן ניווט GPS, שכולל מקלט, משדר, מחשב וסוללה, בדיוק כה מדהים, שאפשר לביית על אותו אדם טיל, והטיל יפגע במדויק באותו אדם. אפשר יהיה לצמצם את גודל ראש הנפץ למניעת פגיעה בסביבה כך שרק אותו אדם יחוסל. עד כדי כך המערכת מדויקת."

"אני לא סבור שזה מעשי לשגר טיל על בן אדם כלשהו," העיר בוב.

"גם אני לא סבור כך, אך זה לא העניין. הקשב להמשך השיחה. אז התערב דוקטור אחד, וגרס, שאמנם הרעיון לשגר טיל אינו מעשי, אך ניתן לשגר אל המערכת הניווט הקטנה הזאת קרן לייזר, מלווין, וזו תפגע בה - ובאדם שנושא אותה - בדיוקנות מדהימה."

"מה גודלה של אותה מערכת הניווט?" הקשה בוב.

"ניתן לפתח אותה בגודל של שעון היד שאתה עונד כרגע. ובגודל הזה נמצאים המקלט, המשדר, מיקרו מחשב, אנטנה, סוללה, מנוע סרוו, סביבו אינרציאלי, כל מה שצריך."
"אוקיי", בוב ליטף את לחייו. "המתקן הקטן הזה יודע את מיקומו המדויק במרחב. אך כיצד יודע זאת הלווין?"

"המשדר הזעיר במתקן יכול לשדר ללווין את נתוני מיקומו."
בוב השתתק. ביל נעצר, גחן מעט, ושרטט בעזרת הזרד שבידו על האדמה מעגל, וכמה נקודות מפוזרות מסביבו.
"המעגל הזה הינו כדור הארץ, וכאן מסתובבים הלווינים המשמשים את מערכת ה-GPS. וכאן - וזהו עיקר הרעיון של אותו דוקטור - תלוי לווין, המסוגל לשדר קרן לייזר רבת עוצמה לעבר כדור הארץ. ניתן לשגר אותה בטווח החטאה של אינטש אחד, היישר לתוך המתקן המזווד בתוך שעון היד שדיברנו."

בוב הקשיב קשב רב, מנסה להבין את העוקץ שבדבר. הוא תהה בליבו, איזה רעיון זה להשמיד את אותו שעון יד קטן. ביל קרא את מחשבותיו.
"אל דאגה, הרעיון המרכזי הינו לא לפגוע בשעון הזה אלא להיעזר בו לצורך שינוי כיוון הקרן לכיוון הרצוי לך. במילים אחרות, ניתן לפתח כלי נשק קטן, בגודל אקדח רגיל, וכאשר נושא האקדח ישלח פקודה מתאימה, באמצעות הדק, ישגר הלווין קרן רבת עוצמה לכיוון אותו אקדח. באותו אקדח יהיה התקן אופטי, כעין משפך אופטי מלוטש הקולט את הקרן, ומעביר אותה ללא הפסדי אנרגיה, נניח באמצעות סיב אופטי גמיש מתאים, היישר לכיוון שקנה האקדח מכוון. הנשק הזה יהיה פשוט תחנת ביניים המשנה את הכיוון של הקרן מהחלל כלפי המטרה הנבחרת. אם היתה מפותחת מערכת כזאת, בעזרת מתקן שגודלו - טוב, לא אקדח, נניח בגודל של תת מקלע - ניתן לשרוף ולהשמיד מטרות בקנה מידה אדיר, מעבר לכל דמיון. כמובן, שבעל הנשק הזה יוכל לבקש מהלווין עוצמה שונה בהתאם לגודל המטרה. קרן דלת עוצמה אם מדובר באדם, ועוצמה חזקה יותר אם המטרה הינה רכב, טנק או מבנה. וכך הלאה. ניתן לשלב מערכת נשק כזאת בידי חיילים, סוכנים חשאיים, בטנקים ואפילו במטוסי קרב. גם המהירות של המטוסים זניחה לעומת מהירות האור. למעשה, כך אמרו לי, שמבחינת קרן הלייזר, אפילו מטוס שטס במהירות שני מאך נראה לו כמו מטרה נייחת."
בוב נדהם ממה ששמע זה עתה. לרגע קצר לא ידע מה לשאול. השניים המשיכו לצעוד, ובוב, המרוכז כולו בדברים ששמע, כמעט דרך על אוזר בצבעי אפור וירוק שמיהר להימלט בגעגוע תבהלה.
"מה העופות האלה יודעים, על מה מסוגל בן האדם לחשוב..." מילמל בקול רם.

חלפו דקות נוספות.

בוב המשיך לשקוע במחשבות. ביל תהה מה טיבם של אלה. מכל מקום, השניים המשיכו לפסוע לאיטם בשביל הנמתח לאורך היקפו של האגם. להקת הברווזים ששטה בעקביות בעקבותיהם הלכה וגדלה בכמותה בכל רגע.

"הסתכל עליהם", העיר ביל, "כמו עדת קבצנים, ממתנים שישליכו לעברם כמה מטבעות. בעצם, אולי הם מצפים מאיתנו שנאכיל אותם בפירורי לחם."
בוב לא התייחס לדבריו האחרונים.

"אתה מדבר על מהירות גדולה של נושא המתקן; אינני מבין איך זה יכול להתבצע הלכה למעשה. בהנחה שיהיו מתקנים רבים כאלה, פירוש הדבר, שהלווין צריך לכוון את עצמו בחלל ממתקן למתקן במהירות עצומה כדי לשרת את כל 'הלקוחות' שלו. וכל זאת מבלי להחטיא שיגור קרן אפילו באינטש אחד. האין זאת?"

"אמת, הנושא מורכב מאוד, " הודה ביל. "כאשר התחלנו להפרות את הנושא, עמדנו על הבעיות האלה ועל עוד רבות אחרות שעדיין לא חשבת עליהן. הלווין יהיה בעל מספר קני שיגור, ומחשב מרכזי ינהל את בקרת האש, כלומר עוצמת הקרן הנדרשת, את הקנה הפנוי, את זווית הירי המדויקת, ואת התקשורת וחלוקת העומס בין המשתמשים. נניח שלאותו לווין אלף מינויים, וחמישה קני ירי. המחשב יקלוט את סדר הדרישות לירי של המשתמשים, ימין אותם בהתאם לסידרי העדיפויות, ויקצה את הקנה הפנוי ואת האנרגיה הנדרשת להספק המבוקש התלוי בגודל המטרה. המשתמש שם למטה יוכל לדעת באמצעות סימון אופטי שהלווין סיים את כל ההכנות, ויקבל ממנו קרן לייזר צבעונית בהספק נמוך ביותר, שתשמש לסימון המטרה. כעת, בלחיצה על ההדק, הלווין יספק את הקרן האנרגטית למשך כמה מיקרו שניות המספיקות להשמדה מוחלטת של המטרה."

"איזה קצב ירי הלווין יוכל לספק לצרכנים?"
"ברור שבשלב מוקדם כזה של רעיונות, אין לנו מספרים משוערים אפילו. הערכות ראשוניות מדברות על כך שרוב הזמן הלווין ישתעמם מחוסר תעסוקה."

"הלווין חייב להיות תלוי בדיוק מעל הראש?"
"איננו סבורים כך. גם בזוויות גדולות יחסית, השיגור יצליח. 'המשפך האופטי' שבראש המתקן ינוע עצמאית בעזרת מנועי סרוו קטנים ויעקוב אחרי מיקומו של הלווין. מובן, שכדי לכסות את כל אזורי הפעילות בעולם, ניתלה מספר רב של לווינים כאלה, ורשת המחשבים תנהל את שיגור פולסי הלייזרים מן הלווין האופטימלי הנמצא בקרבת הלקוח הדורש את יריית הלייזר."

"לא התכוונתי לצד הלווינים, " העיר בוב, "התכוונתי לצד המשתמשים. מה קורה אם ראשו של המשתמש ימצא בקו ישר בין המתקן שלו לבין הלווין?"
"אין דאגה כזאת, מהסיבה של ריבוי הלווינים. כאמור, לווין יוכל לשגר את קרן ההספק הגבוה רק לאחר שיוודא שיש קשר אופטי בינו לבין משפך המתקן. הקרן הראשונה תהיה דלת עוצמה לחלוטין, כמו סמן לייזר המשמש כיום למצגות בחדרי דינונים. רק אם לא תהיה הפרעה בקו הירי תשוגר קרן האנרגיה. באם תהיה חסימה כלשהי בקרן הראשונה, הלווין לא יורשה להמשיך בתהליך הירי. אנחנו בהחלט לא מתכוונים לסכן את המשתמשים שלנו, " סיים ביל בחיוך.

"עד כמה יכולה מערכת כזאת להיות אמינה? מה יקרה אם הקרן תחטיא את האקדח ותפגע באדם הנושא אותו? הרי בכל זאת, מדובר בקנה מידה של אינטשים בודדים, וממתקן בחלל סטייה זערורית יכול לגרום להחטאה קטלנית."

"האמת, שבמקרה של החטאה לא ישאר מהאדם כלום, אפילו לא אפר. הוא יתאייד לחלוטין, ונוכל לחפש את המולקולות שלו במרומי היונוספירה, " התלוצץ ביל.

בוב לא אהב את הדימוי הזה, אולם הבליג. שאלות נוספות הטרידו אותו.
"בכלל, יש לווין בעל קרן לייזר קטלנית כל כך? מאיפה ישיג הלווין כל כך הרבה אנרגיה ללייזר אדיר שכזה? וכמה טונות הוא ישקול? וכמה יעלה לשגר אותו לחלל?"

"שאלות מעולות, " ציין ביל בסיפוק. בוב לא היה מנותק מהעולם הפיזיקאלי. "ללווינים יש מקורות אנרגיה עלובים מאוד, שבקושי מספיקים להחזיק אותם במסלול. ואין להם שום מתקן לייזר. כדי לייצר לייזר בעוצמה קטלנית, צריך תחנת כוח חשמלית עצומה להזין את מחולל הלייזר. "
"אז איך הלווינים שלך ישגרו את הלייזר מהחלל?" בוב נראה מבולבל.
"הלייזר בהספק הגבוה ישוגר מהקרע, לתוך משפך אופטי בלווין, שרק הווה תחנת ביניים, וימיר את הכיוון של הקרן חזרה למטה, למשפך הזעיר

של המתקן שלנו. ככה נפתור את כל בעיות המשקל. בעצם, הליוונים של המערכת הזאת יהיו קטנים וקלים וזריזים ולא יקרים במיוחד. "ביל שרטט על האדמה רישום נוסף. "הנה, זה מתקן הלייזר על האדמה. צמוד אליו בונים תחנת כוח לספק לו את כל האנרגיה הדרושה לייצר את הקרן בהספק הגבוה. הוא משגר קרן למעלה למשפך האופטי של הליוין. הליוין מסיט את הקרן חזרה אל המשפך האופטי של המתקן, וזה מסיט את הקרן לעבר המטרה. פוף! המטרה הושמדה. תוך מיליונית שניה."

שוב השתררה שתיקה קצרה, והשניים סבו לאחור והחלו להלך לאיטם לכיוון מגרש החנייה. גם הברווזים שינו את כיוון השיוט במקביל אליהם. "מה דעתך האישית על כל העסק הזה?" שאל בוב.

"אינני יודע. תחושתי היא שיש משהו ברעיון, וכדאי להשקיע בו מעט עבודה, לבדיקת היתכנות. חבל לפסול נושא כזה על הסף, ללא בדיקה ראשונית אפילו."

"בתוך כמה זמן תוכל להגיש לי הערכות ראשוניות בנושא?"

"מספר שבועות, בשליפה ראשונית. אני מעריך שאזדקק להעסיק למטלה הזאת כחמישה מדענים ועוד כמה מהנדסים."

"עוד שאלה אחת, והחשובה מכולם, בעצם - כמה יכול לעלות הפיתוח של כל הפרוייקט הזה?"

"מוקדם מדי כדי להעריך, "הניד ביל בראשו. "אינני מעוניין לזרוק מספרים בלתי מבוססים."

"חוששני שאני חייב ללחוץ עליך. אתה חייב לתת לי איזה מספר עוגן, כדי שאאשר לך בכלל את ביצוע הבדיקה הראשונית."

ביל הרבה מספר שניות.

"באותה שיחה, מישהו העריך שמדובר בשש מאות מיליון דולר, לפיתוח ויצור אב טיפוס בלבד, אבל מהניסיון שלי אני יודע שצריך להוסיף על הערכות ראשוניות כאלה בערך חמישים אחוז כדי להתקרב לעלות ריאלית."

בוב כמעט נפל ארצה. "תשע מאות מיליון דולר! לעזאזל, איך אשיג לך סכום כזה?"

ביל החריש.

"נראה שנאלץ לשכוח מכל הפרוייקט הזה, "נאנח בקול רפה.

בוב השתהה מעט בטרם היישיר את מבטו לעבר איש שיחו. לפתע הסתמן חיוך דק בקצות שפתיו.

"או קיי. אתה תתחיל לבצע את העבודה הראשונית. אני אדאג לך לתקציב."

"איך אתה מתכוון לעשות את זה?" נדהם ביל. לתפנית כה מהירה לא ציפה. "אתה הולך לשדוד איזה בנק? את פורט נוקס?"

"שמע, גם זה רעיון לא רע, "צחק בוב. "אל תדאג, אני אשתדל להשיג את הכסף. הקוד בין שנינו יהיה פשוט - 'הפרוייקט החמישי'. אני אעדכן את ג'ון. דרך אגב, כיצד מתקדמת העבודה על 'הפרוייקט הרביעי'?"

"אנו בשלב די מתקדם. למעשה, בבדיקות השילוב הסופי ועמידה בסעיפי המפרט. העבודה הזאת תסתיים בתוך כמה שבועות, ככל הנראה."

"יפה." בוב נשמע מרוצה. הוא הכניס את ידו לכיסו, ולהפתעת ביל הוציא משם חופן פירורי לחם, והשליכם לעבר העופות שהתמידו ללוות אותם במרחק קצר מהם. אלה האחרונים עטו על השלל, והחלו לחטוף בתאווה את ארוחת החינם שזכו בה, ואף לנקר אחד את רעהו תוך כדי כך.

"איזו הפתעה!" ביל צחק.

"רק עכשיו אתה יכול להבין למה הם ליוו אותנו בסבלנות, "ציין בוב, "לעיתים יש דברים, שמתבהרים רק בסוף. שמור זאת היטב בליבך!"

פרק 1

"קאראטה זה בולשיט בשביל מרגלים. אתם תלמדו קאראטה, ג'ודו, ג'יוג'יטסו ועוד כמה מילים ביפנית, אבל לעולם לא תשתמשו בהם. אוי לכם אם תגיעו למצב שתצטרכו להשתמש בהם. הם טובים - אתם יודעים למה? לסרטים. כן, גם אני אוהב לראות סירטי קונג-פו, הם יפים מאוד. אבל הם יפים רק בסרטים. זה כמו ריקוד אמנותי, תענוג לעיניים. אבל מרגל אינו זקוק לקאראטה. כאשר מרגל כבר צריך להשתמש בכוח, הקרב צריך להימשך - אתם יודעים כמה זמן? חצי שניה. מכסימום שניה אחת. אם הקרב ימשך יותר מזה, המרגל הפסיד. ואתם יודעים מה המשמעות של הפסד? אתם לא רוצים לדעת. שנים של כליאה וחקירות זוועתיות. ויותר גרוע, המשימה כולה הלכה לאיבוד. לכן, המרגל צריך לנהל קרב מגע קצר, ניצחון מהיר. ישנם שני סוגי קרבות, בהתאם למשימה. יש משימה מלוכלכת. מלוכלכת זה כשהורגים. אז המרגל בוחר נקודת תורפה, רקה, מפתח לב, גרוגרת, מכה מהירה אחת וגמרנו. אבל זה בזבז משאב יקר לשלוח מרגל למשימה מלוכלכת, בשביל זה יש מחסלים מקצוענים, הם עושים את זה מעולה. הם גם עולים בזול, לא משקיעים בהם שנות אימונים. וחוץ מזה, מרגל שביצע עבודה מלוכלכת, נשרף. אי אפשר להחליף אותו בחילופי שבויים. אם יתפש - ישאר בכלא כל חייו. ואתם יודעים כמה מרגלים נתפשים? מתוך מאה? אני אגיד לכם. כולם! כולם נתפשים, מי שלא נתפש כעבור שבוע - נתפש כעבור חודש. רק אחד ממאה או מאלף לא נתפש. בגלל זה, לא שולחים מרגלים למשימות מלוכלכות. רק נקיות. במשימה נקיה לא הורגים, מכסימום מהממים. גם הקרב הזה צריך להיות קצר מאוד. לא מרימים בעיטות ראוות לאוויר. בוחרים נקודת תורפה - ביצים, פדחת, לסת, מכה - היריב נופל, יקום בעוד חצי שעה, מכסימום ילך לרופא שיניים, ואתה נשאר נקי. שלא תהיינה לכם אי הבנות. אני אלמד אתכם קאראטה, אבל אלמד אתכם גם לחשוב, לבצע קרב מגע מושלם, לתכנן לפני הביצוע. תלמדו להילחם נקי ויעיל, כדי שנחזיר אתכם. אני אלמד אתכם לא רק קאראטה. מרגל צריך לדעת אלף ואחד דברים. אתם צריכים לדעת להשתמש בכל אקדח, תת מקלע או נשק אחר שיזדמן לידיים שלכם. שלא יקרה שבתחקיר לאחר המשימה, תתרצו את הכישלון בזה שלא מצאתם את הניצרה... מרגל צריך לדעת להשתמש בכל האבזרים המיוחדים המיוצרים במקום הזה. מצלמות זעירות. ציוד מיקרופילים. מכשירי הקלטה. משדרים. מקלטים. חומרי נפץ. חומרי הרדמה. אלף ואחד מכשירים וחומרים. מרגל צריך לדעת לעקוב אחרי בן אדם, בלי לאבד אותו ובלי שהקורבן ירגיש. מרגל צריך לדעת לזהות מעקב ולהתנער ממעקב. וזה קשה, אני אומר לכם. ואתם יודעים למה זה קשה? כי אתם צריכים לעקוב אחרי מרגלים אחרים, שקיבלו הכשרה לא פחות טובה מכם, אם לא טובה יותר. וגם הם יודעים לעקוב ואיך להתנער מן העיקוב. מרגל צריך לדעת לשקר. אם לא יכול להשתמש בסיפור הכיסוי שתוכנן מראש, אז למצוא סיפור מוצלח אחר כהרף עין. להיחלץ ממצבים מביכים. לדעת לקרוא את המצב נכון. לדעת מתי ללכת בכוח, מתי להיראות כמו קבצן עלוב שלא שווה יריקה, שאינו מסוגל לאיים על רוכלת קשישה בשוק. מרגל צריך לדעת לרכב על כל כלי רכב. כאשר אני אומר הכל, אתם יודעים למה אני מתכוון? להכל. לא רק מכוניות או משאיות. גם בספינה, גם במטוס, גם במסוק, גם בצוללת, גם במכשבי דרכים אם צריך. גם על סוס או גמל. כל מה שזז. מרגל צריך להיות עבריין, גנב, פושע. הוא צריך להיות מסוגל לכייס כייס מקצועי, בלי שזה ירגיש. הוא צריך לדעת לפרוץ לבית, למחנה צבאי, למבצר, לאן שצריך. גם לפצח כספות. שום דבר שתצטרכו להשיג, לא יהיה מונח לפניכם על השולחן, אפילו שגם זה כבר קרה לי בעבר. הדברים החשובים נמצאים בכספות. המרגל צריך לדעת את השפה של היעד. לא רק לדעת את השפה,

גם איך להתנהג ולחשוב ולשתות כמו האנשים ביעד. ברוסיה תשתו וודקה, לא וויסקי. מרגל צריך לבוא עם תכנון טוב של המשימה. צריך לבצע אותה במדויק בלי להתחכם מדי, לא לנסות להיות טוב מדי. המרגל עובד לבד, אף אחד לא ינקה לו את התחת. הוא לא יסמוך על איש אלא רק על עצמו. כאשר משהו משתבש, ותמיד משהו משתבש, הוא לבד. זה הדבר החשוב ביותר. את זה אי אפשר ללמד אף אחד. לא בושה להודות בטעות. טעיתי בתכנון, צריך לשנות, לתקן. להיפך. זו גדולתו של מרגל. לסגת כשצריך, להוריד פרופיל כשנהיה חם מדי, להיעלם, לחשוב מחדש, לעקוץ בכיוון אחר ובזמן אחר. את זה אני לא אוכל ללמד אתכם. רק הכישרון והניסיון שלכם. אבל זה מה שיעשה אתכם למרגלים טובים או גרועים. אני יכול לעזור לכם בתיכנון כאן בבית. שם אתם לבד. רק עם כל מה שקיבלתם פה. מרגל אינו טועה פעמיים. אין פריבילגיות כאלה. טעות אחת, סוף המשחק. אין עוד סיבוב. ואז, אתם יודעים מה קורה? אני אספר לכם. אתם מגיעים לדוקטור זוטוב. הוא דוקטור כמו שסבתא שלי היתה דוקטור, אבל מאז שלמד להפנט, כולם קוראים לו דוקטור זוטוב. ומה השיטה להפנט? פשוטה מאוד. אי אפשר להפנט בן אדם בניגוד לרצונו. אז תקבלו זריקה, אתם יודעים איזו זריקה? זו לא זריקת אמת. זה בולשיט, אין דבר כזה. זה בסך הכל זריקת הרדמה חלשה, חצי הספק. אתם חצי רדומים או חצי מטושטשים, ואז זוטוב מצליח לחקור אתכם. ואתם מספרים לו הכל. ואז, כאשר המרגל מתעורר, זוטוב מספר לו בחיוך זחוח מה היתה המשימה, ולמה ואיך היא נכשלה. הוא גם יודע לספר לו, מי היתה המורה שלו בכיתה א'. גם איזה קולות שמע כשהיה ברחם. ואז למרגל יש הרבה זמן לחשוב איפה טעה ובמה נכשל. אם יש למרגל מזל, תוך כמה שנים נחליף אותו באחד המרגלים של זוטוב. הזוטוב הזה הוא גם ראש הק.ג.ב, הבוס הגדול של כל המרגלים ברוסיה. רוב הסיכויים שתגיעו אליו, אם המשימה שלכם תהיה שם. עכשיו אתם גם מבינים למה אני לא מכיר את השמות האמיתיים שלכם... גם אתם לא יודעים את השמות של אלה שעומדים לצידכם. כדי שלא תדעו מה לספר. המכסימום שתספרו, זה שכאשר הייתם באימונים, היו אתכם ג'וני, הארי, בובי ועוד עשרים שמות חסרי משמעות. אפילו על השמות האלה הרוסים פותחים תיק בק.ג.ב, למרות שאין מספיק נתונים, על בובי, שנראה גבוה, שחרחר וזהו. בגלל זה, כמה שפחות תדעו מסביב, יותר טוב לכם ולמערכת. אוקי, אז עכשיו מספיק עם הבולשיט, ריצה קלה מסביב. קדימה!"

מרק קולינס עמד במרכז המזרון, מתבונן בעשרות הבחורים הרצים צמוד לקירות האולם. כבן ארבעים היה, גברי ומוצק, שערו כהה וצדעיו מתחילים להכסיף. חמש עשרה שנים אחרונות עבד בסוכנות הביון המרכזית, מתוכם שש שנים אחרונות כמאמן ומדריך ראשי של המרגלים הטירונים. לפחות שלושה מנהלים בכירים של הסוכנות אמרו עליו, כי מורה טוב ממנו לא היה להם בעשרים השנים האחרונות. מרק היה מורה ומנטור בחסד עליון. לא רק שהוציא תחת ידיו מרגלים מעולים, הוא עשה הכל לבדו. הוא שלט בכל רזי המקצוע ושלט גם בשפה הרוסית. עד גיל 14 חי ברוסיה, תחת המשטר הקומוניסטי של ברית המועצות, ואיכשהו התגלגל דרך אירופה לאמריקה. מקוזלבסקי הפך לקולינס. עתה סקר בדומיה את הבחורים הרצים סביבו, וכאשר הזיעו מספיק להערכתו, עצר אותם ופיזרם על המזרון. הוא קרב אל אחד החניכים. לפתע, ללא אזהרה מוקדמת, לפת את צווארו של החניך המופתע, וזה האחרון התעופף באוויר ומצא את עצמו שרוע על המזרון. בעוד יתר החניכים הנדהמים מעכלים את מה שראו בשבריר השניה האחרון, מצאו שניים נוספים את עצמם מוטלים בדרך דומה על גבם, בחבטות קולניות, ונאנקים. רק עתה הנותרים החלו להתעשת. 'הוא לא משחק משחק הוגן, מותר להתגונן', הרהרו, אפילו שלא ידעו עדיין כיצד עושים את זה. אך אז, כאשר הבחין בדריכות שלהם, עצר. הוא הניע בראשו לשלילה.

"גרוע. הדריכות שלכם אפסית. מה שביצעת עכשיו היה תרגיל בג'ודו, 'קושי גרומה', האיטי ביותר שאני מכיר. הספקתי להטיל שלושה מכם בטרם קלטתם שאני תוקפני. זאת אומרת, שאם הייתי מתקיף אתכם כמו שצריך, היו שישה פגרים שוכבים פה עכשיו. מרגל צריך להיראות רדום, עלוב, מוזנח, כזה שיריקה לא מעיפים לכיוון שלו, ובו זמנית צריך להיות עירני ודרוך כל הזמן, כאילו כרגע מגיעים להרוג אותו, גם כאשר הוא ישן. היכרתי סוכן חשאי אחד, שהיה שקוף. הוא היה יכול להיכנס לחדר דיונים סודי ביותר אצל האויב, להאזין חצי שעה לכל מה שנאמר, ולצאת מבלי שאף אחד מהנוכחים היה שם לב לעצם קיומו. ככה צריך להיות מרגל! אבל מי שהיה מנסה להרים עליו יד, היה שוכב מנוטרל על הארץ תוך מאית שניה. המצב הזה מתחיל מהיום. מעכשיו. אם עוד פעם אצליח להפיל יותר מחניך אחד, אכה אתכם. פה זה לא גן ילדים. אתם צריכים ללמוד להגן על עצמכם. אתם לא בטויל מאורגן ולא בקייטנה. איך שאתם נוחתים באזור היעד, כבר יש לכם זנב צמוד, אם לא חוליה שלמה. ובשלב מסוים, והם בוחרים את הזמן והמקום, הם מתקיפים. הם לא יפילו אתכם כמוני. הם יחסלו אתכם. יקצרו אתכם בראש. אז אם תדעו להיזהר ממני, אולי תצליחו לשרוד שם. אם אני מרים עליכם יד, אני מרשה לכם לשבור לי אותה. האמינו לי, מי שיצליח יקבל ממני ציון לשבח."

הטלפון בקצה האולם צלצל.
"המשיכו בחימום, תזיזו כל שריר בגוף עד שאסיים את השיחה." הוא צעד לעבר הטלפון והרים את השפופרת.
"את מרק קולינס, בבקשה," ביקש המטלפן.
"מדבר."

"מרק? מדבר דייב בראון. גש בבקשה למשרדי בתום האימון, או בעצם, בוא נסכם על שעה עשר."
"עשר. בסדר."
להתראות."

מרק, הקשוח והמשופשף, רעד קלות בקולו. אפשר לומר שאפילו התרגש במקצת. לא כל יום מתקשר אליו המנהל האחראי על כל המבצעים והמשימות המיוחדות, מספר 5 בהיררכיה של סוכנות הביון. לאחד כזה, הקובע את שעה עשר, אי אפשר לבקש שעה אחרת. הוא עסוק מדי וגדול מדי עבור מרק קולינס. צריך להגיד 'יס, סיר' ולהתייצב בדיוק בזמן. צריך לקצר את האימון המתוכנן בשעה בערך.

מרק שקע בהירהורים. בפעם האחרונה שהוזמן אל דייב בראון, איבד את סטיב קולמאר, תלמידו הטוב ביותר. מרק כבר היה משופשף מספיק כדי לדעת שאסור להתקשר רגשית לאף חניך או מרגל בסוכנות הביון. כששומעים על חבר שנתפש, מחסירים פעימה. אם זה חבר קרוב במיוחד, נכנסים לדיכאון, לאפאטיה; אסור שזה יקרה. אבל מרק לא יכול היה למנוע את ההתקרבות בינו לבין סטיב. היחסים התהדקו והלכו, והפכו להערכה הדדית ולחיבה עמוקה. בלב כבד המליץ אז, בפעם ההיא, על סטיב לביצוע המשימה. כדי לוודא שידידו יצליח, עזר אישית לתכנן כל פרט ופרט במשימה. הכל נראה כל כך טוב על הנייר, לעזאזל! לא היה למרק מושג מה השתבש ואיך ומדוע סטיב נכשל. התכנון היה מדוקדק, מלוטש, מעולה. היה קשה מאוד להיכשל במשימה הזאת. אבל... מרק הכיר טוב מאוד את עולם הריגול. סוכנים חשאים מן הסוג שאימן, הנשלחים לגיחות משימה, נדיר שחוזרים ממנה בשלום. שנה וחצי חלפה מאז. החיים צריכים להימשך, וקיימים כל הסימנים שמשימה חדשה מתבשלת בתנור.

מרק הציץ בשעון הקיר התלוי מעל דלת הכניסה לאולם. תשע. 'הרבה כבר לא אספיק היום', הררה. הוא חזר למרכז המזרון ומחא כף. "כל אחד בוחר בן זוג, בערך באותו משקל. היום אראה לכם את ההפלה שביצעתי

קודם. בעוד כשעה אני פורש לפגישה חשובה, משהו לא צפוי. יהיה לכם בוקר חופשי. עכשיו, שימו לב, " הוא תפש בזרועו השמאלית את שרולו של אחד הבחורים, כךך את זרועו הימנית סביב צווארו של הבחור, הסתובב, התכופף מעט והניף אותו בקלות. הבחור נחת על גבו. "שמתם לב? הדבר הכי חשוב זה להסתובב נכון, התחת שלך צמוד לבטן שלו, אחרת זה לא יצליח. קדימה, כל אחד פעם מפיל ופעם נופל."

הבחורים החלו בתרגול, כאשר מרק עבר מזוג ולזוג ותיקן את הטכניקה. מדי פעם עצר את כולם והסביר ליקוי סגנון. "זיכרו, שתי כפות הרגליים צמודות וישרות! כיפוף קל בברכיים!" חלפו כמה דקות, ושוב צלצל הטלפון. מרק הרים את השפופרת.

"מרק?" קולו של דייב נשמע נסער מעט.

"מדבר."

"אתה יכול להתפנות ולהיכנס אלי עכשיו? כרגע הודיעו לי, ששנינו אמורים לעלות למשרדו של ג'ון האריס בשעה עשר. גם ג'ורג' מיטשל יהיה נוכח בפגישה הזאת, ואני מעוניין להחליף אתך כמה מילים לפני כן."

"מיטשל? חבר הקונגרס?"

"כן."

"או.קיי, אני מתקלח ועולה אליך."

"וותר על המקלחת, חבל על הזמן. אני אסלח לך הפעם על ההופעה

שלך, " דייב נשמע מצחקק, "וגם על הריח... קדימה, אני ממתין לך.

להתראות."

מרק הניח את השפופרת. "הקשיבו כולכם, " קרא, "אני נאלץ לעזוב עכשיו את האמון, אין לי מושג לכמה זמן. לכו להתקלח, אתם חופשיים הבוקר." זה היה כבר משהו אחר. מיטשל עמד בראש הוועדה של הקונגרס, אשר היתה ממונה על התקציבים לפעילויות סוכנות הביון. זה האדם שמאשר או מקצץ במאות אלפי דולרים, והוא למעשה מממן את כל הפעילויות, המשימות המיוחדות, הפרוייקטים. ג'ון האריס עצמו היה המישנה למנכ"ל בסוכנות הביון, מספר שניים בהיררכיה של הארגון. 'ככל הנראה, יוטל עלי לעזור בתכנון משימה דחופה כלשהי, ' הרהר מרק לעצמו.

הוא נטל את תיקו, הוציא מתוכו מגבת וניגב את הזיעה ממיצחו וייבש את פלג גופו העליון בחופזה, תוך כדי צעידה לעבר המעלית. תוך דקות ספורות הגיע ללשכתו של דייב, חלף על פני המזכירה שלו, ועל פי הנהון מבטה נקש קלות בדלת המשרד.

"נא להיכנס, " שמע את קולו של דייב.

מרק נכנס למשרד והתיישב על אחד הכיסאות הניצבים מול שולחנו המפואר ורחב הידיים של דייב, אשר נראה שקוע בעיון במסמך כלשהו.

"מה שלומך?"

"בסדר, תודה."

"נו, מתי אתה חושב להתחתן?"

מרק המופתע נבוכ מעט לשמע השאלה. הוא רצה להשיב, שהוא כבר נשוי, - לעבודה שלו... הרי הוא צריך לישון עם החניכים, כדי לוודא שאף אחד אינו מדבר בשנתו. הוא צריך לעשות להם הקפצות לילות. ובכלל, חצי מהאימונים הם בלילות... מכל מקום, הוא החליט לברור את מילותיו בקפידה. "למעשה, העבודה הנוכחית תופשת את מרבית זמני. אני מניח שאאלץ

לפרוש מן השירות, באותה עת שאחליט להתחתן."

"אינני מקבל זאת. אני לא מתכוון לוותר עליך בקלות כל כך. כאשר אתה

תתכן חתונה, פשוט נתאים לך מישרה שתאפשר לך לקיים חיי משפחה

תקינים."

מבלי לחכות לתגובה של מרק, דייב חזר להתבונן במסמך שבידו.

"מה אתה יודע על מערכת זיהוי עמית טורף במטוסי קרב?"

מרק הופתע גם מן השאלה הזאת. דייב הטיל הצידה את המסמך והתבונן במרק. זה האחרון הרהר רגע קצר, מה שומה עליו לענות. למעשה, הוא לא ידע על נושא זה מאומה.

"מעט מאוד."

דייב הוריד מבטו לעבר ידיו. נראה היה שהוא חוכך בדעתו כיצד עליו להתחיל.

"אני סבור שאצליח לתאר לך את הנושא בקווים כלליים. בשנים האחרונות, התפתחו טילי האוויר-אוויר מאוד. כיום ניתן לשגר טילים מכל מעטפת שיגור כמעט, והטילים האלה פוגעים ומפילים את מטוסי המטרה. כאשר קרבות האוויר מתנהלים בטווחים קצרים, הירי מתבצע לעבר מטרה שיש עליה קשר עין. אך כאשר המטוסים עדיין רחוקים, קיימת מערכת אוויונית במטוס שתפקידה להודיע לטייס אם המטוס שהוא רואה על מסך המכ"מ שלו הוא מטוס עמית או טורף, כדי שידע אם לשגר אליו טיל במקרה של אויב או כמובן לנצור את האש במקרה של עמית."

הוא עשה אתנחתא קלה, וביקש את מזכירתו דרך האינטרקום להכניס שני סיפלי קפה וכמה קרואסונים למשרד.

"למעשה, כבר שנים רבות יש לנו טילים מעולים, כדוגמת טיל ה'פניקס', שיכול להפיל מטוס אויב ממרחק מאה מייל. אבל בגלל הבעייה של הזיהוי הוודאי, פשוט לא משתמשים בטיל הזה. גורל דומה יעלה בגורלו של הטיל שיירש את הפניקס, ה'אלרא"ם', במצב כפי שהוא היום - פשוט לא ישגרו אותו..."

"מה הבעייה, המערכת אינה אמינה?"

"המערכת אמינה מאוד, אבל רק בכיוון של הזיהוי החיובי. המטוס 'חוקר' את מטוס המטרה. אם מתקבלת תשובה חיובית, אזי בטוח שמדובר במטוס עמית, ידידותי. אך אם לא מתקבל זיהוי חיובי, רוב הסיכויים שמדובר אמנם בטורף - במטוס אויב - אבל אין ביטחון מוחלט בכך. בכל אופן, לא מסתכנים בשיגור טיל על סמך החלטתה של המערכת הזאת. אם יש תקלה במערכת של המטוס הידידותי, הוא לא ישלח תשובה למטוס החוקר ולא תהיה תשובה כמובן, אך זהו עדיין מטוס עמית! זוהי בעיה ידועה בכל חילות האוויר בעולם. למעשה, בעוד תשומת הלב המירבית ניתנה לשיפור ביצועי הטילים, כמעט והזניחו את הנושא הזה לחלוטין. פה ושם שיפרו את המערכת, אך פריצת דרך בנושא לא היתה."

ז'אנט, מזכירתו של דייב נכנסה למשרד עם מגש הכיבוד. דייב המתין בסבלנות עד אשר יצאה.

"מה שאירע, בעוד אנו קופאים על שמרינו, הרוסים מצליחים לפתח מערכת מושלמת. הם עומדים עתה בשלבים האחרונים של האינטגרציה, ובעוד מספר חודשים או שבועות עתידים להכניס את המערכת שלהם לשימוש מבצעי. במילים אחרות, המטוסים שלהם יזהו במדויק את מטוסינו, וישגרו את הטילים שלהם ממרחקים, ללא כל צורך להיכנס לקרבות אוויר הדוקים ולטווח מגע בכלל. זו עדיפות מבטיחה מאוד מבחינתם, ומסוכנת מאוד מבחינתנו. כאן אנחנו צריכים להיכנס לתמונה, ובדחיפות רבה." הוא עצר לרגע את שטף דיבורו, ומצחו התקמט לפתע. "ושכחתי עוד משהו. במלחמת העולם השניה, כאשר נכנסו לשימוש מבצעי הדור הראשון של המכשירים האלה, הגרמנים הצליחו לעלות על הקרינה ששידרו המכשירים של מטוסי ההפצצה הבריטיים, וכך איתרו אותם מגיעים בזמן כדי להתנפל עליהם. לקח לטייסים הבריטיים הרבה זמן להבין את זה עד שכיבו את מכשירי הזע"ט שלהם כאשר יצאו לגיחות הפצצה. במערכת החדשה של הרוסים הם התגברו על הבעיה הזאת בצורה מושלמת, כנראה בעזרת רעיון גאוני כלשהו. זה ממש מטריד את קציני חיל האוויר שלנו, הייתי אומר אפילו מדיר שינה מאנשי המודיעין."

"במה השתנה המצב היום לעומת החודש שעבר, לדוגמה?"
"רק לפני עשרה ימים הגיעו ידיעות מודיעיניות חד משמעיות, שהמערכת שלהם עברה בהצלחה כמעט מלאה את בדיקות האינטגרציה. למעשה, הם עובדים עתה על איתור שגיאות אחרונות בתוכנת מחשב המערכת."
"היכן מפותחת המערכת שלהם?"

"בנושא זה יש בשורה טובה, למי שיבצע את המשימה. זהו מפעל אזרחי, לא צבאי, הממוקם בפרוורי מוסקבה. המפעל הזה מייצר ציוד תקשורת אזרחי, כמו מקלטי רדיו, טלוויזיות, טלפונים אלחוטיים וכד'. המפעל שוכן במבנה ענק בן חמש קומות. הקומה החמישית היא צבאית, ושם פותחה המערכת. מכל מקום, הגישה למפעל קלה יחסית, עד לאותה קומה חמישית המוגנת היטב."

"מה המשימה, אם כן?"

"עוד לא גיבשנו סופית את פרטי המשימה. אנו מתעתדים לקבל החלטה סופית בפגישה למעלה, בעוד מספר דקות. למעשה, אנו לא זקוקים כלל למערכת הרוסית. אנחנו נמצאים עתה בשלב של הגדרת דרישות למערכת משלנו. אנו זקוקים לזמן בלבד. נכון להיום, הרוסים מקדימים אותנו בשלוש שנים בערך. אם, לדוגמה, נצליח להשיג את תוכנת המחשב שלהם, נשיג יתרון משמעותי בפיגור הזמן. אם הרוסים יגלו ששמנו את ידינו על התוכנה שלהם, הם יאלצו לשנות קונספט, להגדיר נתונים מחדש, לעשות שינויים מהותיים, והמדובר בשנים של פיתוח מחדש. בכל אופן, אסור לנו לאפשר להם לסיים את הפיתוח ללא הפרעה."

"אם כן, צריך לסחוב מהם את הדיסק שעליו נמצאת תוכנת המערכת, ולהביא אותו למעבדות שלנו כאן," סיכם מרק.

"לא מדויק. הרעיון שהצעת עכשיו נשקל אף הוא, אך מה שמסתמן עכשיו זה קצת שונה. אין לנו מה לעשות עם התוכנה שלהם. בשביל לנתח אותה ולמצוא את חולשתה, אנו נאלץ להשקיע עוד זמן ומשאבים, דבר שאנו מעוניינים להמנע ממנו. מספיק רק שהם יאמינו שהתוכנה בידינו, דבר שיגרום להם לבזבז זמן ומשאבים. להערכתך, ולהערכת ג'ון, מספיק שנעלים את התוכנה במפעל, ואחרי כן נפיץ ידיעות שהתוכנה בידינו. לכן, יש למצוא את הדיסק הנכון, ולהעלים אותו. בפשטות, להחביא אותו. לא משנה היכן. אפילו לקבור אותו בגינה. מצידך, אפשר להסתיר אותו אפילו מתחת למושב המכונית של דוקטור זוטוב, העיקר שלא ימצאו אותו. המשימה נראית קלה למדי על הנייר, אך חשיבותה רבה מאוד. כשלון במשימה פירושו מערכת מבצעית רוסית מושלמת, נחיתות לחילות האוויר שלנו בלוחמת אוויר-אוויר למשך שנים, ובזבוז של תקציבי ענק בשני מישורים: פיתוח מערכת משלנו ושיבוש המערכת שלהם. מאות מיליוני דולרים שיכולים להיחסך."

מוחו של מרק החל לפעול בקדחתנות. הוא חיפש מועמד מתאים כדי להמליץ עליו. הוא החל לחשוב על דרך לביצוע המשימה. חסרים עדיין פרטים רבים לצורך תכנון מפורט, כי בסיס ראוי לתכנון כזה הינו מכלול הידיעות המודיעיניות אשר התקבלו או קיימות במערכת. למעשה, צריך להחליט על המועמד המתאים ולתפור את המשימה בהתאם לאופיו, אישיותו, כשרונו ומיומנותיו.

השניים סיימו לשתות את הקפה. דייב קם מכיסאו. "בוא נעלה, עומדת בפנינו הכרעה בדבר אופי הפעולה, ואחרי כן עבודה מרובה. אתה תהיה לנו לעזר רב." הם יצאו משרדו של דייב.

"היכן תפותח המערכת שלנו?" שאל מרק, בעודם פוסעים לעבר משרדו

של ג'ון האריס.

"כאן, במעבדות שלנו."

במרתפי סוכנות הביון המרכזית, פותחו צעצועים רבים ומגוונים לשימושם של הסוכנים, וכן לשימושים צבאיים מסווגים. בעצם זה היה מפעל עצמאי

המכסה את כל הדרוש לפרוייקטים מיוחדים כאלה, משלב הגדרת הדרישות, דרך פיתוח ואינטגרציה, וכלה ביצור מוגמר והכנסה לשירות מבצעי. מגוון המוצרים שפותחו שם למטה היה רחב בהיקפו. בתחומי החלל, הלייזרים, התקשורת, האוירונאוטיקה, הבליסטיקה, ועוד כהנה וכהנה מוצרים שאין להשיגם בכל מקום אחר. רק פיתוחים בתחומי הכימיה והביולוגיה היו באתר נפרד במקום עלום.

השניים נכנסו למשרדו של ג'ון לאחר אישורה של מנהלת לישכתו. ג'ון האריס וג'ורג' מיטשל ישבו זה לצד זה בצד אחד של שולחן דיונים מלבני, כאשר איש הקונגרס מחזיק מתקן זעיר בידיו, וג'ון מסביר ומדגים את פעולתו.

"צעצוע נחמד מאוד," העיר מיטשל בסיפוק.
"זה עלה לך, כלומר למשלם המיסים האמריקאי, מאתיים אלף דולר," חייך ג'ון.

"השאלה איננה כמה זה עולה," הרצין מיטשל, "השאלה האמיתית היא כמה זה שווה. ואני סבור שזה שווה את המחיר שהשקענו בו."
"את דייב בראון אתה מכיר," אמר ג'ון, "ומצטרף לשיחה מרק קולינס, אחד המעולים שבצוות המדריכים. הוא עוזר לנו בבחירת והתאמת האנשים למשימות, ובדרך כלל הוא משתתף בצוות התכנון של ביצוע המבצע. אני סבור שנוכחותו בשיחה חיונית."

מיטשל הושיט ידו ולחץ בחמימות את יד מרק. שני האורחים התיישבו מול שני המארחים. מיטשל הניע בידו, מסמן לג'ון לפתוח את הדיון.
"ובכן, אני מניח שכבר עדכנת את מרק, פחות או יותר, בפרטי המשימה. הלא כן?"

"בקווים כלליים. ברם, כפי שהבנתי משיחתנו אתמול, הכרעה צריכה ליפול כאן ועכשיו."

"אינני סבור שיש שינוי כלשהו לעומת מה שגיבשנו אתמול," העיר ג'ון, "אין זמן רב, צריך לעבור על התיק, לסגור על תכנון ולצאת לדרך."
"סליחה שאני מפריע," התערב מרק, "אני מבין שזה לא מבצע ריגול, אלא פעולה חשאית. לא עברתי עדיין על תיק המודיעין, ולא ברורים לי עדיין פרטי המבצע, כדי שאוכל להמליץ על האדם המתאים. זה יאריך זמן מה."
ג'ון הניד בראשו. "אין לנו את אותו 'זמן מה'. ברור לנו שאנחנו חייבים לשלוח את האדם הטוב ביותר שאנו מסוגלים להמציא."
מבטי השלושה ננעצו במרק קולינס. שניות מספר חלפו עד שהבין.
"אני?" קרא בהפתעה, וחש כיצד רוקו אוזל ונעלם, ושפתיו מתייבשות. גל קור חלף בעורפו.

דייב הנהן. "אתה היחיד שמתאים למשימה הזאת. אתה שולט ברוסית ומכיר את הווי החיים שם, ואתה האדם המיומן ביותר שיש לנו ברגע זה. להערכתנו, אתה תוכל לבצע את המשימה הזאת וגם לחזור בשלום."
"יתרה מזאת," המשיך ג'ון, "זמן יקר של תכנון ואימון ותרגול יחסך, כאשר אתה תחשוב בדרך על כל הפרטים הקטנים, לאחר שנגבש ונאשר את התכנון העקרוני."

מרק חשב במהירות. "מדובר כאן על סוכן 'חדירה'. אני מעולם לא ביצעתי פעילות מהסוג הזה."

"נכון. אבל אנחנו משוכנעים שתסתדר."

"מה יהיה עם החניכים שלי?"

"למעשה, סיימת את המחזור הקודם, ואתה בתחילת המחזור החדש.

נארגן מדריך אחר," השיב דייב.

מרק המשיך לחשוב. על הנייר הנושא נראה אופטימלי. הבחירה של הממונים קולעת ביותר. המשימה איננה מורכבת מדי, וחשיבותה מירבית. הם באמת עשו בחירה מיטבית, אם להודות על האמת.

"אם כבר, מדוע שלא אביא לכאן את התוכנה?" שאל. "הרוסים לא צריכים לדעת איזה שימוש נעשה בה כאן, והאופציה באם לחקור ולנתח את התוכנה שלהם תהיה שלנו."

כאן התערב מיטשל. "מסוכן מדי ומיותר מדי. הסיכוי להוציא משם משהו שגודלו מעל סוכריית טופי הינו קלוש ביותר. הסיכון שתיתפש בהוצאת הדיסק גדול מדי, וללא תועלת מרובה. אנו בכל מקרה לא מתכוונים להשקיע משאבים בניתוח המערכת שלהם, ולכן אסור לנו לנסות להוציא משם מאומה. יש רק לגרום לכך שישתכנעו שהצלחנו. זו משימת הונאה בלבד."

"שלושה ימים לאחר שתסיים את המבצע, נפיץ את הידיעה שהתוכנה אצלנו. בזה הכל מסתיים מבחינתנו," סיכם ג'ון.

"ישנן דרכים נוספות שניתן לשכנע אותם שהתוכנה הועתקה," אמר מרק. "אולי אוכל לעלות על קו תקשורת ולהשאיר הודעת העתקה שלא מן המניין; או להשאיר עקבות שהפעלתי את המחשב שלהם. אוכל להתייעץ עם אנשי המחשבים שלנו כיצד להונות אותם."

"חיובי בהחלט. כל ביצוע כשר, לא משנה לי באיזו דרך תבחר לעשות זאת." ג'ון מסר לידי מרק תיק מודיעין בקלסר חום, שעליו הוטבעה החותמת 'סודי ביותר' בדיו אדומה. מרק נטל את התיק. מוחו כבר החל לעבד את פרטי המבצע. עליו להתייעץ עם אנשי מחשבים; צריך להכין מספר מסמכים מזוייפים; יש לבקר את מחלקת האביזרים המיוחדים, לבחור כמה צעצועים, לתכנן סיפור כיסוי, כרטיסי טיסה לוינה, אוסטריה. הוא חש שהוא מתחיל פעילות שתחלץ קצת את עצמותיו, ותכניס מעט פלפל ומתח לחייו. הוא קם, נפרד מהם ופנה לצאת.

"היכנס אלי למשרד אחרי הצהריים, אני רוצה להחליף איתך עוד מספר מילים," אמר דייב.

"או.קיי," פנה ג'ון לדייב. "התחלנו לגלגל את כדור השלג. דווח לי על כל ציון דרך משמעותי."

פרק 2

טלטלה פתאומית של הרכבת העירה את מרק מתנומתו. את רוב הלילה האחרון העביר בשינה. בעוד שעות אחדות, הרכבת עתידה היתה להגיע לתחנת הגבול צ'ופ, כאשר בתוכה מאות תיירים מן המערב. הוא התבונן החוצה מחלון תאו. 'איזה נוף מרהיב יש באירופה!' חשב בליבו. הוא העיף מבט חטוף בגבר שישב במושב אלכסוני מלפניו. מרק כבר כינה אותו 'הזנב' שלי.

'הממזרים הקומוניסטים האלה, כבר יש להם שיטה חדשה להצמיד מעקב. הם לא ממתנים שיגיעו לגבול רוסיה, הם מצמידים זנב לכל עיתונאי כבר בתחנת הרכבת בוינה', הרהר. 'ל עודא שלא עושים שטויות עד תחנת המעבר. שם בטח יחליפו אותו במישהו מיומן יותר.' מרק החליט שהזנב שלו אינו מצטיין במיוחד בתפקידו. הראיה לכך היתה, שמרק הבחין בו כעוקב מייד כשראהו. כאשר הסוכן אינו מרגיש כל מעקב אחריו, זה מתחיל להיות מסוכן. הדבר מעיד על עוקב מקצוען. אך הזנב הנוכחי היה מגושם ומרושל, בבירור.

גם עתה, כשניעור, הבחין במבטו המציץ של 'זנבו'. זה מיהר להסב את ראשו לחלון כאשר חש שמרק מתבונן לעברו. אחד הרעיונות המרכזיים בתורת העיקוב, היא לא להפריע לעוקב, כאשר אין הכרח בכך. במיוחד אין להפריע לאחד חלש, פן יחליפו אותו בטוב יותר. הדבר היה נוח למרק, ואף לזנב שלו. תמיד טוב כשאין עבודה, כשאין התרחשויות חריגות. הזנב לא יכשל בתפקידו, הבוסים לא יכעסו עליו, ומי יודע? יום אחד אולי יעלו אותו בדרגה, לתפקיד מעניין יותר.

כל עיתונאי מערבי, המקבל אשרת כניסה לחצות את מסך הברזל, זוכה למעקב כזה. מרק קולינס נמחק. השם שהתנוסס מתחת לתמונתו בפספורט היה אדוארד פטרוזלי, אשר נשלח מטעם עיתונו, 'הניו יורק טיימס', להחליף עיתונאית אחרת, האמורה לסיים את שליחותה. למעשה, אותה עיתונאית, סטפאני פילדס, היתה אף היא סוכנת ה-CIA בדיוק כמוהו. הוא אמור לפגוש אותה במלון 'מוסקבה', מקום מגוריהם המקובל של עיתונאי המערב. ככל שקרבה הרכבת לגבול, נעשה הזנב עצבני יותר. מפעם לפעם הוציא מכיס מעילו בקבוקון שטוח, מעוגל מעט, ולגם לגימה קצרה. עתה, תכפו הלגימות יותר ויותר.

מרק התעצב מעט. 'דווקא שלומיאל כזה הצמידו לי...' אותו ברנש כבר יקבל נזיפה רצינית, מדוע איבד את העיתונאי אשר עקב אחריו. הסיבה לכך היתה פשוטה. אסור ל'זנב' להבחין כיצד מרק מצליח להונות את אנשי תחנת המעבר, הקשוחים והחשדניים.

כל חפציו של מרק היו לגאליים, בכל המדובר בכניסה לשטחי ברית המועצות. במזוודתו היו בעיקר בגדים, רובם בגדי חורף. מרק מעולם לא חיבב קור במיוחד, בפרט שאת מרבית שנותיו בארצות הברית בילה בלוס אנג'לס, בעלת האקלים הנוח. פרט לביגוד, היה באמתחתו ציוד עיתונאי סטנדרטי, כגון מכשיר הקלטה, חומרי כתיבה ועוד פריטים מן הסוג הזה. למעשה, רק עם הארנק שבכיסו, אסור היה לו להיתפס. בתוך הארנק היו כל המסמכים המזויזפים אשר יזדקק להם. מרק סמך לחלוטין על איכות הזיוף של מסמכיו. מחלקת זיוף המסמכים בסוכנות ביצעה עבודה כה מקצוענית, שכמעט ולא היה סיכוי שיתפס, כאשר יתחזה בהמשך לאזרח רוסי מן המניין. גם כסף היה בארנק, סכום נאה, כדי שניתן יהיה לפעול ללא בעיות כספיות וגם לשחד את מי שצריך; ברוסיה ניתן לשחד אוכלוסיה רחבה ביותר, אך רק אדם מיומן ביותר יכול לדעת מי הבודד שאסור להציע לו שוחד. טעות אחת - והמשימה נכשלה. הוא נזכר בחיוך במשפט ששמע ממישהו, "אתה יודע מי לא מקבל שוחד ברוסיה? מי שלא נותנים לו." גם כלי

נשקו הוטמן בארנק. במשימה הזאת, בחר ממרק כלי נשק אחד בלבד. היה זה מוצר חדש אשר פיתחו במשותף מעבדות הכימיה והבליסטיקה, במרתפי סוכנות הביון. היו אלה צינוריות פלאסטיק דקות וקצרות, כעין קשיות של משקה קל. כל צינורית כזו הכילה חץ זעיר, הטבול בחומר הרדמה פעיל במיוחד. השימוש בצינוריות האלה היה קל למדי, פשוט מכניסים את הצינורית לפה, מכוונים למטרה - אזור שבו עור חשוף - ונושפים. הטווח היעיל היה עד חמישה מטרים. צריך ללמוד איך לכוון, וניתן להגיע להישגים משביעי רצון כבר לאחר תקופת אימון קצרה יחסית. החץ הזעיר, כשמונה מילימטרים אורכו, כשנוגע בעור הקורבן, זה האחרון נרדם כעבור שניה אחת, וישן שנת ישרים כשעתיים רצופות. כל צינורית הינה לשימוש חד פעמי, כמובן, ובארנקו של מרק היו עשרים צינוריות כאלה. בנוסף, הכיל ארנקו מספר כמוסות זעירות, אשר הבולע את תכולתן מסוגל ללגום משקאות אלכוהוליים כאוות נפשו מבלי לאבד את צלילות דעתו ומבלי להשתכר. זו היתה כל התכולה אשר אמר להעביר לצד השני בחשאיות, אבל איך אמר מיטשל? אפילו סוכריית טופי אין אפשרות להעביר בבדיקה שלהם, בתחנת המעבר בצ'ופ. וזאת בדיוק הסיבה, שצריך להתנער מן הזנב, כדי שלא יוכל לקלוט מה ואיך העיתונאי שלו מעביר ללא רשות.

מרק חך בדעתו, האם לצאת לשתות קפה, או להישאר בתאו. פרט לו ולזנב, היו בתאם עוד שני מבוגרים, הנמים עדיין את שנת הלילה. דקות אחדות של ריפיון הבוקר חלפו, ומרק קם ממושבו ומתח את שריריו. הוא יצא מהתא לעבר קרון הקפטריה כדי לשתות קפה. מספר שניות אחריו יצא אף הזנב הממושקף שלו והתיישב בשולחן המשקיף היטב על מעשי מרק.

"בוקר טוב, מר פטרוזלי. אפשר להצטרף לשולחןך?"

מרק נשא את מבטו, מולו ניצב הרב בורדט, אחד המבוגרים מתאו. במשך המסע, הספיקו השניים לפטפט על נושאים רבים, כדי להפיג את השיעמום. הוא היה פנסיונר, מהנדס מכונות, אשר תחביבו היחיד עתה - אשר מילא את כל זמנו - היה השחמט. הוא החליט לתייר ברוסיה, ובין היתר קיווה להשתבץ באחת התחרויות המקומיות, ולו רק כדי שיוכל להתרברב באוזני החברים שלו במועדון בקליבלנד, שהביס כמה רוסים.

"בהחלט."

הרב התיישב. "אמור לי, האם שאלתי אותך כבר האם אתה שולט בשחמט?" שאל את מרק, בפעם החמישית מאז יצאו לדרכם, מתחנת הרכבת בווינה.

מרק הנהן בראשו, מחייך. "שאלת. ועניתי לך שאין לי מושג בשחמט. "הצעירים של היום..." מילמל הרב, "מילא. אם היית מתעניין, הייתי מלמד אותך. אין לך מושג מה אתה מפסיד." ניכר היה, שהצטער על כך באמת ובתמים. למעשה, במשך הנסיעה התחנן הרב שמרק יאפשר לו ללמוד את משחק המלכים, וכל פעם מרק סירב בעדינות. "אנחנו כעת בצ'כוסלובקיה, ועוד שעה בערך נגיע לתחנת המעבר צ'ופ," עדכן את מרק.

מרק הציץ בשעונו, מופתע מעט. משום מה היה נדמה לו, כי עוד מספר שעות יחלפו עד לתחנת המעבר, ועתה נוכח לדעת כי הזמן קצר. ובכן, עליו להתנער מזנבו בשלב הזה.

"אתה יודע מה צפוי לנו בתחנת המעבר?" שאל הרב. מרק הניד בראשו. הרב המשיך: "אני יודע. בתחנה הזאת כולנו נרד, יבדקו את הדרכונים שלנו, את אשרות הכניסה, את המזוודות שלנו, נחליף רכבת, ואז נמשיך בה ישירות עד למוסקבה." הוא לגם מן הקפה שלו, מרוצה מן ההזדמנות שניתנה לו ללמד משהו את העיתונאי הצעיר הזה, אדוארד פטרוזלי, הירוק כל כך, שאינו יודע דבר וחצי דבר על רוסיה.

מרק סיים את המשקה שלו ונפרד מהרב. הוא קם ממקומו, ובמקום לחזור לקרון תאו פנה לכיוון ההפוך, לעבר קרון הרכבת האחרון. הוא נעלם לשניות אחדות מעיני הסוכן המשגיח עליו. היה זה הצעד החריג הראשון שביצע מרק, מאז תחילת המסע. הממושקף לא הבין מה הסיבה מדוע פנה מרק לכיוון קצה הרכבת. מכל מקום, הוא קם מייד ועקב אחרי מרק. כאשר הגיע לקרון האחרון, נדהם. העיתונאי הארור הזה נעלם... הקרון היה ריק מאדם. כולם שהו בשעה הזאת בקרון המזון. כנראה שנכנס לאחד מתאי השירותים. לאיזה תא נכנס? אחד נראה פתוח למחצה, והשני סגור. הוא אחז בידית התא הסגור, כמחפש תא פנוי. הוא היה במצב של הכרה מלאה כעשירית שניה נוספת. מרק הגיח מאחוריו מהתא הנגדי, והלם בעוצמה בעורפו. ה'זנב' התמוטט מחוסר הכרה היישר לזרועותיו של מרק. בזריזות הוא הוציא את הבקבוק השטוח מכיסו של השיכור, והגיר את כל שארית הנוזל לתוך פיו ופניו. לאחר מכן קבע את הבקבוק בידו של השיכור, והשכיב אותו בעדינות בתא. הוא חיטט בכיסו של אותו עוקב אומלל, נטל את תעודת השירות שלו, והשליכה החוצה דרך חלון התא. לפני שחזר לתאו, עקר בכוח את הבריוח הנועל את הדלת, וסגר בכוח רב את פתח התא בעזרת נייר מקופל שתחב בחרץ הדלת, כך שידמה למנסים להיכנס כי התא נעול מבפנים. השיכור הרדום יתגלה למעשה רק בתחנה עצמה.

חלפה כמחצית השעה בחוסר מעש. ככל שקרבה הרכבת לתחנת הגבול, החלה הפעילות להתגבר אצל התיירים המתרגשים. התכונה היתה רבה, אנשים התרוצצו הלך ושוב במסדרונות, השיחות הלכו ותכפו, רעש הרקע גבר. אחד מאנשי הרכבת עבר בין התאים, והסביר מה על נוסעי הרכבת לבצע בעת ההגעה. על הנוסעים לרדת עם כל מטענם לעבר מסוף המכס, ולאחר שיסתיימו בדיקות המסמכים יתפצלו הנוסעים לרכבות שונות בהתאם ליעדי הנסיעה. פרט זה האחרון לא היה רלוונטי למעשה, כי כל נוסעי הרכבת הזאת, יעדם היה מוסקבה.

הרכבת האטה את מהלכה עד לעצירה המוחלטת.

מאות הנוסעים החלו להיפלט החוצה, באיטיות רבה, עמוסים במיטלטליהם ונעו אל מסופי המכס. אף מרק ירד, מוקף בעשרות רבות של תיירים, כאשר על כתפו הימנית תיק צד, ובידו השמאלית נשא את מזוודתו. הוא תר במבטיו לצדדים, כמחפש משהו באופן מיוחד. תוך שניות ספורות עינו צדה קבוצה של מוכסים, אשר צעדו לפניו לאיטם לעבר המסופים. הוא הגביר את קצב הליכתו, וקרר מאוד אליהם. לפתע נתקל באחד מהם במקרה, וכאשר זה נפנה לאחוריו בכעס, מילמל מרק בהתרגשות, "אני מצטער, סלח לי..."

המוכס קילל חרישית את מרק, אולם לאחר שהתבונן בו מתנצל, כעסו נמוג. "התיירים האלה מתרגשים יותר מדי," שמע מרק את המוכס אומר לעמיתיו. מרק צילם את פרצופו של המוכס הזה שבו נתקל. הביצוע היה מושלם: אפילו כייס מקצועי היה מודה בכך. בעת ההיתקלות, מרק העביר לכיסו של המוכס את ארנקו האסור. עתה היה נקי לחלוטין, עיתונאי אמריקאי, המיועד להחליף עיתונאית אחרת, המסיימת את תקופת כהונתה במוסקבה. המוכסים פנו לדלפקי הבדיקות, ומרק שמר מהם מרחק מה, כדי להיות קרוב אל הפונדקאי של ארנקו, עד לאחר הבדיקה של מטענו. בהתאם לצפוי, הכל עבר כשורה. תור הנבדקים היה ארוך מאוד, ומרק התייצב בסופו. הבדיקות התנהלו בעצלתיים. בדיקת מסמכים, אשרות מעבר, חיטוט יסודי בחפצים האישיים, הקרנות רנטגן על חפצים חשודים, ומעבר לרציפים אחרים.

לפתע, נראו מספר שוטרים במדים רצים הלך ושוב על הרציף, והמוכסים הפסיקו את עבודתם לאחר כמה צעקות שנשמעו כמו פקודות עצבניות. לרגע תמחו הכל מה מתרחש. מרק היה היחידי שידע, כמובן. זמן קצר לאחר מכן,

נראה הבחור הממושקף - הזנב של מרק - מוקף בשוטרים ובמוכסים ונתמך על ידי שני גברים, מדשדש לאיטו אל חדר בדיקות מיוחד.

'עוד מעט יחפשו אותי', הרהר מרק, 'ההרפקאה שלי מתחילה'.

הוא היה משופשף מאוד, בכל הנוגע למנטליות הרוסית. הוא ידע היטב שהשתנוי הזה, שנתגלה שוכב בתוך תא שירותים, יספר להם שהוא סוכן חשאי, שעקב אחרי אחד העיתונאים, וכי אותו בחור יתקשה להוכיח את דבריו מפני שתעודת השירות שלו נמצאת כרגע מוטלת למרגלות פסי הרכבת אי שם בתוככי צ'כוסלובקיה; כמו כן מרק ידע, כי עובדה זאת לא תמנע מהם לבדוק את אמיתות דבריו ולאפשר לו לחפש את העיתונאי הזה, ולחקור אותו כמו שהם יודעים לעשות. היה ברור למרק, כי גם עובדת היות השיכור סוכן חשאי תתאמת במהרה.

אכן, כעבור מספר דקות נוספות, יצא הסוכן הממושקף בראש קבוצת שוטרים, לעבר טורי התיירים. מרק, העיתונאי שאינו יודע דבר, לא עשה כל מאמץ להסתתר או להקשות על החיפוש. הממושקף זיהה אותו בנקל ושני שוטרים ניגשו אל מרק.

"בוא איתנו בבקשה," פנה אחד מהם אל מרק, באנגלית עילגת.

אדוארד פטרוזלי נראה מופתע מאוד. מה הם רוצים ממנו?

"אני? מה קרה? בטח יש לכם טעות," אמר בביטחון רב.

"יש לנו כמה שאלות. בוא איתנו!"

אדוארד נכנע לסמכות, והחל ללכת בעקבות השוטרים. הם נכנסו לחדר חקירות צדדי, שם הניח את חפציו על שולחן ארוך. ללא הסברים נוספים, פתחו שני מוכסים בחיפוש מדוקדק של תוכן חפציו, כאשר הם אינם משאירים מילימטר מעוקב אחד ללא חקירה. הם חיפשו לשווא דפנות כפולות. מכשיר ההקלטה עבר טיפול מיוחד: המכסה פורק, ואחד האנשים בדק את תוכנו של המכשיר ביסודיות. במקביל, בדק מוכס נוסף על גופו וכיסו של העיתונאי, והוציא כל מה שמצא והניח על השולחן. העיתונאי הנדהם נאלץ אף לחלוץ את נעליו, שנבדקו אף הם. אפילו שיקפו אותם במכונת רנטגן שהיתה שם. שוטר בדק בקפידה רבה, בעזרת זכוכית מגדלת, את מסמכיו. אכזבת מה ניכרה בפניהם של הבודקים, אשר קיוו למצוא משהו מחשיד. הכל נראה כשר לחלוטין. השלב האחרון היה חקירה מילולית. מרק ידע, כי עתה זו מילה כנגד מילה, שלו מול הזנב שלו. אך הסיכויים עתה היו לטובתו, הרי יריבו נמצא בגילופין באחד התאים, וריח האלכוהול נדף ממנו ומבגדיו למרחקים.

"אתה מכיר את האדם הזה?" שאל השוטר, והצביע על הזנב.

אדוארד פטרוזלי הנהן. "הוא יושב בתא שלי ברכבת."

"הוא טוען שאתה הכית אותו בראשו."

הזנב לא ראה שמרק היכה אותו. פטרוזלי משך בכתפיו בתמהון. "הדבר היחידי שאני יכול להגיד הוא, שהאיש הזה לגם לגימה כל כמה דקות, מאז שיצאה הרכבת מוינה, ואין לי מושג על מה הוא מדבר." העובדות נראו נכונות. הבחור הזה באמת נמצא שתנוי באחד התאים, והעיתונאי הזה נראה כשר.

שוטר נוסף נכנס לחדר, ואמר ברוסית לשוטר שחקר את מרק, "בדקתי,

הוא באמת איש שירות הביטחון שלנו."

"העיתונאי נקי. זה נמצא שיכור, אתה יכול להריח אותו מרחוק. אנחנו צריכים לסיים את הפרשה. תראה, איזה סיפור יש לעיתונאי הזה לספר עלינו כבר בכניסה למדינה!"

הזנב ניסה להגיד משהו, אך השוטר דחה אותו בגסות. "אותך כבר שמענו!" הוא פנה אל העיתונאי ואמר באנגלית במבטא כבד, "אנו מתנצלים על הבדיקה, ואנו מקווים שתהנה בשהייתך בארצנו. אתה יכול לחזור לרציף."

מרק החליט לנצל את ההזדמנות. "איזו קבלת פנים מיוחדת קיבלתי כאן," העיר, בארשת פנים נעלבת, אסף את חפציו ויצא מן החדר. מייד כשיצא, נתקל במוכס נוסף שעשה דרכו לתוך חדר החקירות. מרק קלט את פניו, היה זה המוכס הפונדקאי אשר לפני כמה דקות 'השאיל' אצלו את ארנקו למשמורת. שבריר שניה הספיקה למרק כדי לנצל את ההזדמנות, ובמהירות הברק החזיר לעצמו את ארנקו. 'איזה קלף משוגע הלך לי', הרהר בהרגשה טובה. 'החלק הזה של החזרת הארנק היה אמור להיות הרבה יותר קשה.' מאחור שמע ברקע וויכוחים ערים, גערות וצעקות. לאחר מספר צעדים ספורים בלבד לעבר רציף הרכבת, שמע קריאה מאחוריו.

"מר פטרוזלי!"

חושיו של מרק נדרכו בטרם סב לאחור. היה זה קולו של השוטר, דובר האנגלית הכבדה, ולא עלה כל רעיון בראשו של מרק מהי הסיבה לקריאה הזאת. האם קלטו את כיוס הארנק? האם התחרטו והחליטו להאמין לסוכן שלהם? האם החליטו על בדיקה חוזרת? 'כעת המצב מסובך הרבה יותר, הארנק בכיס שלי', חשב. מרק היה איש שטח מעולה. כל ההרהורים הללו חלפו בראשו כהרף עין, וכאשר סב לעבר השוטר הקורא, כבר גיבש לעצמו דרך פעולה בה ינקוט. הוא יתנגד בכל תוקף לבדיקה נוספת, הרי הוא עיתונאי פשוט, ואי אפשר לטרטר כך סתם אנשים. ובמקרה חירום, הוא יכנס חזרה לחדר, ושם יכה אותם עד לאובדן הכרתם, ולאחר מכן יחשוב על דרך להסתיר זאת עד שיעלם מהשטח.

"מה קרה עכשיו?"

השוטר עמד על מפתן החדר, מחייך. "אתה מבין, היינו חייבים לבדוק אותך בצורה הזאת, לא כל יום מתלוננים בפנינו על הכאה ברכבת." העיתונאי חייך. "אני מבין. מבחינתי הפרשה הסתיימה. אני מעולם לא הכיתי בני אדם."

למרק לא היתה בעיה לשקר מבלי למצמץ.

"אני מקווה שהשהייה שלך בארצנו תהיה מעניינת ופורה, ומאחל לך הצלחה בכתבות שלך."

מרק הרים את ידו, נופף לשלום ופנה שנית לעבר הרציף. 'אם כן, זה העניין. הם מתחילים להכיר בכוחה של העיתונות המערבית', הרהר. תוך דקות מספר התמקם בצד הימני של הקרון, ברכבת היוצאת למוסקבה. הוא חישב את הצד הפונה אל השמש, מפני שהצינה הלכה והתגברה. הוא תהה, האם גם כאן יצמידו לו זנב, או שהמשימה הזאת מסתיימת עד חציית הגבול. בעודו מצטנף בתוך עצמו, שמע קריאת שימחה. הקול נשמע לו מוכר מאוד.

"הנה אתה, מר פטרוזלי! אני רואה שיש לך כאן מקום פנוי בתא שלך. אל דאגה, אני עוד אלמד אותך שחמט!"

פרק 3

הנסיעה מתחנת המעבר צ'ופ למוסקבה עברה ללא ארועים מיוחדים, מבחינתו של מרק. הרב התיימש כליל מן הסיכוי ללמד שחמט את העיתונאי העקשן. לעיתים תהה מרק, האם אין אותו הרב סוכן חשאי שנשלח לעקוב אחריו. 'איזו שיטה מעולה, אם אכן הדבר הזה נכון', הרהר. 'אני מתחיל להחליד, אם אינני משוכנע במאת האחוזים בדבר טיבו של הרב', החליט בשלב כלשהו.

מכל מקום, מרק היה משוכנע שאין אחריו כל מעקב ברכבת הזאת. מן הסתם, הרוסים בטוחים בעצמם שבתחנת המעבר שלהם אין מעבירים דבר הנסתר מעיניהם הבוחנות של המוכסים ואנשי הביטחון. עם זאת היה ברור לו, שהמעקב האמיתי יתחיל במלון 'מוסקבה', לשם מכנסים את כל הכתבים הזרים.

כאשר הרב נתן לו מנוחה מפטפוטי הקולחים והשופעים, עיבד מרק בראשו את השלבים הקרובים של פעילותו. ראשית, עם הגיעו למלון, עליו ליצור קשר עם סטפאני. לאחר שיקבל ממנה חפיפה קצרה על המשימות העיתונאיות, יהיה עליה לעזוב את רוסיה. בזה היא תסיים את פעילותה כסוכנת חשאית מאחורי קווי האויב.

היה זה בזבז מיותר של סוכנת קבועה, שנאחזה היטב בשטח. מטעם אגף המבצעים, נשלחו לרוסיה שני סוגי סוכנים: מרק כינה אותם 'רדומים' ו'פעילים'. סוכן רדום הינו אחד הנשתל לתקופה ארוכה, והתועלת ממנו מושגת באיטיות, אך חשיבותו מרובה. סוכן פעיל הוא מן הסוג של מרק; סוכן הנשלח למשימה מוגדרת, ובדרך כלל פעילותו מהירה, דרמטית, ובעלת הישג מיידי. עתה, במשימתו זו, סוכנות הביון המרכזית מאבדת סוכנת רדומה כדי לאפשר לסוכן פעיל לפעול.

מרק אף אימץ את מוחו בכיוון אחר. הוא ניסה להיכנס לעורם של שירותי הביטחון הרוסיים, ולנסות לתאר תרחיש מה יקרה מבחינתם. יתכן כי אותו 'זנב' שמרק הימם אותו ברכבת, יתאר את הדבר בפירוט בדו"ח, שיגיע בימים הקרובים למפקדה. המנהלים יזמנו אותו בדחיפות לחקירה מפורטת, וברור הדבר שלא יעברו לסדר היום עם סיפור פתוח כגון זה. הם יתנו לו לזהות באלבומי תמונות את קלסתרו של התוקף; אם כך, בתוך כמה ימים ספורים הם יעלו על כך, שהעיתונאי אדוארד פטרוזלי אינו אלא מרק קולינס, סוכן ה-CIA. ואז, פשוט, יגיעו אליו במפתיע כמה אנשי המשטרה החשאית, ויובילו אותו לאחר כבוד אזוק למשרדו של דוקטור זוטוב. אם אכן התרחיש הזה נכון, מרק צריך לרדת למחתרת בדחיפות מירבית, הרבה יותר מששיער בעת התכנון המקורי, בבית. המעקב ברכבת מווינה לצ'ופ לא היה בתכנון, על כן יש הכרח לשנות את התוכנית המקורית בהתאם.

ככל שהצפינו, חש מרק כיצד הקור גובר ומתמקם בעצמותיו. 'אם קר לי כל כך ברכבת, מה יהיה בעיר?' הרעידה מחשבה בראשו. למזלו, הסתיו היה עתה בעיצומו, והכל אמור להסתיים לפני תחילת החורף. לאורך כל דרכה של הרכבת לא נצפה שלג.

את השיעמום הכללי דאג הרב להפיג, בסיפוריו הטרחניים והקלילים. הרב סיפר לו קוריוזים וחוויות מחייו רווי הניסיון. מרק די נהנה מהמצב, ובדה אף הוא כמה סיפורים פיקנטיים מחייו ה"עיתונאיים".

הרכבת עברה את המסלול צ'ופ - קייב - קורסק - מוסקבה בעשרים וארבע שעות. בצהרי היום הבא, יום רביעי בשבוע, עצרה בתחנתם הסופית, תחנת הרכבת "קייב" הסמוכה לגדת הנהר 'מוסקבה'.

מרק ירד בעצלתיים מן הרכבת, נושא בידיו את מטלטליו, ופסע לעבר היציאה מהתחנה. הוא שקל באיזה אמצעי תחבורה לבחור בדרכו למלון -

מונית, חשמלית, רכבת תחתית - ולבסוף החליט לראות את העיר מעל פני האדמה, ושם פעמיו אל תחנת המוניות.

בדרכו חלף על פני מסבאה. מרק התעכב מעט להציץ פנימה. 'אני אחזור לכאן, זה נראה לי מקום טוב', החליט.

מרק התקשה להתעלם מן הנוף. המונית חצתה את הנהר, וחלפה לייד פארק ירוק מרהיב ורחב ידיים. עצים נטועים בו היו מרהיבים ביופיים של העלים הצבעוניים, חלקם צהובים וחלקם כתומים. מוסקבה היתה עיר מיוחדת במינה, מטופחת היטב ונקייה מאוד, בהשוואה לזוהמה השלטת בניו יורק. הנסיעה ארכה כמחצית השעה, ומרק מצא את עצמו בלובי של המלון. מלון גדול מימדים כמו מלון 'מוסקבה', לא ראה אפילו ברחבי ארצות הברית. הוא סקר את הלובי העצום, הן במימדיו והן באווירה המרשימה שהשרה. חדר מספר 428 היה מוזמן מראש על שמו, ולאחר תהליך קליטה קצר של רישום וקבלת מפתח לחדר עלה ונכנס לחדרו.

'הקירות במלון הזה אינם עשויים מלבנים, אלא ממיקרופונים', הרהר לעצמו בחיור. הוא ידע היטב שאסור לו לדבר מילה אחת שלא לעניין, הכל מוקלט ומעובד ע"י שירות הביטחון הרוסי.

הוא נעל את דלתו והטיל את מזוודתו על שידה עתיקה שניצבה בפיתת החדר. לאחר מכן התפשט ונכנס למקלחת. כך עמד להנאתו, תחת זרם עז של מים חמימים במשך שעה ארוכה. הוא הפך לאדם חדש; רבדי הזיעה הדביקה שהצטברו במשך ימי המסע נעלמו.

אמנם ביטנו קרקרה מרעב, אך עייפותו הכריעה בעד שינה טובה. במשך כל ימי המסע שנתו היתה מתוחה ומקוטעת, מפני שלא יכול היה להרשות לעצמו חוסר דריכות מירבית. רק עתה יכול היה להתמסר לשינה ולהתענג עליה. הוא התעטף בסדינים הלבנים ונרדם מייד.

כשניעור כבר ירד הערב. השלב הבא היה למלא את הבטן הריקה, עוד לפני שינסה לאתר את סטפאני. הוא חך בדעתו, האם להיכנס לאחת ממסעדות המלון או לחפש מסעדה אחרת בעיר. לבסוף גברה הנוחות והעצלות על פני סיבוב רגלי בסביבה, והוא ירד למסעדת המלון בקומה הראשונה.

מרק לא שכח לרגע שהוא סוכן חשאי. מדי פעם וידא שאין אחריו מעקב, אף שידע שהאתנחתא שהם מעניקים לו הינה זמנית בלבד, ובקרוב מאוד יחלו להציץ לו. 'יום ראשון במוסקבה הם נותנים במתנה', החליט בינו לבין עצמו. הוא התיישב בשולחן צדדי, בעל שדה ראייה רחב ככל האפשר, וגבו אל הקיר.

דקות אחדות אחריו, זיהה את סטפאני נכנסת אחריו למסעדה. זו סקרה במבט מהיר את יושבי המקום, וקלטה את מרק מייד. היא קרבה לעברו, מחפשת אישור בעיניו, שהיא איננה טועה, והוא אכן ה"עיתונאי" אשר הגיע להחליפה. היא נראתה נאה מאוד, כבת שלושים וחמש, שיערה הברונטי הגלי גלש עד לכתפיה, ועיני השקד החומות שלה בחנו אותו בענין. ככל שקרבה, ראה אותה בשלה ויפה יותר. מרק סקר את גופה, ולא מצא בו פגם. רגלים חטובות, מתניים צרים, חזה מוצק, אכן, בנויה היטב.

אף היא התענגה למראה עיניה. מרק היה גבר חסון ומצודד, ובמיוחד כאשר הגברים המקומיים לא עוררו בה דבר פרט לאדישות מוחלטת. היא סלדה מן הגבר הרוסי הממוצע, אשר הדיף תדיר ריח וודקה ודיבורו הקולני עד צעקות היה במבטא שלא סבלה. המפגש עם מרק היה בעבורה משב רוח מרענן.

"אדוארד פטרוזלי... אני ממתנה לפגוש אותך משעות הבוקר, כאשר הרכבת הגיעה. חששתי שאירע לך משהו בדרך," אמרה והתיישבה מולו. השניים לחצו ידיים.

סטפאני לא ידעה כמובן מהו שמו האמיתי, ממש כשם ששמה האמיתי לא היה סטפאני פילדס. ברם, עובדה זו לא הפריעה להם כלל. בשבילה הוא היה אדוארד ובשבילו היתה סטפאני.

"נרדמתי בחדר, התנצל, קרוב לארבעה ימים אני בדרך, ורק הבוקר נרדמתי על מזרון אמיתי, בלי טלטלות הרכבות."
"אתה בוודאי רעב, אני מציעה שתאפשר לי להזמין עבורך ארוחה טובה." מרק הניע בראשו בחיוך לאות הסכמה. הוא אף לא טרח לעיין בתפריט. היא בחנה את התפריט בעניין, בעוד מבטו סוקר אותה בעין בוחנת. בזווית עיניה חשה בכך, והשהתה במתכוון את בחירתה בדבר ארוחה הולמת, עד שיסיים לשבוע מתווי פניה וחיטוביה. מדי פעם ריפרפה בשיערה.
'נאה מאוד, נאה מאוד', סיכם בליבו. במסעדה זו אסור היה להם לדבר על עסקים, מכיוון שמתחת לכל שולחן היה טמון מיקרופון. מרק לא טרח כלל לחפש אמצעי האזנה, הוא ידע שהם שם ופשוט שמר על פיו. גם סטפאני היתה מודעת היטב לנושא הזה, ולא נכשלה בלשונה.

עתה משפגה התעניינותו, נפנתה והזמינה ארוחה לשניהם. ניכר היה שמרק היה רעב מאוד. הוא טרף את המזון ולא השאיר מאומה בצלחתו. היא סעדה בצורה נינוחה ורגועה, באיטיות רבה, כאשר בין האתנחתאות באכילתה סיפרה למרק על כתבותיה המעניינות, על האקלים בעיר, על רשמיה החיוביים מן העיר ושפעה בהמלצות היכן כדאי לבקר ולסייר. משסיימו השניים את ארוחתם, חייב מרק את חשבונם על חדרו במלון, והשניים יצאו מן המלון לטיול רגלי בסביבה.

לאחר שהרחיקו מספר דקות, החליט מרק כי הגיעה השעה לדבר.
"אני מבין שברוב השהייה שלך במוסקבה אכן עסקת בעיתונאות."
"לא הטיילו עלי שום משימה מיוחדת. רק להכין סיפורי כיסוי שונים. אני נמצאת כאן כבר שנה, ורק לפני שבוע יצרו איתי קשר והודיעו לי עליך. בלית ברירה, באמת עבדתי כעיתונאית. קצת משעמם, פה הפגנה של כמה מתנגדי משטר, שם כתבת פרופיל על אחד ממנהיגי הקרמלין, מאמר על מוזיאון חדש שנפתח ועוד קשקושים מן הסוג הזה."

"הגדירו לך איזה מאפיינים של כיסוי להכין בשבילי?"
"מעט מאוד. אתה אמור להיעלם מן השטח לשלושה שבועות בערך. זה כל מה שנאמר לי."

"זה מספיק", חייך מרק, "ומה יש לך?"
"באחת הנסיעות הארוכות שלי, נסעתי ברכבת לנובוסביירק במשך שבוע, וכתבתי כתבה מפורטת על החוויות שלי בנסיעה. הכל. תיאורי נוף, מזג אוויר, התחנות שבדרך, ארועים פיקנטיים שהתרחשו ברכבת, חיבור מוצלח מאוד לדעתי. זה לא פורסם מעולם. זה מסתדר מבחינת הזמן שתיעלם. שבוע ברכבת, שבוע בעיר, שבוע בחזרה. מה דעתך?"
מרק הרהר מעט, והחליט שזה נשמע סביר. כאשר יחזור ויופיע במלון כעיתונאי, יוכל לספר - באם יחקר - שנסע לשם, כדי לעבור חוויה של מרכז סיביר.

"אני מציעה שנעלה לחדר שלי במלון. אתן לך את כל החומר, גם את הכתבה המשוכתבת וגם את הטיטות שהכנתי תוך כדי נסיעה. אל תשכח להעתיק הכל בכתב ידך, לזכור את כל הפרטים ולהשמיד את כל המקורות הכתובים בכתב יד."

מרק צחק. הצעירות הזאת מלמדת אותו מה עליו לעשות. הרי הוא לימד מחזורים של חניכים כיצד לחשוב על שלבים כאלה מבלי לשגות. התהליך שהיא תיארה באוזניו היה מדויק, והוא הרגיש חובה לעצמו להחמיא לה על כך.

"יפה מאוד. חשבת טוב על כל הנושא."
השניים הסתובבו חזרה אל המלון.

"עלייך לעזוב את רוסיה בהקדם."

היא השפילה את מבטה. ניכר היה עליה, שבראשה מתעמתים רגשות מעורבים. נמאס לה מרוסיה ומעבודתה. סטפאני שאפה לחזור כבר לאמריקה, והיא אמרה לו את זה בגלוי. אך באותה עת רצתה להישאר איתו, ולעזור לו במשימתו, בידועה היטב שאין לה אפילו רשות לבקש זאת, מפני שאין לו עצמו רשות או סמכות לאשר זאת.

השניים נכנסו לחדרה. כל החדרים במלון הזה היו זהים בצורתם הפנימית. ברם, היה משהו שונה מאוד בחדר שלה לעומת חדרו שלו. חדרו הדיף ריח עמילן של סדינים מגוהצים, ואולי חומר חיטוי כלשהו; ואילו בחדרה שרר ריח נעים של בושם נשי, ניחוח שמזה זמן רב לא חש.

בעודו מתרווח על הכורסה, נגשה סטפאני לחטט במגירה העליונה של השידה. היא הוציאה משם מספר ניירות, והגישה לו.

"אני ממליצה לך לבקר בהצגה 'עלובי החיים', המועלית בימים אלה בתיאטרון ה'בולשוי'. זו הפקת ענק נהדרת, ברמה עולמית. ודבר נוסף – אסור לך לעזוב את רוסיה לפני שאתה קופץ ללנינגרד, למוזיאון הארמיטאז'. זה אחד המוזיאונים הטובים ביותר בעולם, אפילו לעומת הלובר בפריז," פטפטה אגב כך. לשניהם היה ברור כי אסור להם לדבר באופן אחר, אלא רק כך. כדי להעביר מסר ענייני, היה עליהם לכתוב פתק ולהעבירו בדומיה לעיון, ואחרי כן להשמידו.

בעודו מעיין בכתבתה, חמקה ונעלמה לתוך המקלחת. הוא שמע את זרם המים, וניסה לדמיין את עצמו מתקלח יחד עימה, אך מייד חזר להמשיך בקריאה.

לאחר כחמש דקות, יצאה סטפאני מן המקלחת, לבושה חלוק לבן. שערה היה רטוב, פרוע, סתור ופזור. כאשר נשא אליה את מבטו, נראתה לו יפה יותר מאשר במסעדה. הוא ניסה להמשיך בקריאת הכתבה, אך חש כי כושר ריכוזו פג לחלוטין. מספר פעמים ניסה לקרוא את אותו משפט, ולא קלט את המסר שלו.

"כמה זמן אתה תהיה כאן?"

מרק הרים את גבותיו בתמיהה. היתכן לשמוע שאלה שטותית כזאת ממרגלת? 'עוד מעט היא תשאל אותי לאיזו משימה חשאית אני נמצא כאן', הרהר. מכל מקום, סטפאני הרגישה בטעותה ומיהרה לתקן.

"התכוונתי..." אמרה במבוכה, "כמה זמן אתה תהיה כאן בלי אישה..."

מרק הרים את ראשו לעברה, ורק עתה שם לב למחשוף ה-V העמוק של חלוקה, אשר השתפל עד לאזור חגורת החלוק, מתחת לטבורה, ונוכח לדעת כי מתחת לחלוק היא לא לובשת דבר. תחושה חדשה אפפה אותו. הוא ניסה להיות הגיוני, קר ושקול. אסור לסוכן לאבד את הראש עבור אף בחורה שבעולם. אך עתה, היה נדמה לו שהמשימה מאפשרת לו לענג קצת את עצמו.

באיטיות מכוונת, הלך המחשוף והתרחב בפתחו העליון. מרק לא יכול היה להתעלם ממראה הקימורים המרהיבים, אשר החלו להיחשף לאיטם, ובו זמנית חש כיצד ליבו מגביר את זרימת דמו וקצב פעימותיו. הוא עדין נאבק בתוך עצמו.

"מתי התעלסת בפעם האחרונה?" קולה היה חרישי, ומרק הרגיש את

עצמו מניח את הכתבה שבידיו על השולחן הסמוך. סטפאני חיכתה זמן רב לזה, והיא היתה מגורה מאוד. עתה, משהתרחב המחשוף המחליק לאיטו על שדיה, ראה את פיטמותיה הזקורות, ואז הפסיק לחשוב. הוא קם וקרב אליה. "אני מתעניין בעתיד יותר מאשר בעבר," ענה, ואחז בכתפיה ברכות.

כבמטה קסם, החליק החלק העליון של החלוק מכתפיה, ומרק, מסוחרר כולו, החל ללטף את החזה המוצק שלה. שדיה היו קטנים לעומת מה שדמיין

במסעדה, אך מוצקים כמו שיש. השילוב של חזה קטן ומוצק, ופיטמות זקורות - העבירו אותו על דעתו. הוא התקלף מבגדיו, וגלש אל מתחת לסדינים הצחורים. היא היתה פעילה מאוד, וגירתה אותו עד לאובדן הצלילות. הוא התבייש לספר לה, כי זה זמן רב שלא שכב עם אישה, מפני שהעדיף תמיד את עבודתו במקום הראשון, ואילו נשים ותענוגות גוף נדחקו אצלו לאחור. סטפאני פיצתה את עצמה על כל אותם חודשי בצורת, בהם ערגה לגבר מערבי כדוגמת מרק. אך למרות שסיפקה את עצמה, דאגה גם להסב לו עונג מושלם, מפעילה את כל אשר ידעה ועצרה בתוכה זמן כה רב. שוב ושוב הביאה אותו לשיאים אשר לא ידע מעודו. בלהטם, מצאו את עצמם מתגוללים על שטיח החדר, דבר שלא הפריע להם כלל. מרק לא תיאר לעצמו, שבחורה יכולה לגרום לגבר תענוג מעין זה שחווה עתה.

*

מרק איבד את תחושת הזמן. השניים התעוררו בבוקר, מכורבלים בין הסדינים באופן שלא יכלו כלל לשחזר כיצד ניתן להסתבך בצורה כאוטית כזאת בתוך המצעים. השניים התקלחו יחדיו, כשם שמרק שאף אמש. הוא סיבן את גופה, והיא את גופו. מרק כרך את זרועותיו סביב מותניה, ובעודם עומדים תחת הזרם הנעים של המים החמים התאחדו שוב בלהט. 'איזה פרק נעים היה אתמול בערב, חבל שזה הסתיים', הרהרו שניהם - כל אחד לעצמו - בעוד המים ניגרים מעליהם ברחש ושוטפים את הכל, כעין חותמים את המפגש משופע העונג וההנאה, ומעלימים את העדויות האחרונות למה שאירע כאן. רגעים כאלה חייבים להסתיים, מפני שהיה על סטפאני לארוז את חפציה, ולהספיק להגיע לתחנת הרכבת עוד לפני הצהריים. מרק סייע לה לארוז, בטרם ירדו השניים לארוחת הבוקר. עתה מרק חזר לעצמו, ודעתו נצטללה. הצורך לחזור למסבאה הסמוכה לתחנת הרכבת השתלב יפה עם תוכניתו ללוותה. "אני אשנה קצת את תוכניותי, אלווה אותך עד לעלייתך לרכבת", הודיע לה. סטפאני צחקה. "אתה רוצה לוודא שלא אתחרט ואשאר כאן?" מרק חייך. "את סיימת את עבודתך כאן, וכאשר אני אסיים את עבודתי, ניפגש בבית. אל דאגה, אני אצור איתך קשר." היא אהבה את רעיון הליווי כשם שהרעיון להיפגש באמריקה נשא אף הוא חן בעיניה. לאחר ששבעו במסעדת המלון, חזרו לחדרה לקחת את חפציה. היא קיפלה את ניירותיה והטמינה אותם בתיקה האישי, אותו נשאה על כתפה. מרק נשא את שתי מזוודותיה, ולאחר שסיימו את הליך העזיבה בדלפק הקבלה, יצאו מן המלון לעבר תחנת הרכבת התחתית. לא היה צורך להתעכב יותר, מכיוון שאשרת היציאה כבר היתה ברשותה. היא דאגה למסמכים מייד כשנודע לה על סיום תפקידה. סטפאני נראתה מסוגרת מעט ומצב רוחה נראה עכור משהו. היא מיעטה לדבר בתחנה, ומיעטה להתבונן בפניו של מרק. הוא מצידו ניסה להקל עליה ככל יכולתו את הפרידה, בשתיקתו. תחושה מוזרה אמרה לו שעליו לוודא כי הרכבת יוצאת מן התחנה כאשר סטפאני נמצאת בתוכה. הבחורה הזאת עוד עלולה לבצע מעשה פזיז שעלול לחבל במשימתו. חששותיו היו לשווא. הירהוריה לא נסבו כלל בכיוון הזה. משהגיעו לתחנה, נראה היה שהיא חוזרת לעצמה, היא רכשה כרטיס נסיעה ופנתה לעבר הרציף המתאים, כאשר מרק נגרר לצידה עמוס במזוודותיה. כאשר הגיעו לרכבת, הניח מרק את מזוודותיה על בטון הרציף, אחז בכתפיה, היישיר מבטו למרכז אישונה ואמר:

"אני מקווה לחזור הבייתה בעוד כחודש, אני אחפש אותך."
נצנוץ שמחה נראה באישוניה. "אני ג'ולי פרל, תוכל לאתר אותי דרך הורי,
הם מתגוררים במנהטן, בפינת השדרה השלישית ורחוב 51, מול מלון 'סן
קרלוס'. אני אחכה לך."

מרק הרבה לעצמו, האם עליו להעיר לה על הטעות שכשלה בה זה עתה.
אסור היה לה לגלות לו את שמה האמיתי, ובוודאי לא כיצד ניתן לאתר אותה
בניו יורק. אם יתפש, יאלץ לספר גם עליה; ואז, מי שיאתר אותה בניו יורק,
עלול להיות סוכן ק.ג.ב. או ג.ר.או, ולא סוכן ה-CIA. הוא היה מצליח לאתר
אותה דרך הסוכנות, בעזרת השם הבדוי שלה והיא היתה אמורה לדעת
זאת.

לאחר שניות אחדות של לבטים, החליט לעבור על כך. הוא קירב את
שפתיו ללחייה ונשק לה לפרידה. לאחר מכן עלו על הרכבת, ולאחר שמיקמו
את מזוודותיה, מרק ירד לרציף. הוא המתין בדומיה עד שהרכבת יצאה
לדרכה.

בצעדים איטיים סב מרק לאחור, לעבר היציאה מן התחנה. בדרכו התעכב
לרגע קט בשירותים, שם בלע אחת מן הגלולות הזעירות - כנגד שיכרות -
אשר שלה מתוך ארנקו.

מדי פעם, מבלי שהבחינה בכך, וידא היטב שאין אחריהם מעקב. אמנם,
עד כה לא עשה מעשה חריג כלשהו, אך למרק היה חשוב מאוד להסתובב
עתה בלי כל 'זנב' מאחוריו - עכשיו הוא מתחיל לפעול באמת.

לאחר הליכה קצרה הוא הגיע לפתח המסבאה, והתבונן לצדדים. הסביבה
נראתה שקטה ושלווה, כמוכנה לקלוט לתוכה עוד אזרח רוסי מן המניין.

הוא פסע פנימה. ברגע שחלף על פני מפתן הכניסה, חלה בו מטמורפזה
נוספת. מרק קולינס, סוכן ה-CIA, שהפך לאדוארד פטרוזלי, עיתונאי ה'ניו
יורק טיימס', היה מאותו רגע סרגיי סרגייביץ' ונקו.

פרק 4

דוקטור זוטוב שקע בנינוחות בתוך המשענת הגבוהה של כיסאו המפואר, כאשר ידיו שלובות מאחורי עורפו. מולו ישבו שניים מטובי אנשיו: אנדרי ניקולייביץ' פטרוב ואיוון סידרוב, שניהם מבכירי הסוכנים של שירותי הביטחון הסובייטיים - מן המדור העצמאי לחקירות מיוחדות, הכפופים ישירות לראש הק.ג.ב. בצד השולחן עמד ניקולאי גרגורייב, רוחו נפולה. סמוך אליו ישב ולאדימיר גראסימוב, הממונה הישיר של ניקולאי. אף הוא היה במצב רוח עגום ושפוף. שניים אלה שירתו במחלקה העשירית של האגף השני - המטפלת בכל הקשור לעיתונאים זרים.

לא כל יום מוזמנים סוכנים מדרג כה נמוך אל משרדו של הגנרל זוטוב, וכאשר כבר מתרחש דבר כזה, הסיכויים הינם קלושים שהנושא חיובי, כגון העלאה בדרגה, קבלת מדליה, קידום בתפקיד או ציון לשבח כלשהו. על פי רוב זוהי גערה או נזיפה, פיטורין או אפילו מהלך חמור יותר. הגנרל - הדוקטור זוטוב היה תופעה די נדירה בשירותי הביטחון הרוסיים. הוא איחד במעמדו שלוש מישורות למעשה; ראש שירותי ביטחון הפנים, הוא הק.ג.ב.; איש הקשר הבכיר ביותר למפלגה, וכן תחת מרותו, באופן בלתי ישיר, היו כפופים מרגלי הג.ר.א. - שילוב דימיוני לאדם אחד, המרכז עוצמה אדירה כל כך.

עתה, היו השניים נזופים כהוגן. הדו"ח אשר מילא ניקולאי גרגורייב, הסוכן הממושקף מן הרכבת, הגיע לעיונו של זוטוב, והלה הורה לשניים לטוס אליו מייד, למוסקבה.

שני הדוחות, של ניקולאי ושל מנהל תחנת המעבר בצ'ופ היו מונחים על שולחנו של זוטוב, והוא המתין להסברים שיניחו את דעתו.

"...כל מה שכתבתי בדו"ח מדויק", חזר ואמר ניקולאי. "מנהל תחנת הרכבת לא יכול היה לדעת מה התרחש ברכבת. אותו עיתונאי אשר עקבתי אחריו ואשר הימם אותי, שפך לפי את הוודקה, לקח את התעודות שלי והעלים אותן. את זה, לא רצה מנהל התחנה לשמוע."

זוטוב נראה ספקן. פטרוב התערב בשיחה. "הסיפור הזה יכול להיות נכון, ממש כמו הסיפור של מנהל התחנה. כיצד אני יכול להשתכנע שאתה באמת לא השתכרת לחלוטין? ואולי אדם אחר הלם בך, או שנפלת וחספת מכה? ואולי אתה משקר כדי לחלץ את עצמך מהכישלון והעלבון?"

כאן נחלץ ולדימיר גראסימוב לעזרתו של הממושקף. "אני חייב לספר לכם סיפור קצר. בחג המולד האחרון, היינו מספר חברים מהמחלקה בקייב, במועדון לילה. לאחר כמה כוסות, ניקולאי התערב עם גבר אחד, מי מסוגל לשתות יותר וודקה ולהישאר אחרון על רגליו. אני הייתי עד לתחרות הזאת. נדהמתי למראה עיני. ניקולאי אינו מסוגל להשתכר. הוא לא היה שיכור אפילו פעם אחת בחייו. מול עיני, שתי שלושה בקבוקים והמשיך לתפקד כאדם נורמלי. המתחרה שלו היה גמור לגמרי אחרי בקבוק וחצי, וניקולאי עצמו, לאחר שלושת הבקבוקים, תמך בו ועזר למתחרה שלו להגיע למונית. האיש הזה - והצביע על ניקולאי - "שותה וודקה כמו מים. אני ערב לכך, שהוא היה עירני ופיקח לחלוטין ברכבת."

"מנהל התחנה כותב שהעיתונאי האמריקאי היה נקי לחלוטין. איזו סיבה היתה לו לבצע מעשה כזה?" שאל סידרוב.

"אין לי מושג", הפטיר ניקולאי, "לדעתי צריך לחקור את זה."

"אילו עוד אירועים חריגים היו בהתנהגותו של האמריקאי?"

"עד לאותו ארוע - מאומה. הוא לא עשה בעיות, לא נפגש עם איש ברכבת, פרט לשיחות סרק בתא שלנו עם אחד התיירים. רוב הזמן הם קשקשו על שחמט."

"תוכל לזהות את קלסתרן באלבומים שלנו?" שאל סידרוב.
"בוודאי. אני לא אשכח את פרצופו לעולם. אני אכיר אותו בכל עת. אם הוא נמצא באלבומים - אזהה אותו."

זוטוב הביט לעברו של סידרוב, וסימן לו בתנועת ראש לעבר דלת היציאה. הלה קם ממקומו ויצא מן הלישכה. לאחר שתי דקות חזר, נושא בידו שלושה אלבומים עבי כרס, והניחם לפני ניקולאי. זה האחרון החל לעלעל בדפים, בוחן תמונה אחר תמונה ביסודיות.

זמן רב חלף. ניקולאי עבר על כל התמונות, והצהיר בביטחון מלא שאיננו מוצא את תמונת העיתונאי. "הוא לא נמצא כאן."

פטרוב חיך את סנטרו בידו. "ישנם עוד שני אלבומים של איורים. אלה הוכנו על פי תאורים של מרגלים שנלכדו, וכולל ציורים של פורטרטים לפי תיאורי עדי ראיה, או צילומים שצולמו ממרחק רב, הם פחות איכותיים. למרות שהאלבומים האלה פחות אמינים, יתכן ותצליח למצוא בהם דיוקן מוכר."

שנית יצא סידרוב מן החדר, וחזר עם שני האלבומים הנוספים. ניקולאי החל לעיין בהם, וניכר היה שהוא מתקשה לקבל החלטה. ברם, לפתע אורו עיניו בהתרגשות, והוא הצביע על אחד האיורים.

"זה הבחור!" פסק בנחרצות.

זוטוב נטל את האלבום. הוא עיין שניות אחדות בדיוקן המאויר.

"הבא את התיק של מרק קולינס!" פקד קצרות.

טון דיבורו של זוטוב היה שקט, אך סמכותי והחלטי. הוא היה כבן שישים, צנום, שער אפור. השהייה במחיצתו היתה כרוכה בהערצה מהולה בחרדה. ההילה אשר צמחה מסביבו היתה הדרת כבוד בצד הפחד, משל היו אנשיו מצויים מול שופט עליון וממתינים למוצא פיו שאחריו אין חולקין ואין עוררין. בודדים בלבד מבין כפופיו היו רשאים להרגיש מעט נינוחים יותר במחיצתו, אך בנוכחות זרים לא היה ניתן לחוש בכך.

פטרוב יצא מן המשרד, וחזר מקץ כמה רגעים עם תיק קרטון, עליו היה מודפס: 'מרק קולינס, רב מרגלים'. הוא הגיש את התיק לזוטוב בעודו סגור. היה זה אחד מתחביביו האהובים ביותר, לעיין ראשון בתיק. זכות זאת היתה שמורה לזוטוב בלבד. הוא אהב את זה! ואז, לאחר העיון, נהג להפגין את ידענותו הרבה, כמורה המפליג בידיעותיו ומלמד בינה את תלמידיו.

הוא פתח את התיק והחל לעיין בו. סידרוב ופטרוב החליפו מבטים האחד בשני, ואחרי כן בניקולאי. הם כבר צפו בדמיונם כיצד זוטוב משליך הצידה את התיק, ואמור משפט מעין, 'האינכם יודעים כי זהו רב המרגלים מרק קולינס, המתמחה ב... ומוכר כ...', גלמים שכמותכם! אפשרו לבחור הזה לשחק מעט, לפני שתביאו אותו אלי'.

ציפיותיהם היו מוקדמות מדי. זוטוב קרא בעיון רב את תוכן התיק, ופניו נתכרכמו. הוא נענע את ראשו מצד לצד ונשא את מבטו ללא מילים לעבר סידרוב. אחר המשיך בקריאה דמומה, ומדי פעם עיניו היו מתרחבות, כמביעות התפעלות.

משסיים, הניח את התיק והביט לעבר הסוכנים הזוטרים.

"אתם סיימתם את התחקיר, אבקשכם לצאת."

ולאדימיר וניקולאי מיהרו ונמלטו מן המשרד, בטרם ישנה זוטוב את החלטתו. הם היו מרוצים למדי על שיצאו מהארוע ללא פגע.

"יש לנו בעיה," פתח בקולו השקט, הרגוע, בניגוד לתוכן דבריו. "הבחור הזה מעולה, הם שלחו לכאן את אחד האנשים המיומנים ביותר שיש להם."

סידרוב ופטרוב הופתעו מאוד מן התפנית. הצהרה כזאת לשמוע מפיו של הגנרל זוטוב! הרי בדרך כלל הוא נוהג ללגלג וללזלזל בסוכנים האמריקניים. תמורה כזאת לא היתה צפויה ולא מוכרת במשך כל התקופה בה שהו במחיצתו. מכל מקום, זוטוב המשיך את סקירתו בנימה רצינית.

"מרק קולינס הינו אחד מהמדריכים הראשיים של המרגלים שלהם. שמעתי עליו רבות, בכל תחקיר שערכתי לסוכנים שלכדנו, ורובם העריצו אותו כאל. אדם כזה לא משגרים למשימה שגרתית, כי אם למטרה חשובה במיוחד. לא דווח לי על שום משימה מיוחדת שהם מתכננים לבצע כאן, וזה אחד הגורמים הנוספים שעושים את הנושא לרציני."

הוא עשה אתנחתא קלה, והושיט את התיק לסידרוב. הרעיון של התייעצות עם פיקודיו היה זר לו ולאופי עבודתו. הוא לא נהג להיעזר באיש בכל משימה שהיא. הוא שקל לבדו, והכריע בעצמו. לעיתים רחוקות, כאשר שמע איזו עיצה מבריקה ממי מאנשיו, היה מאמץ אותה ונוטל לעצמו את הקרדיט והתהילה כאילו הגה את הרעיון בעצמו. התייעצות צוות מוחות, הצבעה דמוקרטית, סערת מוחות, דיון פתוח - כל אלה היו זרים לחלוטין בקומה השביעית של מנהלת שירותי הביטחון, מטה הק.ג.ב., ה'לוביאנקה'.

מבנה ענק זה, על תשעת קומותיו, השתרע על שטח של כעשרים דונמים במרכז מוסקבה, בין רחוב 'לוביאנקה' וכיכר דזרז'ינסקי, כעשר דקות הליכה מן הקרמלין. בנין זה שיכן את המנהלים, הסוכנים, החוקרים והפקידים המופקדים על ביטחון הפנים של רוסיה. רק מעטים מבין אזרחי העיר ידעו, כי למעשה למבנה הענק והמעורר חרדה וחלחלה זה - הבנוי בארכיטקטורת בניה של שנות הארבעים - בנויות שלוש קומות מתחת לאדמה, אשר קיבלו במערב את הכינוי 'מרתפי הק.ג.ב.'; היו אלה מרתפים נודעים לשימצה, אשר שירתו כמתקני כליאה וחקירות מיוחדות את הגוף האחראי על הביון וביטחון הפנים הרוסי.

"הוא מתגורר במלון 'מוסקבה', ככל העיתונאים מן המערב, " אמר סידרוב, "אנחנו יכולים להביא אותו בשקט, מבלי לעורר מהומה תקשורתית."

זוטוב שלל את הרעיון בתנועת ראש.

"הוא שולט בשפה הרוסית, וזו הבעיה החמורה ביותר. אני מסופק אם עדיין נוכל למצוא אותו במלון. הוא יעלם ויהפוך לאזרח רגיל בשם בדוי, ויהיה לנו קשה מאוד לאתר אותו. צרפו לזה את חוסר המידע שלנו מהי מטרתו, ותבינו את היקף הבעיה."

פטרוב וסידרוב התקשו להאמין למשמע אוזניהם. מעולם לא דיבר אליהם בסגנון זה, אלא הנחית עליהם את פקודותיו והוראותיו ביובש, ללא הסברים כלל.

"...זוהי בדיוק הסיבה, שאני מטיל על שניכם להביא אותו אלי, חי! במפלגה לא יאהבו לשמוע על צרות כלשהם אשר הצליח לגרום סוכן בודד, יהא אשר יהא."

"אני אביא אותו עוד הערב, " הפטיר סידרוב.

"אתה מעוניין שאצטרף אליך?" פטרוב ידע שעמיתו אוהב לעבוד לבדו, תחת גיבוי מלא של זוטוב. סידרוב היה סוכן מעולה, ולא זקף לחובתו אפילו כשלון יחיד בעברו העשיר. פטרוב הכיר היטב את שיטת פעולתו של סידרוב; זה ממתין בסבלנות בפינה חשוכה במגרש החנייה של המלון, עד שמאתר את קורבנו. ואז בנקל הוא מוביל אותו היישר לאחד ממרתפי הק.ג.ב., כפות כהלכה.

"אין צורך."

היריבות הסמוייה אשר היתה קיימת בין השניים איימה לפרוץ החוצה בגלוי. כל אחד מן השניים שאף להצטיין על פני עמיתו, וביתר שאת כאשר אירע הדבר לעיני דוקטור זוטוב.

"המשימה אינה קלה, הוא שולט באמנויות לחימה", התעקש פטרוב, לאחר שסיים לעיין אף הוא בתיקו של מרק.

"אני משאיר לכם את חלוקת העבודה," פסק זוטוב. "אתם לא מטפלים בשום נושא אחר, כל עוד הוא לא מגיע אלי. ואינני רוצה שום פירסום בנושא, כמובן. אני אעכב את הדיווח למפלגה."

סידרוב נטל את התיק ויצא מן המשרד. זוטוב סימן לפטרוב להישאר במקומו.

"אתה יוצא אחריו, לגיבוי. לוודא שהבחור יובא לכאן. מרק הזה הינו בחור מיומן ומשופשף מאוד, ויתכן שיגיע למלון בדרך אחרת. אתה תמתין לו בתוך המלון."

פטרוב הנהן ופנה לעזוב את המקום, ולייד הדלת עצר למשמע המשפט האחרון של זוטוב:

"כדי להביא אותו לכאן, שלחתי שניים מטובי האנשים שלי. אל תחזרו בלעדיו, ואל תאכזבו אותי!"

קולו היה חד ותקיף. 'זהו, זוטוב חזר לעצמו,' הרהר פטרוב. 'אלה הפקודות שהוא נוהג לתת!'

פטרוב יצא, וסגר אחריו את דלת עץ האלון העבה. זוטוב חזר ונשען בכבדות על משענת כסאו, ידיו משולבות מאחורי עורפו, וחיוך דק הסתמן על שפתיו.

'אילו עסקים מלוכלכים מתרחשים כאן!' הרהר. 'כל הזוטרים אינם יודעים דבר וחצי דבר מהתככים במקצוע שלנו!'

חיוכו גווע, וארשת פניו הרצינה. הוא הצית סיגר קובני מצחין.

'יש לי הרגשה, שאאלץ ליצור קשר בקרוב עם גוסטאב אוונס', אמר בליבו. 'היתה לי תחושה במשך זמן רב, שאראה את הבחור המוכשר הזה, מרק קולינס, במשרדי, ונראה לי שהתחושה הזאת תתממש בקרוב מאוד.'

פרק 5

ה"זקוסוצנאיה" - המסבאה אשר נכנס אליה מרק - סרגיי, נראתה אפלולית וחשוכה יחסית לאור היום ששרר בחוץ באותה עת. תקרת העץ הדקורטיבית היתה נמוכה, ומספר גברים בודדים היו פזורים ורכונים לייד השולחנות הקטנים, חלקם שתויים כהלכה והאחרים מתעתדים להגיע לכך בתוך פרק זמן קצר.

מרק סקר היטב את פניהם של הנוכחים, על מנת לא לטעות בבחירת מקום ישיבתו. מרבית הגברים ישבו בודדים על כיסאות העץ הפשוטים, ואילו במרכז המסבאה ישבו שניים, כוסות בירה גדולים וריקים למחצה ניצבים לידם, ולהערכתו של מרק היו עדיין פיקחים. הוא הניח שבכוס הבאה אשר ירוקנו לקרבם, עשויים השניים האלה להיות חברים טובים לאותו סרגיי, ובפרט לאחר שיזמין אותם על חשבונו לבקבוק וודקה.

מאז שנכנס לתחומי רוסיה, הפסיק מרק להתגלח. תמונתו על גבי התעודות המזויפות, על שם סרגיי סרגייביץ' ונקו - היו עם זקן קצרצר, שאותו התעתד לגדל בשבועות הקרובים. עתה הוא נראה פשוט בחור מוזנח, בלתי מגולח, ולאחר שפרע מעט את שערו - נראה כשיכור ממוצע, אשר כל עינוגו העכשווי אינו אלא כוס הגונה של משקה אלכוהולי.

הוא ניגש לבר בצעדים איטיים ומדודים. זו הפעם הראשונה מאז הגיע, יתחיל לדבר רוסית, והוא תהה כיצד יעלים את המבטא האמריקאי לחלוטין ויאמץ את המבטא הרוסי הממוצע. בהתאם לתוכניותיו, כחודש ימים ידבר רוסית בלבד, עד שיחזור ויפיע במלון 'מוסקבה' כעיתונאי שחזר זה עתה מטיול עצמאי במרכז סיביר.

הגבר אשר עמד מאחורי הדלפק סקר אותו בעניין. הוא הכיר את הלקוחות הקבועים הרובצים דרך קבע במסבאות, ועתה עמד מולו גבר זר, שאת טיבו אינו מכיר.

"בירה", הפטיר מרק והסתובב לאחור, לבחון מה עושים שני ידידיו החדשים. מבטאו נטמע יפה לעומת הממוצע של שוכני המקום. הוא הקשיב לתוכן שיחתם של השניים, אשר התווכחו בלהט על תוצאת המשחק הצפוי, אשר יערך בין שתי קבוצות הכדורגל המקומיות.

המוזג מסר לו כוס בירה, ופרט את העודף משטר עשרת הרובלים של מרק. זה האחרון אסף את העודף, ברישול בולט, ותחבו לכיסו באי סדר מופגן. אחרי כן פנה ופסע לעבר שולחנם של השניים, והתיישב ליד שולחן הסמוך אליהם, קרוב מאוד לברנש הגדול מבין השניים. השניים הטרודים בשיחה עשו אתנחתה קלה, ונעצו מבט סקרני במרק. "וסייה", הושיט הגדול את ידו לעבר מרק. האיש היה חזק מאוד, ולחץ בכוח רב את ידו של מרק.

"סרגיי", החזיר לו.

"פיודור", הצטרף השלישי ללחיצות היד. פיודור היה הפאסיבי מבין השניים, ונטה להסכים בכל עת עם ידידו הגדול. אף בהתנהגותו, ניכר היה שהוא כנוע ומקבל מרות.

השניים ניפנו וחזרו לעיסוקם, דהיינו ניתחו את התוצאה אשר תיפול במשחק הקרוב בין 'דינאמו' מוסקבה לבין 'ספרטק' מוסקבה. היה גלוי וברור כי השניים אוהדים את 'דינאמו', ומייחלים לניצחונה הקרוב.

מרק לגם באיטיות רבה מן הבירה שלו. הוא היה מחוסן עתה מן האפשרות להשתכר ולאבד את צלילות מוחו. בו בעת, היה חשוב שהשניים יתלהבו ומשיכו לשתות ככל האפשר.

תוך כדי מעקב אחר דברי השניים, למד מרק כי וסייה איננו רק דומיננטי בהתנהגותו אלא גם חובב אלימות. שוב ושוב סיפר בגאווה לפיודור על התגריות ותיגרות שקיים במגרשי הכדורגל, בעיקר כנגד האוהדים

המסריחים של הקבוצות היריבות. השניים סיימו את המשקאות שלהם, וסייה קרא למוזג להביא לשולחנם עוד שתי כוסות. המוזג מילא בזריזות את בקשתם, והשניים, במצב רוח טוב במיוחד, המשיכו לשתות. "היי, אתה," פנה וסייה לסרגיי, "מאיפה אתה?" "היום הגעתי מקורסק."

"אה," ביטל וסייה את תשובתו של סרגיי, כשהוא נעזר בתנועת יד המביעה זלזול ושאת נפש. ככל הנראה, לא היו בעיות מיוחדות בין קבוצות הכדורגל של 'דינאמו' וקורסק. וסייה לגם לגימה הגונה נוספת, ומחה את שפתיו בשרוולו.

"לפני שנה הייתי בקורסק, כש'דינאמו' הביסה את צ.ס.ק.א קורסק. איזו קבוצה עלובה." פידור ידע מה עליו להגיד כדי שידידו המגודל ישאר במצב רוח טוב.

"מי ינצח במשחק בין 'דינאמו' ל'ספרטק'?" וסייה החליט לשאול את דעתו של סרגיי.

'זהו הרגע,' הרהר מרק. 'עכשיו אני מתחיל להיכנס לעניין.' הוא התבונן היטב בפניו של וסייה, ותכנן היטב את תשובתו. הוא אחז בידו את כוס הבירה.

"ספרטק..." ענה באיטיות רבה.

ידו של וסייה התאגרה. פניו האדימו, וניצוץ של זעם הבזיק באישונו, והוא הניף את זרועו והנחית אגרוף בפרצופו של מרק. מרק עצמו, אשר צפה את המהלך, ראה את היד הקרבה במהירות ללסתו, ובשבריר השניה האחרון הסיט לאחור את ראשו. המהלומה אשר פגעה בלחיו, תחת עינו, היתה חלשה יחסית, עקב תזוזתו לאחור - אך המשיך את המשחק עד לתומו. וסייה המופתע ראה כיצד סרגיי מתעופף לאחור, כשני מטרים, מעוצמת החבטה, ונוחת בכבדות על שולחן ריק, ומנפץ אותו לשברים. הבירה הותזה לכל עבר ולאחריה התעופפה הכוס מידו והתנפצה לרסיסים אי שם מאחור.

סרגיי קם בכבדות, בהזיז את שברי השולחן, וחזר כושל ומדדה מעל כסאו, שהתהפך תוך כדי מעופו לאחור. הוא נשען בשתי ידיו על שולחנם של השניים, וניער את ראשו כדי להתאושש מהמכה.

"...תחטוף חמישיה!" השלים באיטיות את המשפט.

וסייה פרץ בצחוק מתגלגל, ואחריו הצטרף לצחוק גם פידור. וסייה קם בכבדות מכיסאו ותמך בסרגיי, וסייע לו להרים את כיסאו. "אתה בסדר גמור, אתה משלנו," קבע. "בוא, אצמין אותך לכוס בירה נוספת."

סרגיי הניד בראשו.

"לא, אני מזמין!" אמר, פנה לכיוון המוזג, וקרא "בקבוק וודקה לשולחן הזה!"

וסייה חיבק את כתפו של סרגיי, ועזר לו לשבת בעדינות. "אחי אתה," אמר.

המוזג מילא בזריזות אחר הדרישה, והביא לשולחן בקבוק וודקה ושלוש כוסות, ואחר ניפנה לסלק את שברי השולחן המנופץ. וסייה עצמו מזג משקה לכוסות, הרים שלו לגובה והכריז:

"לחיי סרגיי!"

סרגיי הרים את כוסו, והחזיר:

"לניצחון מוחץ של 'דינאמו' על 'ספרטק'!"

השלושה היו במצב רוח טוב. הוודקה חיממה את פנים גופם כהלכה, ובפרט את גופו של מרק, המורגל פחות בשתייה. ברם, הוא השתלב יפה בין השניים. בתוך פרק זמן קצר הפך למומחה בכל הקשור לקבוצתם הנערצת, 'דינאמו מוסקבה'. השיחה שטפה וקלחה ושינתה כיוונים, עד שהגיעה לנשים. השניים החלו לספר למרק על הצלחותיהם במיטותיהן של הבחורות אשר הזדמנו להם מן הצד.

השניים היו שתויים כהוגן, כאשר החליט מרק כי השעה כשרה לחפש לעצמו מקום מגורים.

"אתם מכירים מישהו הגון שישכיר לי חדר בדירתו? אני מחפש מקום נקי, מהוגן, לא יקר..."

השניים החליפו מבטים. במקום זה, על בקשה בלתי שכיחה כזאת - לא שואלים שאלות מיותרות, מפני שאין סיכוי סביר כי התשובה תהיה אמיתית. כל אחד ברוסיה אוצר בתוכו שק מלא של סודות. מכל מקום, השניים הרגישו עתה מחוייבות רבה ורצון עז לסייע לידידם החדש.

"...אני מתכוון לשהות במקום הזה כמה חודשים... יש משהו כזה בסביבה?"

"יש לך כסף לשלם?" ריח הוודקה מפיו של וסייה נדף למרחקים.

"אני מחפש לי עבודה באזור הזה, יהיה לי כסף," מרק קיווה שהחקירה הזאת תסתיים במהרה, הוא זקוק רק לשם ולכתובת, ולהיעלם מפני השטח מייד לאחר מכן. פיודור, שיכור כלוט, הרים את כוסו לאוויר.

"מריה?" שאל את וסייה.

"מריה!" זה האחרון הצטרף להרמת כוס.

"נשתה לכבוד זה. לחיי מריה אלכסייבנה מרוזובנה!" קרא פיודור, והריק את תוכן כוסו לקרבו בלגימה רעשנית.

אף מרק הצטרף ללגימה, בעודו שואל, "מי זאת מריה?"

"מריה הזקנה, אתה תגור אצלה. יעלה לך רובל אחד ללילה. במחיר הזה היא גם מבשלת, מכבסת, מנקה, הכל. היא גברת טובה מאוד, לא שואלת שאלות ולא עושה בעיות."

"היא גרה לבדה?"

"כן. הבת שלה אלכסנדה התחתנה ועזבה אותה. הלכה לגור בדירה של בעלה, בלנינגרד. השלטונות לא יודעים על זה, ולכן נשארה לה דירה של שני חדרים. מאז היא משכירה את החדר של הבת, אבל רק לאנשים טובים."

פיודור הצליח לסיים את המשפט כהלכה, ומרק תהה האם יצליח לקלוט מהם את הכתובת בבירור, בטרם שני השיכורים האלה ירדמו על השולחן. כיוון שכך, הזדרז לשאול אותם לכתובתה.

"אתה יודע איפה שכונת זווגינה... היא גרה שם. ברחוב קולחוזנייה..." מספר 22. בית ישן, אבל במצב טוב..."

זה הספיק למרק. הכתובת נקלטה, ועתה לא נותר לו אלא להניח לשניים להירדם בשלווה, ולעזוב את המקום. פיודור עדיין המשיך לפלוט וללהג משפטים מקוטעים נוספים, ומרק היטה אוזן.

"...היא לא כל כך זקנה... עוד אין לה חמישים וחמש..."

וסייה, אשר שתה כמויות גדולות יותר, נראה מתנודד מעט על כסאו, כמאיים להיפרד ממנו בכיוון הכללי של הריצפה. מרק דאג לכך, בזה שהזמין בקבוק נוסף. בסתר ליבו התפעל מעט מכושר השתייה המדהים של המקומיים. הוא עצמו בוודאות לא היה מצליח לעמוד על רגליו כאשר בגופו כמות אדירה כך כך של אלכוהול, אילולא אותה גלולה זעירה.

"כבר עשר שנים היא אלמנה... סמואיל מת בתאונת דרכים..."

פיודור נדם, ומרק המתין בסבלנות עוד זמן מה. השעה היתה שעת אחר צהריים מאוחרת, והוא החל לחוש רעב. השניים לא יכלו להבחין כאשר נפרד מהם, שילם את מחיר השתייה ונעלם. מרק קיווה שהם אף לא יזכרו מאומה בדבר מריה, ובפרט שהיה ברור לו, כי השניים לא יראו אותו יותר. הוא הרבה לעצמו, שאם יפגוש פעם נוספת את וסייה, ישבור לו את הלסת במהלומת וו עזה, באופן כזה שלא ברור כמה שיניים ישארו לו לאחר מכן, אם בכלל.

הוא חזר לתחנת הרכבת, בחפשו אחר מקום לאכול. עד מהרה הבחין במסעדה עממית, אליה שם פעמיו, ובה שבר את רעבונו.

כאשר יצא מפתח המסעדה, החלה מוסקבה להחשיך. הוא יצא ממתחם התחנה, לעבר תחנת האוטובוס. תוך כדי צעידה סקר את הסביבה, ובמיוחד משך את עינו מגרש החנייה רחב הידיים שהשתרע לימינו. הוא הבחין באדם היוצא מפתח מכוניתו, נועל אותה, ומשלשל לכיס מכנסיו את המפתח. 'מדוע לא?' הרהר בעליצות, 'הגיע הזמן שאשיג לעצמי מכונית...'
הוא שינה את כיוון הליכתו, והחל לצמצם את המרחק בינו לבין בעל המכונית. מרק כייס אותו באמנות. הקורבן נפרד ממפתחות מכוניתו בצורה כה מעוררת רחמים, עד שעלו הרהורי חרטה בליבו של מרק. לרגע התלבט באם עליו להחזיר את המפתח לכיס השני של מכנסיו, בהתאם לרוח שובבות רגעית שנחתה עליו, אך לבסוף החליט כי הוא זקוק לרכב עבור הפעילויות אשר תכנן לערב זה.

היתה זו מכונית עממית, 'לדה' לבנה, שיוצרה למעשה כחיקוי נאמן למכונית האיטלקית 'פיאט 124'. מרק נכנס לתוכה, ושקל לאן מועדות פניו. אמנם המכונית תקל עליו לחפש את כתובתה של מריה, אך בחוסר כל לא היה טעם בכך. הוא החליט לחזור למלון, בפעם האחרונה בטרם יעלם סופית מעל פני השטח, כעיתונאי מאמריקה.

ההנחה היתה, שאין סיכון כלשהו צפוי בחזרה למלון, על מנת לארוז מספר קטן של בגדים וחפצים אישיים. אחרי כן, יאתר את כתובתה של מריה ויפטר מן המכונית. לא היתה לו כל כוונה להחזיק במכונית מעבר לערב זה, כל הסתבכות בגניבה או מעורבות של המשטרה המקומית הינה מיותרת בהחלט.

במצב רוח טוב משהו, התניע, כאשר פניו מועדות למלון. הוא הכיר את הדרך, עוד מן השינון של מפת מוסקבה בבית. הוא אף ידע את הכיוון הכללי בה נמצאת שכונתה של מריה, 'זווגינה'.

למרות החשיכה שירדה על העיר, הרחובות המוארים היטב והדרכים הנוחות הקלו מאוד על מרק בדרכו למלון. לאחר כמחצית השעה מצא את עצמו מחנה את הרכב בשטח החנייה של המלון.

הוא מיקם את המכונית באזור מרוחק יחסית של המקומות הפנויים בחניון, שהיה חשוך מעט יותר מן האזור הקרוב ביותר לכניסה למלון, על מנת שתראה מוצנעת. מרק לא יכול היה לצפות מתי יתגלה דבר היעלמות המכונית וכמו כן לא ידע דבר על טיב יעילותם ומקצועיותם של שוטרי העיר. לאחר שדומם את המנוע, נעל את דלת המכונית והכניס את המפתח לכיס פנימי של מעילו. המקום נראה שקט, ומרק החל לחצות את מתחם החנייה לכיוון כניסת המלון.

"קליק קלוק..."

מרק קפא על מקומו. גם האמיץ והמוכשר שבאנשי השטח המיומנים, שערוותיו היו סומרות למשמע דריכת פטיש של אקדח תופי. הוא הכיר היטב את הנקישה הזאת מכדי לטעות. עודדה אותו מעט העובדה שהנקישה נשמעה קרובה מאוד. עובדה זאת היתה משמעותית, מכיוון שהעידה כי אין המדובר ברצון לחסלו, אלא ללכדו חי. משמעות עמוקה מזאת היא, שאם הדבר אכן כך, קיים סיכוי מה להיחלץ מן המצב. מקצוען אשר יעדו היה לחסל את מרק, היה כבר מבצע זאת, ממרחק רב יותר.

שניה אחת חלפה, ומרק הבחין בדמות אפלה מגיחה מאחורי אחד העצים הגדולים אשר ניצבו בשולי מגרש החנייה. גבר קרב אל מרק באיטיות, כאשר אקדח תופי קצוץ קנה בידו, הפטיש דרוך ומוכן לירי, ובמרחק של מטר אחד ממרק עצר מלכת. הוא סימן למרק באקדחו להתחיל לצעוד לעבר קצה מגרש החנייה, שם חנתה מכוניתו הוא, מן הסתם.

מרק הבין שאין כל טעם להתנגד בשלב הזה. הגבר נראה לו רציני מכדי שיעשה טעות, אחיזתו באקדח היתה יציבה מאוד והקנה מכון היטב לעבר מרכז חזהו של מרק. הוא התקשה לקבוע במדויק מה קוטר הקנה, אך הוא

נראה גדול. קליע כזה היה הורג מיידית כל אדם. מרק ידע היטב, שלמרות המטרה ללכדו חי, לא יהסס הזר לחורר את גופו באם יבצע מהלך שטוטי. הזר אף נראה עירני ודרוך, והתבונן תדיר בידי וברגליו של מרק. אף עובדה זו העידה על מקצוענותו של האיש; במצב מעין זה, הראש פחות מעניין מפני שפעילות אלימה יכולה להתחיל מן הרגליים או מהידיים, ועליהם השגיח הזר היטב.

מרק החל לחשוב מה השתבש. האם עקבו אחריהם מבלי שחש בכך? האם תפשו את ג'ולי? האם הם יודעים את זהותו האמיתית? העובדה שארבו לו במקום זה, היתה גרועה מאוד מבחינתו של מרק. הוא חש כיצד הרוק מתייבש בשפתיו. כל הפעולה עומדת בסימן שאלה, כאשר הסיכויים עתה מצביעים על כישלון אפשרי מהדהד.

מרק עדיין לא מש ממקומו. הוא בחן את פניו של הגבר שניצב מולו בקפידה, ממתין לתזוזה כלשהי, מישגה או טעות שניתן יהיה לנצלה. אפס, הגבר שמולו היה יציב כסלע, דרוך היטב, רגוע מאוד ונראה בוטח בעצמו. מרק השתכנע שמולו עומד אגוז קשה לפיצוח.

"קלאק..."

הרוסי והאמריקאי היו משופשפים ומיומנים דיים, כדי להבין שאדם שלישי, ממרחק רב יחסית, שחרר זה עתה ניצרה של אקדח חצי אוטומטי. ברור היה, כי האקדח היה כבר דרוך עם כדור בקנה. כמו כן היה נהיר לשניים, כי אדם זה היה בלתי צפוי לחלוטין, זר במשחק, אשר הצליח לפגום בתוכניתו של הרוסי.

סידרוב הסיט לחלקיק שניה את ראשו לכיוון מקור הרעש. 'מתנה כזאת לא יעניקו לי פעם נוספת', חלפה מחשבה כברק בראשו של מרק. רגלו השמאלית התרוממה באוויר, והתיישרה במהירות רבה לעבר קנה האקדח. קצה הנעל פגעה בדיוקנות רבה באקדח, וזה התעופף מידו של סידרוב. הרגל השמאלית חזרה לקרקע באותה מהירות ששוגרה, ובעודה משמשת עתה כציר, התעופפה רגלו הימנית של מרק בקשת ארוכה, בבעיטת סיבוב מעגלית - כאשר מרק כולו מסתובב עם גבו לסידרוב, ראשו נמוך מאוד. עקב הרגל הבועטת פגע בראשו של סידרוב בעוצמה אדירה. נשמע קול התפוקקות של עצם, וסידרוב הוטח ארצה. מרק קיווה כי בעיטתו פגעה בעצם הלסת, ולא ברקה, מכיוון שפגיעה כזאת ברקה היתה ממיתה אותו. שבר בלסת עדיין אפשר לתקן.

בעוד סידרוב שרוע ללא ניע על הקרקע, הגיח גבר זר מתוך החשיכה והתקדם במהירות רבה אל השניים. היה זה גבר טמיר ושחום עור. בידו החזיק אקדח 'וולטיר' גרמני, בעל קוטר 0.38 אינץ' עם משתיקול. לועו, לרווחת מרק, היה מכוון דווקא לעבר הגבר השוכב. הזר קיצר את המרחק אליו, ובטווח של מטר מראשו של סידרוב, נעמד בפישוק רגליים וכיוון בקור רוח את קנה אקדחו בעזרת שתי ידי המושטות לפניו למרכז ראשו של סידרוב.

"פלוף. פלוף."

זו היתה עבודת מקצוען ללא ספק. אחד שנשלח על מנת להרוג, וזה ביצע את משימתו מבלי להסס או לשגות. עבודה שקטה ונקיה, אשר על הדרך סייעה למרק להיחלץ מן המצב הקשה שנקלע אליו.

מרק תהה כיצד עליו להגיב עתה. עדיין לא התפנה לעכל את ההתרחשויות האחרונות, אך הוא הבין כי מותו של הסוכן הרוסי מסכן את משימתו שלו. הזר הטמין את האקדח מתחת למעילו, תוך התעלמות כמעט מוחלטת מעצם נוכחותו של מרק. ניכר היה שהוא ידידותי, מכל מקום לא הפגין שום חשש מקיומו של מרק.

"זה היה הכרחי?" שאל מרק בקול חרישי.

הזר רכן קדימה, ואחז בכתפיו של סידרוב המת, והחל לגרור אותו לעבר אחת המכוניות הסמוכות.

"כן. לפני חודשיים הוא הרג אחד משלנו, לכן היה עלינו להרוג אותו." הזר פתח את תא המטען של מכוניתו, ובמאמץ קל הניף את גופתו של סידרוב לתוכו. לאחר שטרק את המכסה, התבונן זו הפעם הראשונה ישירות לעברו של מרק. מרק ממש התרשם מאופיו של הזר. הוא נראה כמי שסיים לשתות קפה זה עתה, והוא מתפנה לשוחח עם אדם הממתין לו. "הממזרים האלה חייבים לדעת שעל כל אחד שיהרגו לנו נחסל אחד משלהם," סינן. "סידרוב ליכלך את ידי, וידע שהוא חי על זמן שאול. המצב הזה ימשך עד שהם ילמדו ויפנימו את זה."

מרק רצה לשאול 'מי זה אנחנו', אך העדיף לדחות את השאלה הזאת לשלב מאוחר יותר. "אתם, האמריקאים, כבר הספקתם לשכוח את מה שאלה עדיין לא למדו," המשיך הזר. "אתם עובדים עבודה נקייה. הם חושבים את עצמם גדולים, מפני שאנו ארץ קטנה מאוד, אז הם מרשים לעצמם להרוג. אבל זה לא יפעל ככה יותר."

"אתה לא חושש שתהיה הבא בתור?" הזר נעץ בו מבט חלול. "הייתי צריך למות כבר מזמן. כל משימה נוספת שאני עושה זה בונוס." "עזרת לי מעט... אבל הגופה עלולה להפריע לי... מה אתה מתכוון לעשות איתה?"

"בתחילה חשבתי להעלים אותה, ביציקת בטון או בהטבעה בנהר, אך התוכנית שלי משתנה בימים האחרונים, וחיפושים אחרים יפריעו גם לי. הם יגלו אותה מתחת לאפס, חצי קילומטר ממתחם הקרמלין, בתוך המכונית המפוצצת. החלטנו על פעולה דרמטית, כך הם ירתחו כמה ימים, אך לבסוף יקלטו את המסר."

הזר בחן את מרק בקפידה, ואחר המשיך. "אל דאגה, המשימה שלך לא תיפגע. הם יודעים בדיוק מי הרג אותו ולמה. הם יודעים שמזה זמן רב אנחנו עוקבים אחריו וכי זמנו קצר. דרך אגב, אחד השותפים שלו, ממתין לך בלובי של המלון..."

מרק הניע בראשו לאות הכרת תודה על המידע. בקול שקט אמר, "אני ממילא יורד למחתרת. אגב, למי עלי להודות?" למרות החשיכה, חיוכו של הזר נראה היטב. "המוסד," ענה קצרות. "למה עזרת לי? אתה אורב לו זמן מה... למה חिकית עד שהופעתי? יכולת לבצע את העבודה לפני כן..."

לאחר שניות מספר של שתיקה, ענה הזר בהיסוס קל, "אתה פועל לבדך?"

מרק הניח שזה חלק מהתשובה. הוא שקל היטב את תשובתו. למעשה, מענה לשאלה כזו לא היה אמור להשיב לאיש, אף לא לג'ולי. אך מקרה זה היה שונה, אותו סוכן ישראלי ידע פרטים רבים מאוד, ואף עזר לו בצורה משמעותית, ויש מקום לענות תשובה לאקונית.

"כן." גם אני פועל לבד, ועלי לבצע עוד כמה משימות בקרוב. זו הסיבה שהעדפתי להמתין לך... את המשימה הבאה אין לי סיכוי להצליח בלי עזרה, הסחה קלה... אולי אתה מכיר מישהו שיסתובב באזור בעוד ארבעה ימים?" מרק נדרך בחוסר נוחיות. הוא לא אהב את זה. למרות שנטייתו הראשונית היתה לסרב בתקיפות, ביכר לשמוע את דברי הזר עד סופם. "איזו מן עזרה?"

"פעולת הסחה פשוטה. אני זקוק להצתת מבנה קטן, ארכיב מסמכים ישן של משרד הפנים. הוא נמצא ברחוב צ'יסטופרודנאיה מספר 50, וזמן ההצתה

צריך להיות בדיוק בשעה 22:40. זוהי פעולה נטולת סיכון, וחיונית מאוד להצלחת המשימה שלי."

"זה נמצא באזור הפעילות העיקרית שלך?"

"לא. זה בצד השני של העיר. אך המשטרה החשאית חושדת במקום הפעילות האמיתית שלי, ואני זקוק להרחיק אותם לכמה דקות. להערכתי אין שום סיכון בהצתת הארכיב. לא הייתי מבקש ממך משהו שיסכן את המשימה שלך."

מרק שקל לרגע קצר את הנושא.

"צ'יסטופרודנאיה מספר 50. יום שני הקרוב, ב- 22:40. או.קיי. הארכיב הזה יעלה באש ויבער כמו לפיד."

הזר קרב למרק, והושיט ידו ללחיצה. מרק החזיר לו לחיצת יד איתנה. "לשעה קלה הצטלבו דרכינו, ועתה הן נפרדות," אמר מרק. "בהצלחה!" "...לשנינו!" השלים הזר.

מספר שניות נוספות התבוננו השניים האחד בשני, תוך כדי לחיצת היד. שניהם היו סוכנים מעולים, והיה ברעיון שיתוף הפעולה מן התבונה; ברם, דרכיהם השונות ומשימותיהן הנפרדות הכתיבו את הפרידה הבלתי נמנעת, למרות שבסתר ליבם קיוו להיפגש פעם נוספת ביום מן הימים.

לאחר מכן נכנסו השניים, כל אחד למכוניתו, התניעו ונעלמו. כל אחד לדרכו. האחד פנה לכיוון מרכז העיר, והשני לשכונה אפורה בפרברי העיר. עשרים דקות לאחר מכן, הרעימה התפוצצות אדירה בשכונה שקטה, לא הרחק מן הקרמלין. במבנים סמוכים למקום הפורענות נראו זגוגיות מנופצות רבות, וסדקים בחלונות לא פסחו גם על מספר מיבנים רחוקים יותר, הסמוכים מאוד - עד כדי התרסה - ללב המפלגה והשלטון הסובייטי. לאחר עשר דקות נוספות, כבר ידע זוטוב על אובדן אחד הסוכנים הבכירים שלו. בערך באותו מועד, חלף מרק עם מכוניתו על פני הבית הקטן, ברחוב קולחוזנייה, שמספר דהוי 22 נראה מטושטש מה מעל כניסתו.

פרק 6

לפני מספר חודשים הזדמן מרק להרצאה של אחד מידידיו אשר עבד במפעל ליצור מטוסים צבאיים. בהרצאה זו נחשף מרק לראשונה בחייו למושג 'אוויוניקה' במטוסי קרב. המסר אשר ניסה המרצה להעביר נחרט היטב בהכרתו של מרק, והוא החליט לאמץ את הרעיון - בהסבה קלה - לעולם הריגול, ולהעביר אותו לחניכיו.

המרצה הסביר, כי משימתם העיקרית של מטוסי הקרב היא לבצע את המשימה ולחזור בשלום לבסיסם. על כן, ניתן להגדיר ארבעה מצבים אפשריים: המטוס ביצע את משימתו וחזר בשלום – המצב האופטימאלי. המטוס נכשל במשימתו, אך חזר בשלום - אפשרות פחות טובה מהראשונה, כמובן. אפשרות שלישית היא, שהמטוס אמנם ביצע את משימתו, אך הופל. אפשרות זו גרועה מאוד. המצב הרביעי הוא הגרוע מכל - המטוס לא ביצע את משימתו, והופל.

לאחר שמבינים את ארבעת האפשרויות, הסביר המרצה, ניתן להגדיר למעשה את תפקידה של האוויוניקה במטוסים: לאפשר להם את מירב הסיכויים לעמוד במצב הראשון, דהיינו שבמרבית גיחותיהם יצליחו לבצע את המשימה ולחזור בשלום לבסיסם.

מרק, כאמור, התלהב והתרשם מאוד מן ההרצאה ומהרעיון המרכזי שלה. הוא העביר את הדוגמה הזאת לבחורים אשר אימן, והוסיף את דעתו, כיצד ניתן להשוות זאת לעולם הריגול.

"אף למרגל הפועל בעורף האויב, קיימות ארבעת האפשרויות האלה. אך במקרה שלנו, סדר העדיפויות שונה במעט. הטוב מכל, כמובן, הינו ביצוע מושלם של המשימה, וחזרה בשלום הבייתה. ברם, העדיפות הבאה בהיררכיה הינה ביצוע מושלם של המשימה, והילכדות. למען האמת, מניסיון אשר הצטבר בשנים האחרונות, תופעה זו מתרחשת במרבית הפעילויות של הסוכנים. בעזרת תכנון מעולה וכישרון אישי, ניתן לבצע את המשימה, אך קשה מאוד לאחר מכן להצליח לחזור הבייתה בשלום."

שוב ושוב חזר באוזני תלמידיו, כי משימתו של המרגל חשובה עבור ארצו יותר מן המרגל עצמו. מה גם, שתמיד יש סיכוי להחלפת מרגלים בעתיד. "מרגלים וסוכנים יש למכביר. אפשר לאמן אנשים עוד ועוד. אפשר לשחד ולקנות אנשים. ניתן לאיים ולסחוט מאנשים שיתוף פעולה. אך המשימה הינה מוגדרת ויחודית - וכישלון בה עלול לגרום לנזק בלתי הפיך."

הוא נתן לחניכיו דוגמה מעשית, תחבולה מחוכמת ואכזרית שבה נקטו הרוסים בעולם המניפולטיבי של הביון. הם הצליחו להחדיר מרגל מטעמם בשם אלפרד רדל, ולקדם אותו עד למעמד הבכיר ביותר של מחלקת הריגול הנגדי של אוסטרו-הונגריה, בתקופה שלפני מלחמת העולם הראשונה. ראש המודיעין המסכל, לא פחות ולא יותר! ואיך הם הגיעו להישג הזה? על ידי כך, שאותו "קצין המודיעין המוכשר" הצליח בכל כמה חודשים לאתר וללכוד מרגל רוסי. ההצלחות "המוכחות" שלו גרמו להתקדמותו המהירה עד לפסגה. הרוסים פשוט הסגירו כל כמה חודשים סוכן אומלל משלהם, מבלי שיש לו מושג שהוא בעצם הוקרב כקורבן שנועד אך ורק לקדם את הסוכן הבכיר שלהם! "הרוסים תמיד היו מעולים בשחמט. הם הקריבו כמה פיונים כדי שפיון אחד יוכתר למלכה. אלא שבמקרה הזה, הפיונים שהוקרבו באמת איבדו את ראשם." הרב בורדט החמיץ את זה. מרק בצעירותו היה שחמטאי מצטיין, אך לאחר שהגיע לדרגת אמן איבד את העניין בעולם השחמט ונטש אותו לטובת עולם מסעיר ומרתק יותר. מישהו בשורה האחורית זרק שאלה לחלל: "גם אצלנו עושים דברים כאלה?" מרק חשב מעט. "לא, למיטב ידיעתי."

מרק, עדיין בתוך 'מכוניתו', החל לעכל את המאורעות אשר חלפו בשעה האחרונה. הרהוריו הפזורים והמשוטטים החלו להשתלב בסדר מסויים במוחו, והחלו להבשיל מסקנות מן ההתרחשויות. עד עתה למד שיעור טוב, כיצד משתבשים העניינים.

ראשית, ברור מעל לכל ספק, כי תוכנית הכיסוי נכשלה לחלוטין. בק.ג.ב יודעים את זהותו האמיתית, וכן אודות הכיסוי העיתונאי המזויף שלו, ועל כן אסור לו לחזור למלון 'מוסקבה' בשום מקרה. האפשרות לצאת מרוסיה כעיתונאי ירדה לטימיון. מרק יאלץ לחפש דרך חלופית בניסיון לצאת מהמדינה הזאת, לאחר שישלים את משימתו. הוא קיווה כי סטפאני - ג'ולי תצליח לצאת בשלום מגבולות רוסיה לפני שמישהו יצליח לקשר ביניהם. הוא הבין כי חשיפת זהותו לא נגרמה בגלל ג'ולי, אלא בעקבות פרשת המעקב ברכבת. רעיון זה הרגיע אותו מעט, למרות שקינן בו החשש, שניתן לקשר את בואו כעיתונאי עם העיתונאית אשר החליף, וכי ניתן עדיין לעצור אותה בתחנת המעבר בצ'ופ. ברם, אפילו אם ג'ולי תילכד, היא איננה יכולה להועיל להם במאומה בדבר משימתו או זהותו החדשה של מרק. זאת ועוד, היא עצמה מכירה רק את אדוארד פטרוזלי, והם יוכלו לספר לה כי למעשה שמו האמיתי של עמיתה הסוכן הינו מרק קולינס, אם רק ירצו בכך. מרק ידע היטב, הן מניסיונו בעבר והן מפעילותו הנוכחית, מה רב השוני בין הלכה לבין מעשה; בין תכנון מדוקדק לבין ביצוע בפועל. למעשה, כל תוכניותיו עד כה השתבשו ללא תקנה. מתוכנית כה מבטיחה, לפחות על הנייר - לא נשאר זכר. אף הוא עצמו עובר עתה תרגול מעולה: דבר אחד הינו ללמד בבית, מה עושים וכיצד, ודבר אחר לבצע בפועל. מרק ציין לעצמו כי דוגמה חיה כזו המתרחשת עתה על בשרו - ידאג להעביר לחניכיו הבאים. לרגע תמה על עצמו, מדוע הוא מתפלא על מה שהשתבש. הרי הוא עצמו לימד את חניכיו בכיתות הפרונטאליות, בלימודי התיאוריה, את האימרה המפורסמת, "אף תוכנית צבאית אינה שורדת אחרי המפגש הראשון עם האויב". הוא לא זכר למי משוייכת האימרה הזאת, לסון טסו הסיני או מולטקה הגרמני.

ניתן היה להפיק מספר לקחים נוספים עד עתה. מרק תהה האם טעה בכך, שהלם בעוקב אחריו, ברכבת. האם היו משתבשים העניינים כפי שהשתבשו? האם היה מצליח להעביר את ארנקו בהצלחה, תחת עיניו הבוחנות של 'זנבו'? האם כל הרעיון לוותר על ג'ולי היה שגוי ומוטעה? התוצאה היא, כי סוכנת רדומה עזבה את שטח פעילותה, ולחינם. בהזדמנות הראשונה, עליו לשרוף את עבודתה, את הכתבה אשר הכינה על המסע למרכז סיביר. ניירותיה היו מקופלים עכשיו בתוך הכיס הפנימי של מעילו. מרק שקל, האם עליו לחפש כבר עתה אחר רעיונות ליציאה מגבולות רוסיה, או שמא עליו להתרכז בביצוע המשימה בלבד. ההחלטה בנושא זה היתה מהירה מאוד. הוא יקדיש את עצמו לביצוע המשימה בלבד. לאחר מכן, ימשיך בשגרת חייו כאזרח אלמוני ממוצע, כפועל במפעל - עד אשר ירגעו הרוחות, ואז יתפנה לחפש דרך לחילוץ.

עובדה נוספת המקשה על פעילותו היתה עובדת קיומו של הסוכן הישראלי בשטח. קיימים כמובן סוכנים רבים בעיר, אך רובם רדומים, כמובן. פעילים - היו בוודאות כעת לפחות שניים. מרק - סרגיי, אשר בעתיד הקרוב יבצע עבירות נוספות לצורך ביצוע משימתו, והסוכן הישראלי, אשר נשלח לבצע פעולות ראווה, כפי הנראה. שניים כאלה יכולים לשגע מגה-עיר, ולהעמיד בולשת שלמה על רגליה. מרק ידע היטב כי מעתה כל פשע, אשר כרגיל מטופל על ידי המשטרה, ידווח מייד אף לראשי הק.ג.ב, המחפשים אחר השניים בנרות.

ומן העבר השני - היה ברור כי האוכלוסייה האזרחית לא תדע דבר על כך; זרועות הביטחון ברוסיה אינן נוהגות לתת פומבי לחריגות מעין אלה, נהפוך

הוא - הרוסים נוהגים לטשטש ולהסתיר מידע כזה ככל שעולה בידם. מרק אף האמין כי אין דיווח אמת על פעילותם של הסוכנים כלפי מעלה, ראשי המפלגה והשליטים במדינה. אלה לא יאהבו לשמוע על דבר פעילותם של שני סוכנים המסתובבים בשטח וגורמים צרות, וכי הק.ג.ב חסר אונים בכל הקשור ללכידתם, ואם אין הם אוהבים לשמוע על כך, זוטוב לא יתנדב לעדכן אותם על כך, אל נכון.

מרק האט את נסיעתו, עד שהבחין בבירור בבית הקטן בו מתגוררת מריה. היה זה רחוב שקט מאוד, ובשעה מאוחרת זו עדיין בקעו אורות חלושים רבים מן החלונות של הבתים הרבים. מן הסתם, שוכני הבתים האלה צופים בערוץ הטלוויזיה היחידי המותר, הנשלט ע"י המפלגה. זו היוותה את אמצעי הבידור העיקרי עבור תושבי השכונה הזאת, אשר רובם היו דלים בכסף וברכוש, כפי שמרק התרשם. בשכונה זו עתיד היה להתגורר בזמן שהותו ברוסיה.

מרק חזר והאיץ את מכוניתו. טעות חמורה היא, להחנות מכונית גנובה בקירבת הבית בו התעתד להתגורר. הוא המשיך בנסיעה זמן מה, פנה לרחוב צדדי וצר, ושם החנה את רכבו.

בעזרת סמרטוט אשר מצא במכונית, ניגב את המקומות שם שיער כי נשארו טביעות אצבעותיו; לאחר מכן פתח את חלון המכונית, והשאיר את דלת המכונית סגורה, אך לא נעולה. את מפתח ההתנעה השאיר במתנע. היה זה תחביב פרטי של מרק, להשאיר במצב זה את המכונית, לאחר שסיימה לשרת אותו למטרותיו. לעיתים אף השאיר במתכוון את מפתח הרכב תקוע בדלת המכונית. בדרך כלל, 'פירצה' מעין זו היתה קוראת לגנב אחר, ומעלימה באופן מוחלט כל חשדות ממרק עצמו. זאת ועוד; אפילו מצאה המשטרה את הרכב, היה בעל המכונית ננזף על כך שהשאיר ברשלנות את המפתחות, ואחד מן החולייגנים הצעירים בוודאי התפתה להשתעשע מעט... מרק הניח כי מקרה גניבה זה לא ידווח לק.ג.ב, מפני שמקרים כאלה מתרחשים חדשות לבקרים בכרך כה גדול.

את הדרך חזרה לביתה של מריה עבר בעשר דקות של הליכה מהירה. סמוך לביתה עצר, ונכנס לחצר על מנת להקיף את המבנה הדל. החלונות הישנים וכן תריסי העץ העתיקים היו מוגפים, ומרק לא יכול היה לראות מאומה מהמתרחש בפנים. כל דלת נוספת מאחורי הבית לא נראתה, ומרק סיים את הקפת המבנה ללא ציון על דבר מה חריג כלשהו. אף הבתים השכנים נראו דומים, כאשר גדרות עץ נמוכות מפרידות ביניהם.

הוא נקש מספר נקישות על דלת הכניסה, העשויה עץ גס צבוע בצבע כהה מתקלף. כמה שניות חלפו, ונשמע קול סיבוב מפתח במנעול. הדלת נפתחה מעט, כדי חריץ צר, והאישה מאחורי הדלת נהמה "מי אתה?" בטון כעוס.

"סרגיי סרגייביץ' ונקו, גברת מריה, אפשר להיכנס?"

"מי שלח אותך?" חקרה. היא נרגעה מעט, בשמעה את טון הדיבור הרך והשלו של מרק.

"אני חבר טוב של ווסיה ופיודור, הם המליצו לי עלייך."

מריה החלה לסקור את מרק בעניין, עדיין מבעד לחריץ הצר. לאחר רגע קל פתחה לרווחה את הדלת, ומרק נכנס פנימה. היא ציינה לעצמה, שהפעם הזאת שלחו אליה שני הבטלנים השיכורים לקוח שנראה מהוגן, נאה למראה, ועתה כנראה צפויה לה תוספת נאה להכנסתה החודשית.

מרק בחן את פנים הדירה הצנועה, עוד בטרם נפנה להתבונן בפניה של המארחת שלו. היא נעלה מאחוריו את דלת הכניסה, והתיישבה על כורסה ישנה ודהוייה מול מקלט הטלוויזיה שנראה כאילו נרכש לאחרונה בשוק פשפשים בכמה סנטים. חדר מגוריה היה דל ברהיטים ונראה עלוב למראה. פרט לכורסה נמצאה ספה עתיקה לא פחות, שטיח ישן, פרום ומאובק, ושידת

מגירות פשוטה, אשר עליה ניצבה הטלוויזיה. חדרה זה היווה סלון וחדר שינה גם יחד.

מריה נזכרה לפתע, כי אין לאורח על מה לשבת. היא קמה ונעלמה לתוך המטבחון, משם חזרה גוררת אחרי כיסא עץ מהוה. "תודה רבה," אמר מרק והתיישב. ניכר היה שמריה היתה מעדיפה להמשיך ולצפות בתוכנית באותה עת, ומרק העדיף לא להפריע לה, ולתת לה לנהל את שיחת ההיכרות כרצונה. מריה נראתה טוב יחסית לגילה. היא היתה אישה מלאת בשר, נמוכה, ומתחת לצעיף העוטף את ראשה, ביצבץ שיער צבוע בגוון חום אדמוני. על שפתייה היה מרוח אודם בכמות מוגזמת, אביזר האיפור היחידי שמרק הצליח להבחין בו, ופרט לכך הדיפה ריח בושם חריף וזול. לא לאורך זמן הצליחה להבליג מנוכחותו. היא הגניבה לעברו מבט, וחזרה ופנתה למסך. שנית הסיטה מבטה לעברו, ואז גמלה בה ההחלטה כי מן הראוי לשנות את סדר היום.

"כמה זמן אתה מתכוון להיות כאן?"

מרק כבר השלים עם אובדן תכנית המלון, וידע כי עליו לשהות זמן ממושך בהרבה לעומת תוכניתו הקודמת.

"חודש... חודשיים... אולי יותר..."

"יש לך כסף?"

הוא הנהן. "כן. אני יכול לשלם מראש עבור השבועיים הראשונים."

"אתה תאכל אצלי?"

למרק היה כסף רב בארנקו, די כדי לרכוש עבורה בית חדש. ברם, את כללי המשחק אסור לשבור. מרק ידע היטב כי הוא נושא ונותן מעמדת כוח, ומריה מעמדת חולשה. היא זקוקה ללקוח, היא מעוניינת בתוספת להכנסתה, והוא עצמו עשוי בנקל למצוא פונדקאי אחר. מצד שני, הוא לא מצא סיבה ללחוץ יותר מדי. מן הראוי לשמור על יחסי שוכר משכירה נאותים. "בדרך כלל כן, לפעמים אוכל בחוץ."

החדר הפנוי בביתה היה ריק זמן רב מדי, מצידה של מריה. מרגע לרגע גברה שאיפתה לאכלסו, ועתה היא ידעה בבירור שהעיסקה תצא אל הפועל. היא היתה מוכנה להציע לו את האוכל בחינם, לו היה מהסס. היא החלה לסכם באוזניו את התנאים.

"אני מנקה את החדר פעמיים בשבוע. אני מכבסת בגדים פעם בשבוע, וכל יום אני מכינה אוכל לעצמי, שיספיק גם לך. באיזו שעה אתה תגיע בדרך כלל?"

"אינני יודע בדיוק. בדרך כלל אחזור לפנות ערב, לאחר העבודה. לפעמים אחזור מאוחר יותר, בלילה."

מריה לא הגיבה לדבריו האחרונים של מרק. מראהו ואופן דיבורו שבו את ליבה, והיא ידעה שלא תניח לו לעזוב את הבית כל כך מהר. אפילו על תשלום מראש היתה מוכנה להתפשר.

"אני רוצה רובל אחד ליום..."

מרק הוציא מארנקו שטר של עשרה רובלים, והושיט לעברה. "אין בעיה של כסף, כל עשרה ימים תקבלי מראש את התשלום."

היא נטלה בשמחה את הכסף, בטרם יחזור בו.

"בוא, אראה לך את חדרך." היא קמה ממקומה וצעדה לעבר הדלת של החדר הסמוך. מרק קם והצטרף אליה. השניים נכנסו לחדרו. נגיעה קלה במתג החשמל הפיצה אור חלש ממנורה בודדת התלויה במרכז התיקרה על שני חוטי חשמל מפותלים. החדר היה מוזנח מאוד, ועלוב למראה. שטיח מרופט ניסה להסתיר ריצפה שחוקה וסדוקה. לעומת חדרו זה - החדר שלה נראה היה כחדר במלון ממוצע.

בפינת החדר היתה תיבת עץ רחבה ומוארכת, ועליה פרוש מיזרון דק ועליו מספר שמיכות משומשות, אך נקיות. הוא הסיק שזו תהיה מיטתו. בפינה הנגדית היה שולחן עץ קטן, ולידו ספק שרפרף ספק כיסא נמוך. זה היה כל הריהוט בחדר. 'היה ברור לי שלא אגיע לחדר ברמה של מלון הילטון בניו יורק, אבל לא תיארתי לעצמי שאתגורר בתנאים כאלה...' הרהר. את שרעפיו קטעה שאלתה הבאה:

"אתה מתכוון להביא לכאן בחורות?"

מרק חיך. באותו שלב לא הבין לעומק מה תכליתה של שאלה זו, אך הניח כי מריה איננה מעוניינת שבחורות תיראינה נכנסות ויוצאות מפתח ביתה. זה היה מעורר סקרנות ותשומת לב מיותרת מצד השכנים. היא שאפה שלא ירחחו סביבה, ולשמור על שם מכובד ומהוגן. הוא לא יכול היה לנחש על מי נסבו מחשבותיה בשאלתה זו.

מריה שמרה באדיקות רבה על כל המכתבים שקיבלה. הם היו מקופלים בקפידה, מונחים אחד על גבי השני במגירה העליונה של השידה. המכתבים הראשונים הרנינו את נפשה והרחיבו את ליבה. היא היתה מאושרת מאוד בעבור אושרה של בתה יקירתה; ברם, מקצועה של אלכסנדרה ואופי עבודתה, החלו לגרום לחיכוכים ולויכוחים עם בעלה, ואילו הלכו ותכפו במשך הזמן, עד שתדירותם ועוצמתם הפכו לבילתי נסבלים. בעלה החל להתמכר יתר על המידה לטיפה המרה, והיה חוזר לעיתים קרובות שתוי כהוגן. והמכתבים האחרונים, שוד ושבר... לעיתים לא היה חוזר כלל הבייתה... את המכתב האחרון קראה ברטט ובדמעות. היא לא תיארה לעולם כי מצב ילדתה ידרדר עד כדי כך, כאשר תחילת דרכם המשותפת נראתה מבטיחה כל כך... היא הפכה לאישה מוכה...

מרק הניד בראשו לשלילה, וזה החזיר אותה להווה. לדבר על חייו האישיים לא רצה, ותשובה חמקנית זו סיפקה את מריה. אף היא הכירה היטב את כללי המשחק. שיחה על חייו הפרטיים צריכה להיפתח ביוזמתו בלבד.

"אתה בטח רוצה לשתות תה חם..." היא יצאה מן החדר, משאירה את דלתו פתוחה, וכעבור כמה רגעים שבה עם מגש, עליו כוס תה חם ומהביל וצלוחית עוגיות בצק שאפתה בעצמה.

"תודה רבה," אמר מרק. עתה חשב, כי באמת היה זקוק לשתיה זו. לאחר מכן, מריה הניחה כי ברצונו להישאר לבדו בחדרו. השעה היתה מאוחרת, והיא פנתה לצאת מן החדר. "מתי אתה רוצה לאכול מחר ארוחת בוקר?"

"לא אתעורר לפני שבע."

היא הנהנה ויצאה, סוגרת אחריה את הדלת. מרק התיישב על 'מיטתו', שוקל באם לנעול את הדלת. הוא לא ראה בכך צורך חיוני. הוא פשט את בגדיו העליונים, כיבה את האור, והזדחל מתחת לשמיכות הפרושות במיטת הארגז שלו.

*

לראשונה בחייו, חש זוטוב עצבות כה מוחלטת ברוחו, נפשו וגופו. הוא התבונן בקפה שהוגש לשולחנו בשאת נפש, והרחיקו מעליו. היתה זו שעת בוקר מוקדמת מן הרגיל, הוא הגיע לכאן עקב המאורעות אשר התרחשו אמש.

נפשו נסערה עד כדי אובדן יכולת הדיבור. תחושתו היתה שאינו מסוגל - ואינו רוצה - לדבר עם אדם כלשהו. הוא חיבב והעריך מאוד את איוון סידרוב, ודו"ח ניתוח הגופה כבר היה מונח על שולחנו. זוטוב חזר ועיין פעם נוספת

בתיאור המבעית של מצב הגופה, והטיל הצידה את המסמך בשפתיים חשוקות.

למעשה, לא היה זה כלל ניתוח גופה, עקב היותה מרוטשת ומבותרת לחלוטין. כל מה שהוטל על הרופא המנתח לבצע היה ללקט את חלקי המת ולזהותם. בתוך כך הצליח לגלות בגולגלתו שני קליעי עופרת, ולהסיק מכך כי סידרו היה כבר מת לפני ההתפוצצות. הוא גילה גם שבר בלסת, לאחר בחינת מדוקדקת במצב הגולגולת, ולא יכול היה לתאר כיצד התרחש השבר הזה, והוא ועוזרו המתמחה לא יכלו להציע סדר ארועים כרונולוגי ברור למה שהתרחש בערב הקודם.

הרגשת בחילה השתלטה עליו למקרא הדברים. הוא הבין כמובן את המסר. כמו כן ידע בבירור כי ידם של הישראלים בדבר, למרות שסידרו ארב למרגל האמריקאי. זה האחרון לא היה הורג את סידרו, כי זו לא היתה השיטה של האמריקאים בשנים האחרונות. מלבד זאת, הוא ידע היטב כי הישראלים מתכננים לחסל את סידרו, אשר הרג אחד מסוכניהם, וידיעות מודיעיניות רבות זרמו לשולחנו בתדירות רבה בנושא המירדף והחיפושים אחריו, עד כי למעשה הוא שקל ברצינות להעלים לתקופת מה את סידרו מהשטח, על מנת להגן על חייו. סידרו, למרות שידע על התוכניות לנקום בו, לא אבה לשמוע על כך. הוא רצה להמשיך בפעילות השוטפת, ללא חשש. עתה שילם את המחיר הכבד ביותר. עתה הוא מת בעטיו של אומץ ליבו ונאמנותו לתפקידו. זוטוב חש לא מעט רגשי אשמה על אובדנו, מכיוון שהוראה נחושה אחת שלו היתה עשויה למנוע את מותו.

מעבר לאובדנו של סידרו, ספג זוטוב מהלומה אדירה ביוקרתו. פיצוץ ראווה לא הרחק מהקרמלין, פירושו סטירת לחי מצלצלת וצורבת מבחינת הק.ג.ב. זוטוב יאלץ לדווח בפירוט על כך ולהפיס את זעמם של מנהיגים רבים המאכלסים את מסדרונות הקרמלין. עתה אין שום אפשרות להסתיר את הידע כי סוכן ישראלי, אשר רצח סוכן רוסי, עדיין מסתובב חופשי ברחובות מוסקבה. יהיה צורך לנקום בישראלים בקרוב.

כל זאת ועוד; מרק קולינס, הסוכן האמריקאי, אשר היה אמור להיות כלוא עתה באחד המרתפים, מסתובב אף הוא בשטח, חופשי ומסוכן. אין שום מידע עליו, על מעשיו ותוכניותיו. הוא ירד למחתרת ללא קצה חוט של מידע העשוי לרמז על מקום הימצאו, והנחמה היחידה היא, כי אין צורך לדווח על עצם קיומו לראשי המפלגה בשלב הזה.

אף פטרו, אשר נכנס זה עתה לחדר והתיישב מול זוטוב, דמם, ונראה מכונס בתוך עצמו. הוא נטל את דו"ח הנתיחה, וקרא בו בעיון. הוא לא העז להתבונן בעיניו של מפקדו. חלק בלתי מבוטל בכישלון אתמול היה בעטיו. משימה כה מסוכנת, לא היה מקום להניח לעמיתו לבצע לבדו. בכלל, מעתה יוריד הוראה לאנשים שתחת פיקודו, כי הם יחלו לפעול בזוגות.

"היכן אתה היית בדיוק?"

"המתנתי בתוך חדרו..."

זוטוב ידע כי פטרו פעל בהתאם להוראותיו. פטרו היה סוכן מעולה ותכליתי, ממושמע ויחד עם זאת יוזם, מקורי ויצירתי. לא היתה אפשרות לצפות מראש את מה שקרה.

"אתה עוזב את האמריקאי, והולך רק על הראש של הישראלי. אני חייב ללכוד אותו בהקדם. בנושא הזה ילחצו עלי במפלגה. מרק קולינס אינו מטריד אותנו כרגע. הוא נעלם, וזמן רב לא נשמע ממנו."

"האמריקאי הזה לא יחזור למלון. הוא יעלם באיזה חדר מושכר באיזו שכונה נידחת. מה דעתך להפיץ את התמונה שלו בטלוויזיה ובכל העיתונים, כדי שיחוש נרדף כמו עכברוש?" הציע פטרו.

"אתה לא שומע מה שהוריתי לך?" התכעס זוטוב, "שכח מהאמריקאי!" הוא כמעט נבח את ההוראה הזאת. פטרו נרתע לאחור כאילו קיבל

מהלומת סנוקרת בסנטרו. הוא רצה לשאול מדוע, אבל הבין שזוטוב רק יתעצבן יותר מכך, וממילא לא יענה לו. לו רצה להסביר מדוע החליט את מה שהחליט, היה עושה זאת.

"אנחנו נחזור לעבוד בזוגות. קשה יותר לפגוע בשני אנשים. לפי המידע האחרון, הישראלי הולך לפעול פעם נוספת ביום שני הקרוב, בערב, ואנו יודעים בדיוק היכן." זוטוב אישר בתנועת ראש את דברי פטרוב, וסימן לו לצאת ממשרדו. הוא רצה להישאר לבד.

פטרוב יצא וחזר לחדרו, שם המתינו לו שלושה מאנשיו, מבקשים להתעדכן בהתרחשויות. הידיעה בדבר מותו הראוותני והמתריס של סידרוב עברה במהירות רבה בכל מסדרונות ה"לוביאנקה". פטרוב העביר במהרה את הידע לפיקודיו, וכן את ההוראות שקיבל. "איגור יתלווה אלי, " הורה להם, "יבגני וסטפאן צוות שני, אנו הולכים על הישראלי בשלב הזה. לאחר מכן נלך על האמריקאי." "אתה מתכוון להצתה ביום שני?"

פטרוב הנהן. "הוא מתכנן להצית בניין מגורים גדול, ב'פרוספק מירה' 364, שם מתגוררים מספר אנשי ארגון לשחרור פלשתין, המתאמנים אצלנו בלוחמה כימית. אנחנו נארום לו שם. אני דורש פעולה חלקה, זוטוב לא יסבול שום כישלון במשימה הזאת." "הפלשתינים יודעים על כך?"

"זה תפקידנו בלבד לדעת על כך, ולוודא שהפעולה הזאת תיכשל. הם לא יודעים כלום על זה."

פטרוב הוציא מתיק אשר היה על שולחנו שרטוט של מקום ההצתה המיועד, והארבעה החלו לעבד את פרטי המארב.

פרק 7

צינת הלילה המוסקבאי חדרה בנקל דרך קירות הבית הדל, כלא היו, חלפה דרך שכבת השמיכות אשר ניסו לשווא לחצוץ בינה לבין מרק, חדרה מבעד בגדיו ששב ולבש אותם רגעים ספורים לאחר שנכנס למיטתו, ואז חדרה מבעד לעורו והתמקמה בתוך לשד עצמותיו. מרק, אשר שכב קפוא ומצומרר היה מהדק מדי פעם כלפי עצמו בחוזקה את שמיכותיו, מתכרבל ומצטנף כקיפוד.

כאשר ניעור, הרהר על הלילה הקודם, אותו בילה בחברת ג'ולי. "לעזאזל!" רטן, "לילה אחד עם חתיכה במלון פאר, ממוזג, ולילה אחריו בחור הזה!"

עתה העז לחשוף מבין קיפולי השמיכות המהודקות רק את קצה חוטמו לחלל החדר הקר. חיישן טמפרטורה מאולתר זה שכנע אותו בביטחון מלא, כי מן הראוי להישאר במצב הזה, עטוף כתינוק, עוד זמן מה. הוא יבקש שמיכות נוספות או שמיכה עבה מבעלת הבית. עתה היה מרק אדון לעצמו. לא היה גוף כלשהו, לא היה תכנון מוקדם אשר יקצוב לו את אותו 'זמן מה'. הוא לבדו, במחלת, מופקד על משימה אשר אין לאיש במדינה הזאת כל מידע או רמז עליה.

מכיוון שכך, התיר לעצמו לרבוץ בטל שעה ארוכה, בטרם נפנה להציץ בשעונו. בעודו מתבונן בקרני השמש החודרות דרך חריצי התרוס המוגף, החליט לנחש את השעה על פי זווית האור. קיר חדרו היה מזרחי, ומרק אימץ את מוחו לקבוע מהי השעה. לבסוף נואש מן הרעיון, וחילץ את ידו מן המחלצות העוטפות אותו. תשע וחצי!

השמיכות התעופפו בקשת רחבה ונחתו בפינות שונות בחדר, כאילו רימון יד התפוצץ תחתן. אותו 'רימון יד' חילץ את עצמותיו בחימום שגרתי, אותו נהג לבצע מידי יקיצת בוקר, כאשר התאפשר לו הדבר. לאחר עשר דקות סיים את החימום של כל שרירי גופו, והרגשתו השתפרה. הוא חזר והתיישב על מיטתו.

'קפה חם, ארוחת בוקר, ואני יוצא לקנות קצת בגדים,' סיכם לעצמו. כאשר יצא מחדרו נוכח כי מריה איננה בבית. משנכנס למטבחון, הבחין על השולחן במפתח המונח על דף נייר מקומט. הוא הכניס את המפתח לכיסו, ועיין בהודעתה. היא יצאה לעבודתה, ארוחת בוקר קרה נמצאת במקרר. עתה, משחלף על פני מפתן חדרון האמבטיה - נוכח לחרדתו כי כל כלי הניקוי, הגילוח, כולם נותרו במלון. במיוחד חסרה לו עתה מברשת השיניים, אשר בלעדיה לא היה מוכן להתחיל את יומו.

התחליף אשר נמצא על מדף מעוקם סיפק אותו, בהיעדרה של חלופה אחרת. הייתה זאת משחת שיניים נוזלית, אשר השאירה תחושה טובה בפיו לאחר מספר גרגורים הגונים. אף גופו זכה למקלחת מרעננת.

אמנם מרק העדיף לאכול בחוץ, אך השעון הבהיר לו כי השעה המקובלת לארוחת בוקר חלפה לבלי שוב. לכן נטל את צלחת סלט הכרוב המעוטרת בחריץ גבינה צהובה שמצא במקרר, וכילה אותה עד תום יחד עם כמה פרוסות לחם, למרות שזה האחרון לא היה טרי במיוחד.

אותו יום עמדו על הפרק שתי משימות בלבד שהגדיר לעצמו. היה הכרח להוריד את כמות האירועים באופן משמעותי - להרגיע את הרוחות, עתה על קצב ההתרחשויות להיות רגוע ומבוקר. ראשית, עליו להצטייד בחפצים אישיים ובביגוד מקומי אשר ישמשו אותו כחודש ימים.

הרהוריו שוטטו בסקירה כרונולוגית מדוקדקת אודות עברו הפעיל. הן נעצרו אי שם כעשר שנים לאחר, ואישונו התרחבו לשבריר שניה כאשר ידע - במדויק - מה עליו לעשות.

המשימה השניה המתוכננת להיום היתה מורכבת בהשוואה לראשונה. במוחו של מרק חלפו מחשבות רבות בנושא היחלצותו מהמדינה לאחר ביצוע המשימה. עתה נעצרה הסריקה המתמדת אשר ניקרה תדיר בקודקודו. לפני כעשור, כאשר ביצע משימה בפרו, נכשל בתוכניתו המקורית לעזוב את המדינה לאחר שסיים את פעילותו בה. לכן, נאלץ לאלתר תוכנית אחרת, שצלחה בידו. אז היתה באמתחתו ערכת אביזרי איפור ותחפושות רבים. הוא הסתובב מעט בנמל התעופה הבינלאומי של לימה; מחופש כהלכה, עקב אחרי אדם מתאים, וכאשר מצא אותו - כייס את מסמכיו וכרטיס טיסתו, ו"העלים" את הקורבן האומלל לזמן מה. לאחר מכן הסתגר בשירותים, וכאשר יצא מן התא - דמה מאוד לבעל הדרכון החדש אשר אימץ. פרקטיקה זו פעלה היטב, כאמור, וכאשר קורבנו - איש עסקים אמיד - התעורר מעלפוננו, כבר היה מרק בגובה שלוש אלף רגל מעל האוקיינוס השקט, שותה מרטיני יבש במחלקת העסקים, ולוטש את עיניו על צוות הדיילות הטרודות בסיפוק רצונותיהם של הנוסעים.

המשימה השניה אשר ייעד לעצמו ליום זה, אם כן, היתה להשיג כמה אביזרים כאלה, אשר נועדו לשרתו הן למילוי המשימה והן לחילוץ לאחריה. במשך כל שעות הבוקר בילה מרק בחנויות כל-בו, 'אוניוורמאג', ורכש כמות רבה של פריטים – עד כדי לעורר חשד, באם היה מאן דהו עוקב אחר תכולת קניותיו. את התשלומים ביצע במזומן. ארנקו שפע שטרות רבים של רובלים, עקב גודלן הזעיר של השטרות הרוסיים.

במרחק של כחמש מאות מטרים מן המלון 'מוסקבה' עצר מרק מלכת, עמוס לעייפה, והתבונן לעברו. זה היה טווח הביטחון אשר התיר לעצמו. "עכשיו הממזרים האדומים האלה שמים יד על החפצים שלי במלון..." סינן לעצמו.

אותה שעה בדיוק, בחנו אנדריי ואיגור בדקדקנות מופתית את החדר שמספרו 428 במלון 'מוסקבה'. איגור מיין ותיעד את כל חפציו של העיתונאי אדוארד פטרוז'לי, החל ממכשיר ההקלטה אשר ניצב על המדף בתוך הארון, וכלה בחפתיו אשר נועדו לעטר את שרווליו או עניבתו. פטרוז'לי סיים את חיטוטיו בארון, והטמין באדישות את ידיו בכיסיו. הוא שיער אל נכון כי לא ימצא דבר כלשהו המרמז על מקום הימצאו העכשווי של המרגל, והחיפוש רק חיזק את הנחתו זו. הוא התבונן על חבילת הבגדים והחפצים המסודרים על הרצפה, למרגלותיו.

"עכשו הממזר הזה קונה את כל הדברים האלה בחנויות", נהם לעבר איגור.

השניים נטלו מספר דגימות של טביעות אצבעותיו של מרק, אשר לא ביצע פעולה מיזערית למנוע את הדבר. אף פעולה זו היתה יותר שיגרתית מאשר תכליתית, ברם, עובדה זו לא הפריעה להם מלבצעה בקפדנות ובמסירות, תמיד קיים סיכוי שפעולה זו תביא ללכידתו הוודאית.

יבגני וסטפאן שהו באותה עת באחד מחדרי המרתף במלון. חדר זה לא דמה כלל לחדר אורחים של המלון, כי אם למעבדת אלקטרוניקה משוכללת. בעזרת ציוד ההקלטה המשוכלל, מבוקר המחשב, ניתן היה לשחזר עד תשעים יום אחורנית במדויק את אשר נאמר והושמע בכל אחד מ-2400 החדרים במלון; וכן בכל אחד מ-800 השולחנות של מסעדות המלון המפוארות.

עתה השניים הקשיבו לכל אשר התרחש בחדר 428 ביומיים האחרונים, במהירות מואצת. מחשב המערכת הריץ את שמיעת ההקלטה במהירות רבה, כל עוד היה החדר ריק ודומם. תצוגה ספרתית ציינה בו זמנית את התאריך והשעה המדויקת של ההקלטה המושמעת דרך מערכת השמע המעולה באיכותה.

זמן רב לא נשמע דבר בתוך החדר הדומם. ברגע בו נשמע הקליק החרישי של המפתח הננעץ במנעולו, שינה המחשב את מהירות הסריקה למהירות האמיתית. מרגע זה שמעו הנוכחים בחדר, שני אנשי הק.ג.ב. וטכנאי נוסף מאנשי המלון - את כל אשר התרחש.

פרט לשמיעת מספר נקישות חסרות משמעות ושטף זרם המקלחת לא שמעו דבר. סטפאן שלח יד ולחץ על מתג קפיצי, אשר הריץ באופן ידני את מהירות ההשמעה. לאחר מספר שניות הירפה מן הלחצן, ופנה אל ייבגני. "עברת על רשימת העיתונאים במלון הבוקר. ציינת כי הוא היה מתוכנן להחליף עיתונאית אחת, מה היה שמה?"

עמיתו עילעל בין הדפים שהיו בידיו. "סטפאני פילדס. עיתונאית ה'ניו יורק טיימס', הוא המשיך לדפדף ברשימותיו, "אתמול לפני הצהריים היתה אמורה לצאת לדרכה חזרה לאמריקה..."

עיני שניהם התרוממו והצטלבו כאחת. "איך לא חשבנו על זה קודם, לעזאזל!" ייבגני הטיל בזעף על השולחן את צרור ניירותיו, אשר התפזרו באיוושה חרישית, חלקם מחליקים על השולחן וחלקם מרחפים לאיטם בתנועות הלך ושוב אקראיות ופוגשים בעדינות את הריצפה המרופדת בשטיח אקוטי.

סטפאן הרים את שפופרת הטלפון השחורה וחייג את מרכזיית המלון. "באיזה חדר התגוררה סטפאני פילדס, העיתונאית האמריקאית? ... תודה." בטרם הניח את השפופרת על כנה, זרק אל הטכנאי "חדר 611" וחייג מספר ספרות בחופזה.

"בררי באיזו שעה יוצאת הרכבת מצ'ופ לוינה!" נבח לתוך השפופרת. הוא המתין שניות מספר. או אז הוריד מבטו לעבר שעונו, והפליט קללה עסיסית. הוא טרק בכעס את השפופרת ופנה אל עמיתו. "איחרנו ברבע שעה", סינן בשפתיים קפוצות.

הטכנאי, איש ק.ג.ב. אף הוא, עקב בדומיה אחר פעולותיהם של שני הסוכנים. "אולי תנסו לחסל אותה בוינה?" הציע. סטפאן נעץ בו מבט זועף, והטכנאי השפיל את מבטו. ייבגני הורה לטכנאי להפעיל את מערכת ההקלטה. השלושה הקשיבו לתחילת השיחות אשר התנהלו בחדרה של סטפאני, אך אז סימן ייבגני לעצור את ההקלטה.

"העבר לקלטת חדשה את כל אשר התרחש בחדר 611, פקד, "אחרי כן אתר את כל השולחנות אשר עליהם סעדו השניים, ורכז הכל בקלטת החדשה. מתי תסיים?"

"בעוד שלוש שעות בערך הקלטת תהיה אצלך."

שני הסוכנים הבכירים יצאו ממעבדת ההקלטות בדרכם ל"לובליאנקה", למשרדיהם. משם הם אמורים לצאת להלוויתו של עמיתם איוון סידרוב.

מרק סב על עקביו באותו מקום בו צפה במלון 'מוסקבה'. עמוס בשני תיקים עבי כרס פנה לחזור למאורה האפלולית שלו, כדי לפרוק את מטענו ולהתפנות לגיחה השניה של אותו יום. שעת צהריים היתה זו, ולמרות שהרעב החל להציק לו ירד לרכבת התחתית. מקץ כמחצית השעה פרק את הטובין בחדרו.

מריה, כצפוי, לא היתה עדין בבית. הוא סידר את חפציו בתוך הארגז עליו בילה בלילה את שנתו. מדי פעם נסבו מחשבותיו על מריה; על טיבה עדיין לא עמד, כיצד היא מקבלת את חוסר הידע שלה אודות עברו וחיי האישיים, ויותר מכך - איך תקבל את זה בעתיד, לאחר שהייה מתמשכת בביתה. רחובות השכונה נראו לו צרים מאוד, ואור השמש נחסם ע"י הגגות הגבוהים וגרם לצל לנצח במאבק על האור, מה שגרם לקדרות בכל השכונה הזאת. עתה נראו לו בתי השכונה עתיקים יותר ממה שסבר אתמול. מרק

החליט שרק כעת הוא מתפנה לראשונה, בעצם, להעיף מבט לעברם ולהתרשם מן הסביבה. משום מה, ותחושה זו לא יכול היה להגדיר במדויק מה טיבה ומה סיבתה, העדיף לנצל את הרכבת התחתית בעיר, אשר היתה מפותחת כהלכה. הוא אהב את הדקורציה, העיצובים המפוארים, הפסלים והתמונות אשר שיוו לתחנות התת קרקעיות הללו אוירה של מוזיאונים או גלריות. מסיבה זו, מן הסתם, החמיץ אל נכון את מראות מוסקבה מעל פני האדמה - אותן מראות שתיירים משלמים עבורם הון תועפות כדי לחזות בהם ולצלמם.

עתה החליט, בעקבות הרצון להכיר את העיר, לחזור למרכז בחשמלית, אותה תחבורה ציבורית הנעה על הדרך העילית. הפעם החליט כי הוא סוקר את העיר כתייר.

כאשר ירד מן החשמלית, ידע מרק כי עיר זו אינה שונה בהרבה מרוב ערי אירופה הגדולות. נראה שכולם העתיקו ארכיטקטורה מכולם. רחובותיה הצרים אשר אפיינו את הפרברים התרחבו בהדרגה, ככל שקרבו למרכז, וכך אף מידת ניקיונם. במרכז, נמתחו שתי וערב רחובות רחבים, נקיים מאוד, מעוטרים בטורי עצים - מרק לא יכול היה לזהות אילו עצים אלה מן הסיבה שלא הכיר אפילו סוג עץ אחד בשמו - וכן שדרות נאות ומצודדות. אף הבתים במרכז העיר הזכירו לו ערים אחרות באירופה, בהן ביקר פעמים רבות בעבר. רגליו נשאו אותו לעבר ביתן האבן בעל גג הפח הדקורטיבי אשר ניצב היה סמוך למבנה הגדול והמרהיב ביופיו, אשר כתובת מאירת עיניים 'טגנקה' ציינה כי לפניו בניין התיאטרון, מחוז חפצו. שני המבנים הצמודים נראו כצמד המורכב מענק מרשים ומתנשא ומנס חיוור, הנחבא בצל עמיתו - ברם, תור ארוך של אנשים השתרך דווקא לפני אותו ננס. מרק נחפז, משתלב יפה בין האנשים, חלקם רוקעים ברגליהם מפאת הקור או חוסר סבלנות, ונעמד אחרון בשורת הממתנים. ברחבה בצד המתינו בני זוגם של אלה שנשלחו לתור, מתנהגים באופן דומה, או מפטפטים בינם לבין עצמם שיחות סרק בטלות להעביר את הזמן.

מרק החל לשנוא את נושא העמידה בתורים. באמריקה, באותן פעמים נדירות בהן החליט לבלות ערב בהצגה איכותית, היה מזמין כרטיסים בטלפון, וחשבונו בבנק היה מחויב באותה שיחה. הוא לא ידע אפילו היכן קופת הכרטיסים של האולם. אולם עתה, לא רק שנאלץ להמתין בסבלנות כשאר תושבי העיר, המורגלים בכך - בכל קניה אשר ערך בחנויות העיר ללא יוצא מן הכלל - נאלץ לעמוד בתורים הארוכים, האינסופיים, המתישים, מורטי העצבים. וכמו להכעיס, עבור כל קניית מוצר בחנות כל-בו גדולה, נדרש כל קונה לכתת את רגליו שלוש פעמים: פעם אחת בעת הכנת טופס החשבון לתשלום, פעם שניה לגשת לתור בו מתבצע התשלום בפועל, ואז לגשת לתור השלישי בו יקבל את המוצר. 'יעילות סובייטית', נהג לרטון לעצמו, 'לעולם לא יגיעו לרמת החיים המערבית בגישה העקומה שלהם'.

עתה היה כולו פקעת עצבים. אפס, היה עליו להשתלב בתור כאזרח מן המניין, כנוע וצייתן, ולא להסב אליו כל תשומת לב מיותרת. תנועותיו כלפי חוץ תאמו את התנהגות האנשים שלפניו - אך בקירבו פנימה בער בחוסר סבלנות עד כדי מחשבות אודות פרישה מטור הכבשים הזה וחדירה לתוך התיאטרון בדרך אחרת, פחות מומלצת על פי החוק.

'ממילא אני הולך לקחת מכאן את מה שדרוש לי, מדוע שלא אכנס דרך אחד החלונות האחוריים, או באמצעות כרטיסים שאני יכול לכייס מאנשים?' הררה.

חצי שעה מייגעת חלפה, אשר בה הספיק לקלל את המנגנון בכל הקללות שהכיר. הוא רכש שני כרטיסים להצגת הערב. כולם לפניו רכשו כרטיסים בצמדים, והוא רכש זוג מהסיבה הזאת, רק שלא יתבוננו בו בתימהון או בחשד, כאשר ישמעו אותו מכריז כי ברצונו לרכוש כרטיס בודד בלבד.

את השעתיים שנותרו עד לפתיחת האולם העביר במסבאת בירה לא הרחק מן התיאטרון. הוא העדיף לשתות מעט ולשמור על צלילות מוחו, ועל כן דאג לשתות בירה בלבד.

בטרם כניסתו לתיאטרון, הקיף פעם אחת את המבנה כולו, בן שתי הקומות. נראה שהאולם הגדול נחפר והוקם מתחת למפלס הקרקע. הוא חרט היטב בזיכרונו את מיקומם של כל פתחי היציאה אשר הבחין בהם, וכן ציין לעצמו את מיקום החלונות. אלו לא היו גבוהים מדי, ובמקרה חירום יוכל להימלט דרכם, נעזר בחבל, וילון או כל אביזר אחר אשר עשוי לשמשו בכך. כל החלונות בקומה השניה, היו - לאכזבתו - מסורגים במוטות ברזל. הוא ציין לעצמו כי כל החלונות הינם רק בצד הצפוני, דהיינו בצד הנגדי של הכניסה, זה הדרומי.

בניגוד לעמידה בתור בעת רכישת הכרטיסים, כניסתו כבודד לא הביכה אותו כלל. משנכנס, הובל מרק אחר כבוד על ידי סדרן במדים כהים וחמור סבר למקומו, ושם התרווח בנוחיות רבה במושב המרופד היטב. מיזוג האוויר תרם לאווירה הנעימה ששררה באולם. זה האחרון החשיך והמופע החל. רק עתה נוכח לדעת כי מן הסתם הוא האדם היחידי במקום הזה, אשר אינו יודע איזו הצגה מועלית לפניו, ואפילו לא את שמה. עובדה זו קיבלה מישנה תוקף משהתחוויר לו כי ההצגה הנוכחית אינה אלא... מופע באלט. למעשה, עובדה זו לא הטרידה כלל את מנוחתו ושלווהו. הוא לא זכר כלל מה היתה רמת ההופעה, ואף לא אם היה ער במשך כל הזמן או שנפלה עליו תרדמה. הוא כן זכר היטב, כי עד לסיומה של המערכה הראשונה הוא השתעמם כהוגן.

הוא ניעור חזרה לחיים בעת שהותר לו - עדיין במסגרת הנורמות החוקיות - לצאת מן האולם לכיוון הכללי של השירותים, בהפסקה. בעודו פוסע במסדרון הרחב, על ריצפת ספק אריחי שיש לבן ספק לוחות בהט מלוטשים - הבחין בדלת פתוחה לפני עיקול זייתי של הדרך. דלת זו היתה אידאלית לצורך היעלמות מהירה מן המסדרון בדרכו חזרה מן השירותים אל האולם. הוא המשיך עם זרם האנשים, ושהה זמן ממושך מאוד כשהוא נועל את עצמו באחד התאים. משיצא והחל לפסוע חזרה לעבר האולם, נוכח כי צדק בהערכתו. מעט מאוד אנשים היו במסדרון, ואף לא אחד מהם חש בהיעלמו ובעובדה שהדלת שהיה פתוחה לפניו כן, סגורה עתה. מרק המתין מאחוריה בסבלנות עד אשר אחרון האנשים שב למושביו להמשך המופע. הוא שהה שם עשר דקות נוספות, בטרם הפעיל את מתג החשמל. היה זה חדרם של הסדרנים, מכיון שעל ארון קיר חסר דלתות היו תלויים מדים רבים כדוגמת מדי הסדרנים. הוא שקל האם שומה עליו ללבוש בגד כזה או להמשיך בבגדיו שלו.

לבסוף הכריע בדבר הישארות בבגדיו הוא. הוא לא יכול היה לצפות בשלב זה באילו נסיבות יאלץ לנטוש את בניין התיאטרון, ועדיף לנוע בעיר בבגדי אזרח רגיל מאשר במדי סדרן.

מרק פתח באיטיות את הדלת והיטה את אוזנו. עתה התבונן לשני הכיוונים; הדממה הורתה לו כי דרכו פנויה. הוא יצא לעבר המסדרון, ונע ללא רחש לכיוון אחורי הקלעים, לכיוון צפון, שם הניח כי ימצאו חדרי האיפור והתחפושות. משהגיע להצטלבות במסדרונות - הכריע על פי חושו לכיוון ימין דווקא, בעודו מגבש לעצמו ציוני דרך לאן לחזור באם יטעה בדרכו. בהמשך פגש במדרגות אשר הובילו אותו לקומה השניה, והוא המשיך לנוע צפונה, שם זכר כי ראה חלונות רבים.

חוש הכיוון שלו לא אכזב והוביל אותו היישר למחוז חפצו. בעת שעבר את העיקול הבא, הבחין בדלתות רבות לאורכו. הוא ניסה לפתוח את הדלת הראשונה, וזו נפתחה בחריקה קלה. הוא העלה אור בחדרון, ומשראה כי

תועלת רבה לא יפיק מן המשרד המשמים הזה, החשיך אותו וחזר אל המסדרון, בסוגרו אחריו את הדלת.

גם במשרד השני לא מצא מרק כל תועלת למטרתו. הדלת השלישית הובילה לתוך מטבחון קטן, אשר שימש כנראה את הצוות או את המנהלים. הוא חיטט בין המגירות ומדפי הארונות, אך לא מצא דבר בעל ערך.

החדר הרביעי התמיה אותו. היה זה חדר רחב אשר הכיל פינה משרדית מפוארת בחלקו האחד, ובחלקו האחר שכנה מיטת חולים, ולצידה שידה עם ציוד רפואי רב. מרק קרב למיטה ובדק אותה. סמוך אליה ניצבו שני בלוני חמצן גדולים. מרק פתח את הברז של אחד מהם. קילוח עדין של חמצן טהור פרץ מפתח השסתום. הוא סגר את הזרימה.

מרק לא הבין מה פשר הדבר. הוא ניסה לדמיין לעצמו תרחיש, בו החדר אינו אלא חדרו של המנהל הכללי של התיאטרון. אותו מנהל יתכן וסובל ממחלה כלשהי, ואז הוא עובר למיטתו ונושם את החמצן. הוא איבד עניין נוסף בתכולת החדר. מאחורי הדלת הבאה מצא את מחוז חפצו. היה זה אולם מוארך, אשר הכיל שולחנות רבים, המסודרים זה לצד זה מול הקירות, כאשר מעל כל שולחן היתה מראה גדולת מימדים. בארונות אשר עמדו בצד החדר מצא את כל מה שחיפש.

הוא מצא תיק יד גדול שהיה תלוי על משענת אחד הכיסאות, ורוקן את תוכנו אל הריצפה בניעור מהיר. תחת החלל שהתרוקן, החל להכניס לתוכו כל חומר או אביזר אשר החליט כי הוא עשוי להתאים למטרתו.

שתי פיאות נוכריות לגבר מצאו את מקומן לצד שלושה זקנים מלאכותיים. אף מספר פיאות לחיים ושפמים מלאכותיים הוכנסו פנימה. הוא המשיך לחטט ולנבור בין כל תאי הארונות ובמגירות שהיו בשולחנות. עד מהרה צירף לאמתחתו חומרי איפור רבים, דבק תחפושות ומספר מסיכות עור מלאכותי, אשר ניתן להדביק על חזות הפנים הקיימת ולהפכה לדמות שונה בתכלית.

מצוייד כדבעי, ניגש והציץ דרך אחד החלונות החוצה. האולם הזה היה בקומה השניה של המבנה, וחלונותיו היו מסורגות. מרק בדק את סורגי המתכת והבין כי לשווא ינסה לפרוץ את הסורגים האלה - הם היו עשויים מפלדה עבה ומבוטנים לקירות.

מצד שני, ממש בכאב לב ויתר על האפשרות לחמוק מהבניין דרך אחד החלונות. הוא היה משוכנע כי בקפיצה מוצלחת היה מצליח לחמוק בלא פגע. ומן העבר השני, קשה יהיה לו לצאת מהמקום הזה בהליכה ישירה דרך הכניסה הראשית, באמצע ההצגה, נושא על כתפו תיק עב כרס.

לו ניתן היה לפוצץ את הסורגים הארוזים האלה...
לפוצץ!

הברקת השראה קפצה עליו לרגע. כאשר שמן וחמצן טהור מתרכבים, מתרחשת התפוצצות עזה... בחופזה יצא מן החדר, וחזר לחדר המנהל.

בהיכנסו פנימה, מיהר אל בקבוקי החמצן הגדולים, גרר אותם והציב אותם לייד החלון המסורג. הוא פתח את שני הברזים ואפשר לחמצן לזרום לחלל החדר, ברחש חרישי. מבלי לאבד זמן מיהר לצאת לעבר המטבחון, שם זכר כי ראה מספר בקבוקי שמן באחד הארונות. הוא נכנס ונטל שני בקבוקים. כאשר יצא מן המטבחון לחזור אל חדר המנהל, מצא את עצמו עומד... מול שני סדרנים מופתעים.

שני אלה ידעו מדוע הגיעו לכאן. הם שמעו רחש חשוד במסדרון, ומיהרו לברר מה מקור הרעש התמוה בקומה השניה בעיצומו של המופע. לפתע מצאו את עצמם עומדים מול ברנש זר, היוצא מן המטבחון עם שני בקבוקים בידיו, ועל כתפו תיק גדול.

מן הסדרן הקרוב נפלטו שתי צעקות. צעקה ראשונה היתה לעבר חברו, המרוחק יותר, שירוץ להפעיל את האזעקה, וצעקה שניה היתה צעקת כאב, אשר נתמזגה עם סופה של הראשונה. מרק החל בסידרת בעיטות קצרה –

רגלו הימנית התרוממה באוויר לגובה נמוך, והתיישרה שבריר שניה לאחר מכן קדימה תוך כדי פגיעה מדוייקת באשכיו של הסדרן הקרוב; מייד אחרי כן רגלו המשיכה לעלות בקשת מעגלית רחבה למעלה, ופגשה בעוצמה רבה את ראשו של האומלל. זה האחרון נשאר מתנווד מספר שניות על עומדו, כשוקל לאיזה כיוון עליו להתמוטט, איזו חבטה היתה קטלנית יותר. לבסוף התקפל לשניים, התנווד שניה נוספת בניסיון חסר סיכוי לשמור על שיווי משקלו, ואז נפל בחבטה קולנית על הריצפה המבהיקה.

זה הספיק לסדרן השני, שמיהר להימלט אגב צעקות רמות, בקריאה לעזרה. לפתע הגיחו שני סדרנים נוספים בקצה המסדרון המרוחק, ואז אזר הנמלט אומץ וסב על עקבו.

מרק הכריע במהירות. אין לו כל צורך להמם את השלושה. הוא פנה לאחור והתקדם במהירות רבה לעבר חדר המנהל.

שלושת הסדרנים צימצמו את מרחקם ועצרו במרחק ביטחון של כחמישה מטרים ממרק, כאשר ידו פותחת את דלת חדר המנהל. באותה שניה הבחין כי שני סדרנים נוספים מגיעים במרוצה מן העבר השני של המסדרון.

עתה היה מרק לכוד, לדעתם של החמישה. שלושה מצד שמאל, שניים מצד ימין. כל החמישה נעמדו, והמתינו למהלך הבא של הפורץ הלכוד ביניהם ללא מוצא הנראה עין. בינתיים החלה להישמע צפירת אזעקה בבניין, ומרק ידע כי הגיע הזמן להזדרז.

הוא הביט ימינה אל השניים העומדים מזה, ושמאלה אל העומדים מזה. ואז, לתדהמתם, השליך בעוצמה רבה את שני בקבוקי השמן שהיו בידו לתוך חדר המנהל, וסר הצידה, להסתתר מאחורי הקיר. נשמע קול פיצוץ עז, אשר טילטל וזיעזע את המסדרון כולו. עוד בטרם עיכלו החמישה את אשר אירע, נכנס הזר במהירות אל החדר ונעל מאחוריו את הדלת.

הסדרנים קרבו במהירות אל החדר והסתערו על הדלת, אך זו היתה כבר נעולה. אחד מהם החל להלום בה בבעיטות, ושני הצטרף אליו. לאחר כחצי דקה נשאו מאמציהם פרי. הדלת כרעה תחת עומס המהלומות, וקרסה תחתיה. מול עיניהם הנדהמות נתגלה תוהו ובוהו בחדר, מן הפיצוץ, וחור גדול מימדים היה פעור בקיר החיצוני, במקום שהיה בו חלון מסורג. החדר היה ריק מאדם. משקרבו והציצו דרך החור, קיבלה את פניהם אך חשכת הליל, מלווה ברוח צוננת אשר ספק ליטפה את פניהם, ספק סטרה להם בקנטרנות, אולי לעגה להם בשמחה לאיד.

היתה זו הפעם השניה בחייו, בה היה לכוד כהוגן והצליח להיחלץ בעור שיניו בעוד מועד. הפעם הקודמת התרחשה כאשר היה כתריסר שנים צעיר יותר. המקרה היה בבורמה, במחוז נידח ושכוח אל. היה זה בצפון האזור היבש, בין שני הנהרות הגדולים אירודי וצ'נדוין - בדיוק על קו הרוחב של חוג הסרטן. באותה עת למד לראשונה בחייו מהי משמעות חוג הסרטן: הפעולה התרחשה באמצע יוני, והשמש ניצבה בזניט. גופו לא הטיל צל, משפט תחת קרני השמש הלוהטות, בצהרי היום. ברם, הוא לא נפנה להתעמק בגיאוגרפיה יתר על המידה; ההוראה שקיבל היתה לחלץ אדם אשר שימש כסייען של ה-CIA בלכידת סוחר סמים אלים ומסוכן. הסייען נתפש על ידי אותו פושע ועונה, והיה חשש אמיתי לחייו.

המשימה עצמה, דהיינו איתור והגעה למקום, הכניסה לבית בו היה משתף הפעולה כלוא וניטרול שני שומרי - הושגה בקלות, בחסות ההפתעה. אך אחד מאנשי הכפר הבחין במרק בהיכנסו, ותוך שלוש דקות הגיעו כשלושים גברים מאנשי המקום, מן הסתם אוהדי העברין, בצעקות ובשאגות. כאשר התבונן באספסוף המקיף את הבית, נוכח לרווחתו כי אין בידיהם נשק חם. רובם נופפו באגרופיהם, ואילו לאחדים מהם היו אלות. לבודדים היו מצ'טות.

השניים הגיפו מייד את התריסים ונעלו את דלת הכניסה, אך הפורעים הלמו בדלת בעוצמה כזאת, שלא התירה מקום לספק הן בדבר כוונתם והן במידת סיכויי הצלחתם.

פרט לאקדחו של מרק לא היה בבית נשק חם כלשהו, ואף לא נשק קר. בהחלטה מהירה החליט להשתמש באקדחו רק כמוצא אחרון. הרג של מקומיים יהפוך את הארוע לקטלני, ולמשבר מדיני. הוא סרק את האביזרים השונים בחדר, כאשר הבחור המקומי מתבונן בו אחוז אימה. ברקע תכפו וגברו המהלומות בדלת. דפיקות החלו להישמע גם על התריסים המוגפים, שאמרו להתפרק בכל רגע.

מרק מצא משור ישן, וניסר ממוט מטאטא שני מוטות קצרים באורך 40 סנטימטרים. לאחר מכן מצא רצועת כלב ישנה ומאובקת, אשר היתה עשויה שרשרת ברזל, וחתך ממנה חתיכה קצרה, באורך של כשלושים סנטימטרים. בעזרת כמה מסמרים חיבר את השרשרת לקצוות שני המוטות. כל הפעולה ארכה כשלוש דקות. בידיהם היה עכשו כלי נשק מאולתר אימתני - נונצ'אקו - אשר עליו התמחה בעת שנבחן לדרגת דאן 2.

מרק הציץ דרך אחד מחרכי התריסים, והבחין בשלוש מכוניות משטרה – לנדרוברים מיושנים – אשר קרבים למבואות הכפר. עתה הזמן החל לדחוק באמת ובתמים, ומרק החליט כי הגיעה השעה לפעול.

ארבעת הגברים הקרובים לדלת הכניסה נשענו עליה בכל כוחם על מנת לעקרה מצריה. לפתע נעלם העומס על כתפיהם. הדלת נפתחה במפתיע לרווחה, וכל הארבעה מעדו ונפלו פנימה.

קולות פיצוחי עצמות נשמעו, ולאחריהם זעקות כאבים. יתר המקומיים המשולהבים נרתעו בבהלה ונסוגו לאחור. מרק יצא החוצה ונופף מעט בכלי נשקו. נשמעה איבחת אוויר הנחתך שוב ושוב, כאשר מראה המוט המתנופף מטיל עליהם מורא מוחלט.

האספסוף בחר בדרך הנכונה – נסיגה והתפזרות מהירה. אנשי הכפר הזה היו חקלאים ודייגים, ולא לוחמים. רובם היו נמוכים וכחולים. לאחר שהתפזרו, מכוניות השוטרים הגיעו למקום הפורענות. הבית היה נטוש ועזוב, ורק הגניחות של הארבעה בתוך הבית העידו כי זה עתה חמקו שני ברנשים מתחת לאפם. הפלורה המקומית, העצים, השיחים והצמחיה צפופה

לא אפשרה לרמוז לשוטרים לאיזה כיוון פנו הנמלטים. במקום הזה, לחפש שני ברנשים מסתתרים היה קשה יותר מלחפש מחט בערימה של שחת.

*

במשרדו של פטרוב ישבו הארבעה והתבוננו האחד בשני. את קול הדממה הדקה הפריעו רק פעימות ליבם. את תחושת חוסר האונים והתסכול היה ניתן לקרוא על מיצחם. אתמול בצהרי היום החמיצו את ההזדמנות ללכוד את סוכנת ה-CIA במספר דקות; בערב עשה הסוכן אשר החליף אותה ללעג ולקלס את סדרני תיאטרון 'טגנקה', נמלט מתחת לאפם תוך השארת הרס וחורבן במבנה ופצע בגאווה הרוסית. זאת ועוד; עתה בידו צרור חפצים אשר יקשו עליהם מאוד את מלאכת לכידתו, אל נכון. בנוסף, אין לשכוח, כמובן, כי מקום המצאו אינו ידוע כלל וכלל וכמו כן אין לאיש מהם שמץ של מושג או רמז בדבר משימתו.

הדממה העידה כאלף עדים על תחושתם של חבורת הסוכנים. ייבגני ניסה להציע כי יורו לסוכנים הפועלים בוינה ללכוד את סטפאני פילדס בעת ירידתה מן הרכבת, אך הצעתו נתקלה בהתנגדות הנחרצת של פטרוב בנימוק שלשם כך עליהם לקבל אישור מההנהגה של המפלגה, וזה לא יתקבל אלא לאחר תחקירים יסודיים ומפורטים בניסיון לברר מדוע התגלגלו המאורעות כפי שהתגלגלו, חקירות אשר לא יוסיפו כבוד ליוקרת ה-ק.ג.ב. יתרה מזאת, פטרוב היה משוכנע שלא תהיה תועלת מרובה בלכידתה פרט אולי להרמת המורל ולאפשרות של חילופי מרגלים - סוכנת זאת בוודאי איננה יודעת מאומה על משימתו של מרק קולינס. בכל מקרה, ללא אישור של זוטוב לא יעזו לעשות זאת, ואין סיכוי שזוטוב יאשר פעולה כלשהי בנושא של העיתונאית השתולה הזאת. גם הוא לא ירצה חקירות של הפוליטיקאים בעת הזאת.

פטרוב הצית את מקטרתו, וריח חריף של עשן הטבק עטף את הנוכחים כענן ערפילי.

"בעוד חצי שעה אני נכנס לזוטוב," פתח בהפריחו את העשן לכיוון התקרה. "צפוי לנו סוף שבוע מחורבן."
"אין טעם לבזבז זמן, ניגש לתיאטרון לחקור מה שניתן," הציע איגור.
"דו"ח ראשוני כבר הוכן על ידי המשטרה," הוסיף סטפאן, "אני אביא אותו."

"מצאתם משהו בהקלטות?" שאל פטרוב.
ייבגני הניד בראשו. "עברתי על הכל, אין שום מידע מועיל. שני הממזרים האלה לא נכשלו בלשונם. רק הזדיינו כמו שפנים."

פטרוב המשיך לנשוף למרומים את העשן המצחין, ועקב אחר מפגש העשן עם זרימת האוויר מהמזגן. העשן נע לאיטו, מסתחרר בתוך עצמו כמערבולת מים, הנעה בשלווה אלי מקום בו תגווע ותיעלם מן העולם. ההתאבכות מתקדמת ומגבירה בהדרגה את מהירותה, ולפתע - כאחוזת תזזית משנה כיוון ותאוצה ונעלמת בתוך המזגן.

ההלוויה שנערכה אמש לחברו סידרוב העכירה מאוד את נפשו, ממש כשם שכל שאר סוכני המחלקה חשו דכדוך במצב רוחם. אף זוטוב עצמו, אשר בדרך כלל ניתן לראות רגשות טוב יותר על סלע גרניט מאשר על פניו - נראה מזיל דימעה. שנים ארוכות עבדו יחדיו, וזוטוב, ככל ששאף להמנע מכך ובמיוחד בפומבי, כשל הפעם.

פטרוב הבין כי אין לחפש נקמה בעקבות חיסולו של סידרוב, כשם שזוטוב הבין את המסר במעשה הרצח. כמו כן ידע כי מקרים כאלה לא יישנו בעתיד הקרוב, מכיוון שכולם נקיים עתה.

"בפעילות של המחלקה בימים הקרובים, אנו הולכים ללכוד שני סוכנים, חיים, לא מתים," הטעים פטרוב בקול שקט. "האמריקאים והישראלים אינם יוזמים חיסולים, אלא אם כן זהו מעשה נקמה כתגובה לחיסול שאנו בצענו באנשיהם."

"אנו מדברים על שני סוכנים פעילים, ולא סוכני מידע," העיר איגור. "בדרך כלל נמנענו מלהרוג סוכני פעולה, אך זה כמעט בלתי אפשרי לטפל בכפפות של משי בסוכנים שבאו לבצע פעולה עוינת. אלה בדרך כלל אלימים ומסוכנים מאוד."

"אני מצטרף להערכה של איגור, הישראלי חמוש באקדח והאמריקאי שולט באומנויות לחימה של המזרח הרחוק," ציין ייבגני. "יקשה עלינו להתקרב לטיפוסים כאלה, ולבקשם בנימוס להתלוות אלינו למרתף החקירות."

"אפשר בהחלט ללכוד גם כאלה ולהשאירם בחיים," התריס כנגדם סטפאן. "זוטוב אמר להביא אותם חיים, הוא לא אמר שאסור לשבור להם את העצמות."

"אינני מתכוון להתווכח איתכם, לעזאזל!" הטיח פטרוב בכעס. "אני פשוט אומר לכם זאת! אם אנחנו לא מצליחים להביא את השניים בקרוב וחיים – שמעתם כולכם? חיים! זוטוב מוריד את כל המחלקה שלנו קומה! אתם מבינים את משמעות הדבר? אנחנו נהפוך לפקידים המאזינים להקלטות או פותחים מכתבים במחלקת הצנזורה! אנחנו רוצים להיות פקידי דואר?" השלושה הכירו היטב את התפרצויות הכעס של פטרוב. למעשה, הם כבר אימצו לעצמם מנגנון הגנה אשר איפשר להם לא להתרגש מהם יתר על המידה.

"ביום שני אנו לוכדים את הישראלי," הזכיר ייבגני, מנסה להפיס מעט את דעת מפקדו.

"לוכדים... לוכדים..." רטן פטרוב, "כבר שבוע אנו לוכדים... את מי לכדנו, תאמרו לי? זבובים לא לכדנו! וכאשר ישאלו במפלגה שאלות את זוטוב, הוא ישאל אותנו! מה אתם מתכוונים לענות לו?"

השלושה הבינו שמוטב להם לשתוק עד אשר פטרוב ירגע. הם ידעו בבירור שירגע, מפני שתמיד היה חוזר אל עצמו לאחר ששיחרר מעט קיטור. בדרך כלל פטרוב היה שקול והגיוני, ולא הניח לרגשות להשתלט עליו. הטבק כלה במקטרת, ופטרוב הוציא ממגירת שולחנו שקית טבק וכלי מתכתי זעיר והחל למלא את המקטרת ולדחוס את הטבק פנימה. היה זה פולחן של ממש, שארך כמה רגעים ארוכים. הוא בפירוש נהנה מהעיסוק במקטרתו, אגב מחשבות להמשך דבריו ומעשיו.

בטרם הצית שנית את המקטרת, זמזם מכשיר קשר הפנים אשר היה מותקן בין שני מכשירי טלפונים. הוא שלח ידו ולחץ על לחצן השמיעה. "אני פנוי כעת, עלו אלי כולכם!" בקע קולו של זוטוב מן הרמקול.

בשאת נפש הטמין פטרוב את מקטרתו במגירת שולחנו, והארבעה קמו ממקומם. הם פסעו דוממים במסדרונות ה'לוביאנקה', וכך אף התייצבו במשרדו של הגנרל. פרט לזוטוב עצמו ישב מולו בחור נוסף, איש צוות ממחלקתו לשעבר של סידרוב. זוטוב סימן לרביעיה להתיישב בתנועת יד. בטרם פתח את פיו, היישיר מבט לעבר פטרוב, בעוד אצבעו מתופפת באיטיות שלוש פעמים על השולחן. זה בפירוש לא בישר טובות.

לגבי פטרוב, היתה זו אחת הנזיפות היותר חמורות בכל הקריירה המבצעית שלו. פירוש הנקישות היה משהו מעין, 'ובכן, כיצד אתה מסביר לי ומתרץ את המצב?' או אולי חמור מכך, 'האם אתה מעוניין לדווח לראשי המפלגה במקומי, או שאתה רוצה שאני אדריך אותך מה לעשות?..'

ברם, פטרוב היה סוכן מעולה אשר שלט בעבודתו, וכאשר המשימה היתה בלתי אפשרית - לא ניתן היה בנקל לשכנעו כי המחדל נעוץ בו דווקא או עקב

התרשלות אנשיו. הוא פשוט לא היה מקבל טיוח שיטחי מעין זה, מגבה את אנשיו ונלחם על עמדתו בכל כוחו. אף זוטוב הכיר היטב את תכונתו זו של פטרוב, וידע כי אין ללחוץ בנקודה רגישה זו יותר על המידה.

"ידו של האמריקאי בדבר," פתח פטרוב, בורר בקפידה את מילותיו. "אתמול החמצנו במספר דקות את לכידת השותפה שלו, סוכנת ה-CIA סטפאני פילדס, שפעלה כאן במסווה של עיתונאית ה'ניו יורק טיימס'..."

"...ב'ניו יורק טיימס' הכחישו כל קשר בינה ובין ה-CIA," קטע אותו ייבגני. "לטענתם היא עיתונאית מעולה מן המניין."

"היא סוכנת רדומה אשר נפגשה עימו במלון, מסרה לו חומר כלשהו לצורך משימתו, ונמלטה מגבולות המדינה," הגיב פטרוב מניה וביה. "החמצנו את לכידתה ויתכן אף את לכידתו. מכל מקום, הוא ירד למחתרת, ומצא כנראה מקום מגורים אצל אחד השיכורים בפרוורי העיר, תמורת בקבוק וודקה טובה בכל יום..."

"בלתי אפשרי למצוא אותו במקרה כזה," חיצק סטפאן את דברי מפקדו, "עלינו להמתין לצעד הבא שלו או למידע מודיעיני."

טפיחת כף ידו של זוטוב על השולחן שמה קץ מיידי לויכוח.

"אינני מבין. האם אתם סבורים שזימנתי אתכם אלי כדי לשמוע את הוויכוחים שלכם?" קולו היה שקט והחלטי, כדרכו.

לאחר שניות אחדות, המשיך בדבריו. "אם זיכרוני אינו מטעה אותי, הוריתי לכם לרכז את המאמצים אחר לכידתו של הסוכן הישראלי בלבד, ולשכוח מקיומו של האמריקאי. כלום אין הדבר כך?"

"אכן כך הדבר," התגונן פטרוב, "אך אין אנו יכולים להתעלם מן המעשים של האמריקאי, אנו חייבים לחקור במקביל לישראלי גם אותו..."

"אני פקדתי לשכוח את האמריקאי - ולהפנות את המאמצים אחר הישראלי בלבד!" לאט זוטוב, בעיניים יוקדות, וגוון פניו החל להאדים מחימה. אגרופיו היו קפוצים, ונחיריו התרחבו. הוא נראה כעומד על סף פיצוץ.

פטרוב חשב לסגת בתחילה, נבוך מתגובתו של הגנרל, אך לבסוף החליט לעמוד איתן על דעתו ולא לוותר.

"אנו לא חדלים לרגע אחד מן המאמץ ללכידת הישראלי," טען בקול תקיף.

"אנו יודעים את תוכניתו להצתה ביום שני הקרוב, בלילה. אנו יודעים את מקום ההצתה, ואת השעה המדויקת. כל הצוות ימתין לו במקום, אתה יכול להיות משוכנע בכך שנלכוד אותו. עד אז, אין לנו שום מידע שיוביל למקום מחבואו, ובזמן הפנוי שלנו אנחנו פועלים ואוספים מידע על האמריקאי."

ניכר היה שדבריו של פטרוב הפיסו את דעתו של זוטוב. מעטים האנשים ב'לוביאנקה' אשר היו מעיזים לדבר בטון כזה אל הגנרל, אם בכלל. הוא הקשיב להיגיון הטיעון של פטרוב, והחליט שאין להתעקש בנקודה הזאת יותר.

"אתה לא מבין כלום," מלמל זוטוב לעצמו, "כולכם לא מבינים..."

הוא היישיר מבטו אל פטרוב, מהסס אם עליו לדבר או להבליג. ניכר היה שהוא יודע משהו אשר הם אינם יודעים. לבסוף החליט על שתיקה. זו לא היתה העת לגלות להם.

"בסדר, אתם ממשיכים בפעילויות השוטפות, חופשיים מההנחיה הקודמת שלי," פסק. "אך שיהיה לכם ברור, אני לא אקבל כישלון ביום שני. הישראלי מוכרח להגיע לכאן חי! דרך אגב, המחלקה של סידרו פורקה, ופיזרתי את הסוכנים בין הקבוצות האחרות. בוריס מצטרף אליכם."

הארבעה החליפו מבטים, אשר לוו בתנועות של הסכמה וסיפוק. בוריס נחשב לסוכן המבריק ביותר מבין אנשיו של סידרו, ואיש צוות מעולה.

"נחזור למשרדי," הורה פטרוב, "ראשית, עלינו להרים כוסית לכבוד בוריס!"

*

מריה נתגלתה כאישה חרוצה ונעימת הליכות. כל משך שהותה בבית, ביום השבת - לא פסקה מלטרוח בכל עבודות משק הבית. כך עבדה ללא לאות, עד שהדביקה במרץ שלה אף את מרק עצמו. זה האחרון נטל מספר כלי עבודה, ותיקן את כל הטעון תיקון ושיפוץ. במשך הזמן הצטברו עבודות רבות אשר דורשות יד של גבר, ואשר הוזנחו בביתה, ועתה ביום אחד סידר הכל. יישר מדפים, תיקן רגל מתנדנדת בספה, פתר את בעית הברז המטפטף - כל אלה לשמחתה הרבה של מריה. שיתוף הפעולה נשא פרי; מריה גמלה לו בארוחות טעימות ובשירות אימהי.

אגב כך, למד מרק אודות אורח חייה של האישה החביבה הזאת, וכן שיתפה אותו בחוויות חייה בהווה, בעבודתה. על נושא אחד סירבה לדבר בעקשנות - על בתה אלכסנדרה. למעשה, מריה לא הזכירה כלל שיש לה בת, והוא כמובן נמנע מלחקור עליה. הוא זכר כי אלכסנדרה מתגוררת בלנינגרד, מפטפטי שני השיכורים. אף את בעלה לשעבר, סמואיל, לא הזכירה אף ברמז.

יום ראשון, בדומה לקודמו, עבר על מרק ללא פעילות מיוחדת. ארוחות ביתיות חמות ומעולות; שינה ערבה ובטלה לשמה. מריה סיפקה לו שמיכה עבה נוספת, ושנת הלילות הפכה לנסבלת. מריה עצמה עבדה וטרחתה כל העת - מרק לא יכול היה שלא להתפעל מן המרץ השופע מהאישה הזאת. מריה חיבבה אותו מאוד מהרגע הראשון, אך עיקר מחשבותיה נסבו על אלכסנדרה. מדי פעם, כאשר הגניבה מבטים לעבר מרק, הצטערה מן הסתם כי אלכסנדרה לא זכתה בבחור כמוהו.

כאשר סיכם לעצמו את מצב פעילותו עד כה, בערב יום ראשון, היה מרוצה ממהלך ההתרחשויות. הסיכויים ללכדו בביתה של מריה נראו קלושים מאוד, מבחינתם של סוכני ה-ק.ג.ב. עד כה כמעט הכל ממשיך להתנהל בהתאם לתוכנית המקורית - ועתה בידיו צרור אביזרי איפור ותחפושות אשר הניח כי יסייעו לו להתחמק מן המדינה עם תום המשימה. 'מחר חוזרים לעסקים', הרהר בטרם עצם את עיניו.

*

משניעור - נוכח כי גם הפעם הזאת מריה הקדימה אותו ויצאה לעבודתה. לאחר חילוץ העצמות השיגרתי וארוחת הבוקר הקרה שמצא במקרר, יצא מן הבית בלבוש ההולם את המעמד - ראיון מועמד המבקש לקבל עבודה במפעל.

איך מתקבלים לעבודה באמריקה - ידע היטב. כיצד מתקבלים לעבודה כאן, ידע רק להלכה, מסיפורים ותחקירים שערך למהגרים ולעורקים מרוסיה הסובייטית אשר ביקשו להיקלט ולחיות את חייהם בעולם החופשי, ובפרט בארצות הברית. באמתחתו היו כל המסמכים הדרושים למאורע הזה; תעודת זהות - ה'פספורט'; כרטיס העבודה, בו מתוארת הסטוריית העבודה האישית של סרגיי סרגייביץ' ונקו, וטופס הפנייה לעבודה במפעל. עצם עובדת היות המסמכים מזוייפים לא הטרידה כלל את מרק, מפני שרמת הזיוף היתה מושלמת, וניתן היה לומר בבטחה כי היא משתווה למקור.

בנוסף למסמכים האלה, צירף מרק בלב כבד ומלא חששות נייר מקופל נוסף, אשר העריך כי עשוי היה לעזור לו בתהליך הקבלה. חששות - מכיוון שבתנאים מסויימים, יכול היה להזיק מאוד, ולהביא לתוצאה הפוכה. הוא התלבט רבות בדבר אותו 'נייר' נוסף, ולבסוף הכריע בעדו. כאשר ערך סיכום של הסיפורים הרבים אשר שמע על רוסיה, כמעט תמיד פעל הדבר כהלכה. רובם המכריע של תושבי המדינה הזאת מושחתים. לאנשים ישרים והגונים

קשה מאוד לשרוד בסביבה עויינת של נוכלים, גנבים, רמאים, משחדים ומשתחדים.

גם אם היה נכשל בקבלה לעבודה במפעל, עדיין לא אפסו סיכוייו לבצע בהצלחה את משימתו, ועצם קיומה של תוכנית ב' עודד אותו בהחלטתו. תמיד יוכל - כך העריך - לחדור בכוח הזרוע למפעל, לבצע את המשימה ולסגת תוך כדי השארת הרס וחורבן אחריו. אך לא היה טעם לבטל את האפשרות לפעולה שקטה, בטוחה ואלגנטית, להלכה נטולת סיכונים. עיירת התעשייה 'בקובקה' כללה עשרות רבות של מפעלים בינוניים בגודלם, רובם בנויים בארכיטקטורה חיצונית דומה לשכניהם. המבנים היו עתיקים ואפורים על פי רוב, ורק עין מקצועית היתה מבחינה בשיפוצים או שיפורים מאוחרים יותר, בסגנון מודרני, שחיקו את המערב מן הסתם. מרק - סרגיי לא התעכב בחיפושיו אחר המפעל "שלו". הוא חלף בחופזה על פני מפעלי טכסטיל, פלסטיקה, מסגריות ונגריות עד אשר עמדו רגליו על סף מפעל "תקשורת אלקטרונית".

בהתאם לתדריכים אשר קיבל ולמידע המודיעיני המדויק שהועבר אליו, ידע מרק הן את תיאורו ומראהו החיצוני של המפעל והן אודות פנים המפעל, על מסדרונותיו, חדריו ואולמותיו. מאחר והעיצוב הפנימי היה זהה בכל ארבע הקומות הראשונות, אותן קומות של עבודות אזרחיות ואשר היו גלויות ומוכרות למודיעין האמריקאי, הניח מרק כי הקומה החמישית תהיה דומה לארבעת אחיותיה, והיא למעשה נסגרה מאוחר יותר, עקב אופיים הצבאי של הפרוייקטים אשר פותחו בה.

בחלפו על פני שער הכניסה הבלתי מאויש, להפתעתו המלאה, נוכח כי למכתב ההפנייה שבכיסו לא ימצא כל שימוש. מכתב זה היה אמור לרצות את השומר בכניסה למפעל, על מנת שיתיר למרק להיכנס למשרד כוח האדם. מרק לא הצטער כלל על חסרונו של השוער, ונכנס זקוף קומה למסדרון קומת הקרקע.

קומה זו היתה מאוכלסת, בהתאם למידע המוקדם שהיה ברשותו, במשרדי הניהול, כוח האדם, הפקידות, הקפטריה והשרותים השונים. המסדרון היה ריק מאדם, מרק התהלך בו בתחושה טובה. לא היו תקלות עד כה.

בעומדו מול דלת משרד כוח האדם, נפתחה זו לפתע, ובחורה כבת שלושים נראתה מתעתדת לצאת מן המשרד. משהבחינה במרק, שינתה את דעתה ופנתה אליו.

"אתה מועמד חדש?"

סרגיי הנהן בחיך.

היא חככה בדעתה, באם עליה לצאת מן המשרד כבתוכניתה המקורית, או שמא עליה לחזור למשרד ולטפל בו. היא סקרה אותו מכף רגל ועד ראש בסקרנות.

"בוא איתי," פסקה לבסוף, וסבה על עקבותיה. היא הובילה אותו אל שולחנה וסימנה לו להתיישב מולה. כמה טיפוסים סקרניים שהיו באולם הזה הגניבו לעברו מבטים קצרים וחזרו לעסוק בענייניהם.

היא שלפה טופס מאחת המגירות, ושטחה אותו לפניה.

"מה המקצוע שלך?"

"מחסנאי. עבדתי במחסנים בכמה מפעלים, בלנינגרד ובקורסק."

"שמך המלא?" היא נטלה מכשיר כתיבה.

"סרגיי סרגייביץ' ונקו."

בהפכה את כיוון הטופס, הושיטה לסרגיי את העט. "תמלא את כל פרטריך האישיים בחלק העליון של הטופס. לאחר שתסיים, אפגיש אותך עם ואלאנטין בייקוב, מנהל כוח האדם. הוא יראיין אותך ויחליט על שיבוץ מתאים."

'עד כאן - הכל בסדר' הרהר סרגיי. הוא החל למלא את כל הפרטים כדרישתה בעודו שולף מזכרונו את כל הנתונים הבדויים, מבלי להיכשל. בנתיים היא נכנסה למשרד הסמוך, ושוחחה שם כמה רגעים עם אותו ואלאנטין בייקוב. משיצאה, הטופס היה ממולא מבחינתו של סרגיי. "סיימת?" שאלה בראותה את הטופס מונח על השולחן וסרגיי יושב בשלווה, ידיו משולבות על חזהו. "החבר בייקוב יקבל אותך עכשיו." סרגיי קם ופסע לעבר משרדו של המנהל. באותו חלקיק של שניה בה חלף על פני סף משרדו, ידע כי צדק בהחלטתו, בנושא אותו 'נייר' נוסף. מרק היה משופשף דיו כדי להבחין על פניהם של אנשים, בדבר אופיים וטיבעם. 'פרצוף נאלח כזה לא רק שמקבל שוחד - הוא בטוח דורש שוחד. האיש הזה חי משוחד!' אמר בליבו.

מאחורי שולחן מעוצב בסגנון חדשני ועל כיסא מנהלים מפואר, אשר 'מתאים יותר לנשיא בית המשפט העליון של ארצות הברית מאשר לטיפוס הזה', ישב ברנש גוץ ועגלגל. פני הירח שלו כאילו נוצרו במחרטה. כל אבריו היו בשרניים ומעוגלים, שערו היה אפור לבן, פרט לאזור הקודקוד של שלטה הדלילת. סמוך לשוליים החיצוניים של גבינו נחרטו בעורו חריצים עמוקים, אשר העידו כאלף עדים בדבר אופיו הערמומי והנכלולי של האיש הזה. עיניו היו כחולות ומיימיות.

מרק חשב שהלחיים המנופחות שלו מבקשות לחטוף סטירת לחי מצלצלת, אולם לאמיתו של דבר אדם כזה התאים בהחלט לאינטרס של מרק. ניתן להסתדר עם הטיפוס הזה, והשאלה היחידה העומדת על הפרק היא המחיר בלבד.

"בוקר טוב," אמר סרגיי בנימוס.

"שב בבקשה." קולו של העגלגל היה חלקלק ומתוק, דומה שחיי היו מוטלים עתה על כף המאזניים, ובנימת קולו תלוי ועומד לו גורלו - התלוי עתה בטוב ליבו של סרגיי. מרק סלד סלידה עזה מההתחננות הזאת, ובחפץ לב היה מורח על פרצופו של דן עוגת קצפת לו היה מאן דהוא תוקע לידו כי אין בכך כל סיכון להמשך המשימה.

"ספר לי מעט על עצמך," התלקק, לאחר עיון קצר בטופס.

"עברתי לגור במוסקבה. אני מעוניין להיקלט בעבודה במפעל

האלקטרוניקה שלכם. אני מחסנאי טכני במקצועי, ובמקצוע הזה עבדתי במפעלי אלקטרוניקה ומחשבים בלנינגרד ובקורסק."

"יש לך הצעות עבודה נוספות מלבד במפעל שלנו?" קולו ביטא בבירור

נימת עליונות והתנשאות, שאילמלא מרק היה זקוק עתה לאדם הזה, היה מעניק לו סנוקרת שמרסקת לו את הלסת התחתונה, ושולחת אותו לשנה שנתיים של טיפולי שיניים.

"אין לי כרגע הצעות נוספות... אך באם תואיל לעיין בתעודת העבודה שלי,

אני מקווה שהתרשמותך בדבר מועמדותי תהיה חיובית..."

מנהל כוח האדם הציץ בפניו של סרגיי, כמנסה לעכל את העוקץ, את

המסר המסתתר מאחורי המשפט האחרון. עיניו של סרגיי הצטמצמו כדי

חציים, ומרכז אישוניו ירד לעבר תעודת העבודה, אשר היתה מונחת על

השולחן. המנהל עקב אחר תנועת האישונים של סרגיי בעניין רב, ובאיטיות

שלח את ידו ונטל את התעודה.

מרק עקב בריכוז מירבי אחר אישוניו של המנהל. אותו בייקוב היה אשף

ממש, בכל הקשור במירמה, בהונאה, בטובת הנאה. ללא ניע וללא זיע

בעפעפיו, מבלי להזיז את עיניו, לא ניכרה בארשת פניו כל תמורה עת פתח

את תעודתו של סרגיי, והשטר המקופל בן 100 הרובלים ביצבץ בין דפי

התעודה.

הדרך בה נעלם השטר מתוך התעודה התבצעה במיומנות מרשימה,

ומרק התקשה להבחין בכך. כמו אחיזת עינים של קוסם, השטר הופל כנראה

אל בין בירכיו כאשר היטה את התעודה באלכסון לפני שהחזיר והניח אותה על השולחן - מכל מקום בשלב הזה כבר היתה התעודה ללא שטר השוחד. מרק היה מרוצה - סרגיי מתקבל לעבודה. "להערכתך, בתוך מספר ימים תוכל להתחיל לעבוד אצלנו," בישר המנהל. "אני מקווה שאסדר לך עבודה במחסן בקומה השניה. כרגע אמנם אין לנו בעיית כוח אדם במחסן הזה, אך אנו מתכננים מזה זמן רב תחלופה במישרות לצורכי יעול... אני סבור שלא תהיינה בעיות מיוחדות..." מרק הניח שיפטרו איזה עובד אומלל כדי שסרגיי יתפוש את המשבצת שלו. סרגיי הודה למנהל מקרב לב בליווי קידה קלה. "...נשלח אותך לבדיקה רפואית. אינני צופה קשיים נוספים בקבלתך לעבודה."

סרגיי שב והודה למנהל. "נאטאשה תצייד אותך בטופס המתאים עבור הבדיקה. אתה יכול לחזור אליה, ותבקש ממנה להיכנס אלי לרגע." סרגיי קם ממקומו והושיט יד ללחיצת יד. כאשר העריך כך היה – ידו של בייקוב היתה רכה, ספוגית ונימוחה, משתלבת בידו הגברית של סרגיי כשם שמיטת מים מתעצבת בהתאם לקימורי הגוף. מרק חשש שבלחיצה חזקה מדי - ידו המימית תתפוצץ כבולן ותתיז נוזלים כמזרקה. לאחר מכן, עזב את המשרד וחזר אל נאטאשה. עתה הבחין, כי אותה עלמה הספיקה לשנות את פניה: פרעה את שיערה וחיידשה את האודם על שפתיה, ועתה היא נראתה נאה מאוד. גם המחשוף של חולצתה התרחב בדרך כלשהי, נראה שכפתור או שניים נפתחו ממש לאחרונה. 'בהופעה הנוכחית קשה להתעלם מחיטוביה...' הרהר. "החבר בייקוב ביקש שתכנסי אליו," הפטיר. "היה לך ראיון קצר מאוד..." העירה, כאשר קמה ונכנסה למשרדו. מקץ מחצית הדקה שבה למקומה ופניה קורנות. "אני שמחה לבשר לך כי מר בייקוב מאשר את מועמדותך... אני מופתעת מאוד, תהליך הקליטה שלך היה קצר ומוצלח, אינני זוכרת מקרה דומה מאז שאני עובדת כאן..."

היא התיישבה ושלפה טופס נוסף מאחת ממגירותיה ומילאה בו מספר פרטים, החתימה בשתי חותמות כחולות, ומשסיימה הושיטה לעברו את הטופס בתוך מעטפה. "ניתן לבצע את הבדיקה בכל מכון רפואי. מבחינתנו, אתה יכול להתחיל את עבודתך כבר ביום רביעי הקרוב. אני מאחלת לך הצלחה," סיימה בחיור. "תודה לך, אני מעריך מאוד את היחס המעולה שקיבלתי. אהיה כאן ביום רביעי בבוקר." הוא לחץ את ידה בחמימות, וחש כי ידה רוטטת מעט בתוך כף ידו. על מנת לא להביכה, מיהר ומשך את ידו לאחור, ועזב את המקום ללא שהיות נוספות. ריח בושם נעים נשאר על כף ידו. כאשר נשאו אותו רגליו החוצה, נשם מרק לרווחה זו הפעם הראשונה מאז כניסתו למפעל. רק עתה נוכח לדעת כי היה נרגש ומתוח מאוד בכל שלבי הקבלה, למרות שמשך הזמן הכולל היה קצר מהתרחיש האופטימי ביותר שיכל לשער. בהרגשה טובה ושלווה שוטט בחנויות העיר, סעד כהלכה את ליבו, ומוקדם מן הרגיל שב למקום מגוריו.

*

עוד מטלה אחת היה עליו לבצע אותו לילה. למריה סיפר כי הערב הוא נפגש עם חבר במסבאה, ויחזור מאוחר מאוד. שעה קלה לאחר מכן הגיע לרחוב צדדי ושומם, מרוחק מן הזרקורים ומהמיית המרכז השוקק חיים. מרק התהלך לאיטו לכל אורכו של רחוב צ'יסטופרדנאיה, ופעמיים חלף על פני

הארכיב המיועד להצתה, במבנה שמספרו 50. הסיור המקדים הניח את דעתו שאין כאן מלכודת, מעקב או מארב. מרק נתן אמון מלא בדבריו של הישראלי. בשלב כלשהו, בפינה אפולוית שלה מתיקו פיאה ושפם, והשתעשע מעט במלאכת ההתחפשות. המקום היה שקט לחלוטין. במגרש חניה חשוך נעצר לרגע, ולאחר שנוכח כי המקום שומם מבני אדם, הוציא מתיקו צינור גומי שקוף, דק וגמיש, ובקבוק פלאסטיק. בזריזות פתח את מיכל הדלק של המכונית הקרובה, ושילשל לתוכו את הצינור. הוא גחן מטה, סתם באצבעו את פתח הצינור הגלוי ומשך במהירות את רובו של הצינור החוצה כלפי מטה. קילוח דקיק של בנזין פרץ ניגר מפתח הצינור, והבקבוק החל להתמלא לאיטו. בסיום הפעולה הכל שב לקדמותו; מיכל המכונית אשר תרמה לו כליטר בנזין נסגר, ויתר האביזרים חזרו לתיקו. בדיוק בשעה 22:40 הושלך גפרור בוער לעבר דלת הארכיב, הרוויה בבנזין. להבת אש גדולה החלה ללחך את הדלת משני צידיה. או אז החליט מרק כי סיים את משימתו, ומיהר לעזוב את המקום בצעידה מהירה.

במרחק בטוח מן הארכיב, עמד גבר על גג אחד הבניינים הגבוהים וצפה בעזרת משקפת לעבר הארכיב. בדיוק בשעה היעודה, קלטו עיניו להבות אש מן המבנה עליו השקיף. "תודה רבה, אמיגו," מילמל הברנש לעצמו, החזיר את המשקפת לתיקו ופנה לרדת מן הגג.

חמש עשרה דקות מאוחר יותר, זימזם מכשיר הקשר במכוניתו של פטרוב, לא הרחק מפרוספק מירה 364, אשר ארב לישראלי. הקול אשר בקע ממכשיר הקשר בישר על הדליקה המשתוללת בארכיב הישן של משרד הפנים. "לעזאזל! לעזאזל!" שאג פטרוב והיכה על הגה הרכב בעוצמה רבה. הוא מיהר והתניע את מכוניתו. "חכה רגע," ניסה להעיר בוריס, שישב לצידו. "יתכן שזו רק פעולת הסחה..." פטרוב הרהר שניה אחת. "לא!" פסק נחרצות. "הישראלי פועל לבדו." הוא לחץ על דוושת הגז והמכונית האיצה בחריקת צמיגים. בקשר פקד על הסוכנים האחרים למהר בעקבותיו.

עשר דקות נוספות חלפו, ולהבות ענק אפפו את הבניין הגדול בפרוספק מירה. הכבאים אשר עמלו בכיבוי הדליקה עד לשעות המוקדמות של הבוקר, העידו כי זיהו בוודאות שלושה מוקדים שונים של פריצת אש, שהעידו בוודאות על הצתה מכוונת. דיירי המבנה שהוצת פונו ללא נפגעים בנפש, אולם רבים שאפו עשן או חוו התקף חרדה ונזקקו לטיפול רפואי.

פרק 9

כאשר נכנס פטרוב בגפו ללשכתו של זוטוב, חש באוויר דבר מה מוזר. הרגשה פנימית אשר קיננה בו הרגיעה אותו - תחושה אשר קיבלה חיזוק למראה הסיגר העבה הלכוד בין שתי שפתיו של הבוס.

רק מי שהכיר היטב את הגנרל - ידע את העובדה הזאת, דהיינו - דוקטור זוטוב לעולם אינו מצית את הסיגר הקובני החביב עליו במיוחד, כאשר הרגשתו אינה נינוחה ורגועה. עניין זה היה תמוה במיוחד לדידו של פטרוב. זה האחרון ציפה לשיחה טעונה המשובצת בברקים ורעמים, ולא ל'אווירת הסיגר' - כפי שזכתה לכינוי בקרב פיקודיו.

מכל מקום, משהתיישב מולו, התרוצצו מחשבות אין ספור בראשו לגבי משפט הפתיחה שלו.

"העובדה המתמיהה ביותר בשתי ההצתות היא שאנו משוכנעים כי שני אנשים שונים ביצעו אותם. הצתת הארכיון בוצעה בצורה חובבנית למדי, בעזרת בנזין של מכונית, ואילו ההצתה בפרוספק מירה נעשתה על ידי מקצוען, בשלושה מוקדים מסביב לבניין בעת ובעונה אחת..."

זוטוב התבונן ישירות לעיניו של פטרוב בחיוך.

"אמת. הישראלי נעזר באמריקאי לצורך הצתת הארכיב, כפעולת הסחה." פטרוב חשש שלא קלט את דבריו של מפקדו.

"מה - - - מה מקור המידע הזה?" שאל, נדהם.

"חקרתי אותו," ענה זוטוב בשלווה, בעודו מנער את האפר לתוך מאפרה דקורטיבית.

פטרוב חש כי השמיים נופלים על ראשו.

"אתה חקרת אותו? ... מתי?"

"הלילה." זוטוב אהב את זה, להפתיע את אנשיו. לעומתו פטרוב היה נתון בסערת רוחות גועשת שהתחוללה בתוך קרביו. הוא התקשה לסדר במחשבותיו את סדר הארועים ואת השאלות שראוי לשאול. האמנם זוטוב בכבודו ובעצמו חקר את הישראלי? ובכלל, מי לכד אותו, מתי ואיך? ומדוע הוא אינו יודע דבר על כך?

"הרי אמרתי לך, שאנחנו חייבים ללכוד אותו. כלום סברת כי הטלתי את המשימה עליך בלבד?" קולו היה שקט, פטרנליסטי, כתוכחת אב את בנו.

"צוות נוסף היה במקום, ומייד לאחר ההצתה לכד את הבחור והביא אותו אלי."

פטרוב נדם כהלום ברק. זוטוב הפתיע אותו כהוגן, כמו שלא הצליח להפתיעו מעולם. הוא חש כי בהדרגה הולך ופוחת ביטחונו העצמי.

"אם כך, למה אחרי ההצתה ולא לפני?"

זוטוב הפריח עשן מזווית פיו לכיוון התיקרה. "כאשר מדובר בפוליטיקה, אף אני איני רשאי לקבל החלטות מסוג זה לבדי... עליך להבין, במדינה שלנו האינטרס של המפלגה מעל הכל. מתברר, כי אין להצטער צער רב מדי על הנזק שנעשה לפלשתינאים, מה עוד שלאחר מכן עלה בידינו ללכוד את הפושע..."

פטרוב השעין את רקותיו על שתי ידיו.

"הישראלי נמצא למטה, במרתף... אתה חקרת אותו... הנחת לו לבצע את ההצתה..." פטרוב מילמל באי סדר את מהלך הדברים. "זה האדם שרצח את סידרוב... צריך להוציא אותו להורג..."

בסערת הרגשות אשר היה נתון בה עתה, איבד פטרוב את קור רוחו לחלוטין. אותו סוכן קר רוח ושקול אשר אך לפני מספר ימים הסביר לאנשיו כי אין מקום לנקמנות אישית - חרץ עתה את גורלו של השבוי - לשבט. ברם, עדיין לא נסתיימו ההפתעות באמתחתו של דוקטור זוטוב.

"האומנם?" עיניו הצרות נעצמו כמעט לחלוטין. 'לכל הרוחות, לבחור הזה יש תעודת ביטוח לא רעה', הרהר.

מחשבותיו של זוטוב נסבו עתה על שלושה תצלומים אשר היו מונחים במגירת שולחנו. התמונות הללו נמצאו בכיסו של הישראלי, בעת שנלכד. התצלום הראשון היה מטושטש למדי, ונראה בו אדם היוצא מפתח מכוניתו; התמונה צולמה דרך כוונת טלסקופית של רובה צלפים. היה די קשה לזהות את הדמות, אך בתמונות האחרות הוא נראה הרבה יותר ברור. בתמונה השניה, זוטוב נראה במרכזה, כאשר הוא עומד להיכנס לתיאטרון 'בולשוי', וצלב הכוונת על אוזנו. בתמונה האחרונה נראתה רקתו של הגנרל במרכז של הצלב, הפעם על רקע אחד הפארקים של העיר. 'כמה זמן הייתי נשאר בחיים, לאחר שהבחור היה מוצא להורג?' חשב, בעודו שואף מספר שאיפות קצרות, מתענג במופגן על הסיגר שלו. 'אני לא נותן לעצמי יותר משבוע', העריך לעצמו, בעודו פולט עשן מחניק מריאותיו. "תקשיב טוב, ותבין חלק מהשיקולים האמיתיים בנושא הזה. המדובר במדינה קטנה מאוד, הן בשטח והן בכמות האוכלוסייה. אנחנו יכולים לפתוח במלחמה. אך במלחמה - כמו במלחמה, ההרג והקטל לא יפסח על שני הצדדים. האם זה מה שאתה ממליץ כנכון לעשות? מתי תסתיים מלחמה שכזו? הרי רק אנחנו שולטים בה, מפתחתה ועד לסיומה. הישראלים מעולם לא יזמו הרג של סוכן אחד משלנו, ולעולם לא יעזו להתחיל. לעולם לא! הם רק נגררים לנקמות אישית, אך ורק כתגובה למעשה שאנחנו יזמנו! כך אתה יכול להיות סמוך ובטוח, שאם אנחנו מקפידים מהיום את המצב, אף אחד נוסף מאנשינו לא יפגע!"

שטף דיבורו נפלט בקול רם, יחסית לקולו השקט הטבעי. הוא נרגע מעט בטרם המשיך.

"חשוב על נקודה נוספת. הישראלים לא נלחמים בנו. הם אינם היריבים שלנו, ואנו לא היריבים שלהם. מישהו אמר פעם, 'נשר אינו צד זבובים'. אנחנו הנשר, הם הזבובים. מי שפועל נגדנו אלו האמריקאים. לישראל יש אינטרס מאוד מוגבל ברוסיה - יש להם יהודים רבים כאן, שאנחנו מונעים מהם להגר לישראל, ואנחנו בעצם מסייעים לאוייבים שלהם, הפלסטינאים. מדוע, אם כן, עלינו להכריז מלחמה חסרת תועלת, חסרת תכלית מעין זו?" הוא עשה הפסקה קצרצרה לצורך שאיפה נוספת.

"זאת ועוד; איזה מצב ישרת טוב יותר את האינטרס שלנו, האם גופתו של סוכן ישראלי שווה יותר מגופו החי? חשוב על חילופי מרגלים, איזה מחיר נוכל לדרוש תמורתו ממדינה כל כך קטנה שמייחסת ערך עליון לחיי אנשיה?" זוטוב סיים את שטף דבריו, אשר חדרו דרך קודקודו של פטרוב כמים צוננים. זה האחרון כבש את מבטו בקרקע, בוהה ללא תכלית כלשהי אי שם במרבד וראשו ריק ממחשבות. מכל מקום, מאבק חסר סיכויים זה טרם הסתיים, ועתה הגיע השלב האחרון - זה השלב שלאחר כניעתו המוחלטת של פטרוב.

"אני לא בטוח שבחרתי במקצוע הנכון..." כעכע בתסכול.

"אני משוכנע בכך!" הטעים זוטוב, מדגיש את דעתו. "אני יודע היטב מה רמתך כסוכן, ולכן אתה אחד מבכירי המפקדים בשטח. מה שקרה לך, אינו באשמתך כלל. פשוט, היה חסר ברשותך מידע, אשר היה קיים בידי ואשר - מטעמים השמורים אצלי - לא העברתי אליך. בדרך כלל, אנשים רבים טועים ושוגים במעשיהם, כאשר כל המידע הרלוונטי אינו פרוש לפניהם. אני משוכנע שאם היית יודע הכל היית נוהג אחרת."

רוחו השפופה והשחוחה של פטרוב נזדקפה מעט, מעודדת משהו מן הנימה האחרונה.

"אם כך, אנו הולכים במלוא הכוח על האמריקאי," הכריז.

הפעם הזאת ציפה אל נכון לאישור מן הגנרל, אך אף הפעם הזאת טפחה המציאות על פניו. זוטוב הניד בראשו, בחיוך של ניצחון.

"בהחלט לא! ויותר מכך - החל מרגע זה אתה והצוות שלך שוכח מקיומו!" "מדוע?" פטרוב נאנק. הוא הרגיש כי השיחה הזאת עוברת את גבול הסיבולת האישית שלו לשאת בכישלונות כה תכופים וצורבים.

"מאותה סיבה של חוסר מידע אשר ברשותך. ואגב, זו אף הסיבה שלא גערת בך על כך שעברת על הוראתי, לחדול ממאמציך ללכוד את האמריקאי. תבין דבר פשוט - האמריקאי בידי. אינני יודע היכן הוא, אינני יודע מהי משימתו, אך אני יודע בוודאות שהוא יכשל ויפול לידי כפרי בשל. ואל תשאל אותי מאין אני יודע זאת, כי לא תקבל תשובה. עכשיו אתה **מבין** מה פשר ההוראה שלי?"

רק עתה הבין. באחת קלט פטרוב את המסר היטב - הוא אינו אלא בורג קטן במערכת הזאת, אשר כולה מתנקזת אליה הגנרל העומד בראש הפירמידה - ובתור שכזה אל לו להרים ראשו. עליו לבצע בהכנעה ובצייתנות את ההוראות, ולהימנע משאלות מיותרות. כן, פטרוב הבין. וזוטוב ידע שחניכו הבין.

"אם כן, אתה עובר למשימה חדשה, לא פחות מורכבת מקודמותיה," הודיע הגנרל, "יש לך ולצוות שלך עבודה מסובכת בימים הקרובים..."

*

מרק לא אהב את אופי משימתו הנוכחית. עד כדי כך, שמעולם לא לימד את חניכיו פעילות בסגנון דומה, והטיף לפעולה מהירה, חלקה - מתוכננת היטב עד לפרט האחרון, ואשר אז הסיכוי להצלחה רב יותר. ותמיד צריך לתכנן תוכנית חלופית, תוכנית ב', שתהיה לא פחות טובה מהתוכנית העיקרית. הביצוע הנכון למשימה זו, כפי שהציע הוא עצמו ועשה נפשות לתוכניתו היה שונה בתכלית. "אני מסוגל להיכנס למפעל הזה בחשיכה, להרדים את השומרים, למצוא את הדיסק המתאים ולצאת משם," חזר וטען בלי לאות. ברם, להפתעתו הרבה - דווקא התוכנית הזאת אשר העדיף, והיה לו משקל רב בתכנונים כאלה, עוררה את התנגדותו של המנהל הבכיר ביותר - ג'ון האריס. זה הטיל את כל כובד משקלו והכריע בעד פעולה איטית, שקטה, סולידית, והנימוק לכך היה תמוה לא פחות - "המשימה הזאת חשובה מדי מכדי לסכן אותה." מרק לא יכול היה להבין את העמדה הזאת. האם פעילות חשאית ממושכת עדיפה מבחינת סיכוי הצלחתה מארוע חד פעמי מהיר כאיבחת חרב?

מספר פעמים ניסה לשנות את התכנון, וניסה להיעזר לכך בדייב בראון, אך כל מאמציו היו לשווא. האריס נעמד על רגליו האחוריות והכתיב את אופיה המתון של הפעולה.

כאשר חזר מרק ונבר בעברו, עלה בזיכרונו מקרה נוסף דומה מאוד - אף הוא כלל ללא פשר מובן. לפני כשנה וחצי עזר לחניכו המצטיין סטיב קולמאר לתכנן פעולה בשטח רוסיה, ואף אז פסק ג'ון האריס בזכות סגנון שלו ושקט. אותו סגנון שכפה אז האריס לא הוכיח את עצמו. סטיב נכשל בביצוע בשלב כלשהו - למרק לא היה צל של מושג באיזה שלב בדיוק שגה הבחור המעולה שלו; מרק ייסר את עצמו בגין הכישלון הזה. שוב ושוב עבר אז על פרטי התוכנית, מוודא שסטיב זוכר במדויק את הפרטים עד האחרון שבהם. השניים ערכו סימולציות רבות של גירסאות ותת גירסאות; של תקלות ובעיות אופייניות ופתרון; של תוכנית חלופית - ומרק נתן את ברכתו למשימה, והיה מוכן אף להמר על הצלחתה.

אפס - נראה כי המציאות טופחת על פני החלומות והמשאלות ולועגת אף למעולה שבתרחישים. סטיב נלכד. מרק ידע שחניכו נחקר על ידי דוקטור

זוטוב בכבודו ובעצמו; כמו כן ידע כי סטיב נמק מאז באחד ממרתפי הק.ג.ב. מעבר לכך לא ידע דבר.

על כל אלה שוטטו מחשבותיו בעת שנבדק במתקני המרפאה באותן בדיקות רפואיות שגרתיות, אשר נערכות לעובדים החדשים. כל אותו בוקר בילה במקום זה, יותר בהמתנה לתורו מאשר בבדיקות גופן. שוב ושוב סיכם לעצמו, כי בתנאים כאלה לא היה מוכן לחיות מרצונו החופשי. מאוחר יותר, בשוטטו ברחובות העיר, מתמרן דרכו בינות התורים הארוכים לפני תחנות חלוקה שונות - שינה מעט את יחסו אל המקומיים. הוא החל לחוש בליבו חמלה ורחמים על האוכלוסיה הזאת, אשר אין לה חופש בחירה בין המצב העגום בו הם שרויים לבין המצב בארצות המערב. הוא החל לקלוט את ההבדל התהומי בין שני העולמות הזרים והמנוכרים כל כך, בין העולם הזה, הכופה כניעות וצייתנות, הקרבה, סבל והרכנת ראש - לבין העולם החופשי. לעיתים תהה, האם האוכלוסיה הזאת יודעת בכלל כיצד מתנהלים חיי אזרח ממוצע בלוס אנג'לס, כי ניכר היה שהמדינה מתאמצת להסתיר את האמת מתושביה.

מלוס אנג'לס קצרה היתה הדרך להרהוריו לנדוד לניו יורק. תמונות העיר חלפו ביעף במחשבותיו, ועתה קרובה היתה אל ליבו יותר מאי פעם. הוא תמה על כך - כיצד שמור בלב אנוש מקום לעיר, הכרך המעניין והמרתק ביותר בעולם, לדעתו. למה בדיוק ערג - לא הצליח להגדיר לעצמו במדויק. לתנועה השוטפת בכבישים המהירים? לתעבורה המזדחלת בלב מנהטן? לשטף האנושי הזורם על המדרכות? לגורדי השחקים המרשימים? לשפע הבלתי נדלה בחנויות?

לאיטם הסתדרו מחשבותיו והתבהרו, והוא ראה את עצמו צועד בשדרה השלישית, מאיזה כיוון לא ברור, אך סדר הרחובות החוצים עולה... מדוע השדרה השלישית דווקא... הפנייה לכיוון שדרת לקסינגטון ברחוב ה- 51... מייד אחרי העיקול, מתגלה המלון סן קרלוס... הבית ממול...

אם כן, זוהי הסיבה לגעגועים הפתאומיים אשר תקפו אותו! ג'ולי פרל. שם, מול המלון, מתגוררים הוריה. לשם הוא עתיד למצוא את דרכו בעוד כחודש, ובאמצעותם יאתר אותה. דמותה היפה ניצבה זקופה בדמיונו, שילהבה אותו לרגע. עיני השקד החומות שלה מתבוננות בו בדומייה, ומרמזות לו להזדרז מעט, הן מביעות בבירור ערגה וחוסר סבלנות... עתה עשה דרכו למקום הראשון שמצא להשביע את רעבונו. בידו נשא תיק עור מיושן ומרופט, אותו רכש זה עתה מן הבזאר שחלף בו. תיק זה ישמשו בעבודתו החדשה. ואחרי הארוחה - ישרוף את הזמן בפארק התערוכות עד לשעות הערב.

*

מריה חזרה הבייתה בשעה מאוחרת במצב רוח קדורני. סרגיי עדיין לא שב מעיסוקיו, עליהם לא ידעה דבר וחצי דבר. בתוך סערת רגשותיה טופפה הלוך ושוב במסלול קבוע בין השידה בקצה החדר לבין המעבר הצר המוביל למטבחון.

הבוקר שלתה מתיבת הדואר את מכתבה האחרון של אלכסנדרה. מעסיקתה בחנות חשה בדבר מה חריג, אך הבליגה - ביודעה כי מריה אישה סגורה ומופנמת. אך היא לא יכלה לחוש בכך, כי ליבה נעצב ונשבר. מריה היתה שרדנית חרוצה ויעילה מכדי שמצב רוחה ישפיע כהוא-זה על טיב עבודתה.

"זה התחיל כל כך טוב... זה נראה כל כך מבטיח..." מילמלה לעצמה שוב ושוב.

כנמר בסוגר - שנתה וחזרה על עקבותיה במסלול הקבוע. מריה חשה כי היא מתעתדת לעשות דבר מה חשוב - מבלי אפשרות להתחרט. סרגיי היה נושא החלטתה. תחושתה הינחתה אותה כי עליה להכריע עתה בדבר גורלו, ובליבה נאבקה בעצמה בפיכפוקים והתלבטויות - - - ולבסוף הכריעה. הפרפורים אשר כשכשו כזנב כלב בתוך קרביה התפוגגו לאחר שנפלה החלטתה. היא ידעה היטב שמהלך חייו של סרגיי ישתנה בעקבות זאת, אך עתה זה לא שינה לדידה מאומה. בגב זקוף וביד יציבה ונחושה הרימה את שפופרת הטלפון.

*

בחלקו האחר של חצי כדור הארץ הצפוני החלו להפציע הקרניים הראשונות של השחר. רבבות כלי רכב החלו לנוע בכבישי החוף המזרחי של ארצות הברית, בעוד אנשי החוף המערבי עדיין נמים את שעות הבוקר האחרונות שלהם.

אף בוירג'יניה עשו דרכן מכוניות רבות במסלול שגרתי על פי רוב, מבתי העץ הדו-קומתיים לכיוון מקום העבודה. דייב בראון סיים את נסיעתו המטורפת ממקום מגוריו בפרברי וושינגטון דרך הכביש המהיר - הנושק לנהר הפוטומאק - והאט את מכונית ה'טיוטה' שלו עד לכניסתו לכביש 123 מערב, המוביל למבנה ה-CIA. מבנה דו-קומתי ענק זה שוכן בלב אזור חורשות, בלאנגלי, כעשרה מיילים מערבית לבירה, לא הרחק מן הנהר. למרות ההערות השונות והעקיצות האין-סופיות בנושא מכוניתו, סירב דייב בהתמדה, עד כדי עקשנות חסרת מובן ופשר, להיפרד מן המכונית היפנית שלו. הוא נקשר אל המכונית הצנועה והאמינה הזאת, קטנת המידות, ועמד בהצלחה אל מול נחשולי הביקורת מצד עמיתיו ורעיו. הוא לא אבה לשמוע בדבר החלפת מכוניתו באחרת, רצוי מתוצרת אמריקאית, והקשיח את ליבו אף לאחר שג'ון האריס רכש את ה'לינקולן' החדשה והמאובזרת. ברגע זה הבחין לראשונה, כי אותה 'לינקולן' של ג'ון נוסעת ממש אחריו. ג'ון, אשר הקניט אותו לא אחת, אותת ולחץ על דוושת הבנזין. מכוניתו בעלת שמונת הצילינדרים האיצה בקלילות ובחדווה, שמחה על ההזדמנות שניתנה לה לחלץ מעט את עצמותיה ולהדגים מה היא שווה. לאחר שעקפה בנקל את ה'טיוטה' נעלמה מעיניו של דייב תוך כמה שניות ספורות. דייב חיך לעצמו וסינן קללה חרישית אשר רדפה אחר זנבה של המכונית הנעלמת. ברם, בעקבות הצפיפות ההולכת וגוברת בכניסה הביטחונית - חזרו ונפגשו שני הרכבים ממש לייד שער הכניסה, פגוש מתחכך בפגוש. 'נו, עזר לך משהו?' - ליגלג ללא קול. הוא הבחין כי ג'ון מתבונן אליו במראה רוטן ומאוכזב. ג'ון קיווה שדייב ישתרך כמה עשרות מכוניות מאחוריו. מספר דקות מאוחר יותר, יצאו שני המנהלים בו זמנית מרכבם, אשר חנו במקומות חניה סמוכים השמורים להם בלבד. היו אלה המקומות הטובים ביותר, מבין אלפי מקומות החנייה במקום; קרובים מאוד ליציאה מן החניה התת קרקעית והקרובים ביותר למעליות.

"בוקר טוב."

"בוקר טוב, דייב," ג'ון חש כי עליו להעיר הערה מבודחת כלשהי בעניין

נסיעתם. "יש בטיוטה שלך מעט מדי צילינדרים... מה?"

דייב בקושי התאפק מלפלוט תגובה בסגנון 'לך תזדיין' ותחת זאת בחר לספר את הבדיחה הישנה - "המעשה שעשית די מסוכן... עקפת אותי כל כך מהר, שלרגע חשבתי שאני בכלל עומד, וכמעט יצאתי מהמכונית לבדוק מה קרה..."

להפתעתו של דייב, ג'ון לא הכיר את הבדיחה ופרץ בצחוק מתגלגל. אף דייב הצטרף, רוחו השתפרה עתה במעט - לצחוקו של ג'ון. בעוד השניים ממתנים להגעתה של המעלית, ניצל ג'ון את הזמן לשיחה קצרה. "... יש לי יום פגישות עמוס במיוחד, אבל אני מחויב למצוא 'חור' של כחצי שעה ולשוחח איתך, התעוררו כמה בעיות חמורות במרכז היבשת..." "סן סלבדור?"

ג'ון הניד בראשו. "פנמה. כנראה שסוכן רוסי חדר לאזור, והחל לבחוש בקדירה... יש צורך לנטרל אותו. בעבר הגיעו תלונות רבות מאזרחים על איומים וסחיטות של ארגוני פשע מקומיים ברצועת התעלה, ועתה, לאחר שסנטור אחד נפגע מכך והתלונן, אנו חייבים לפעול..."

דלת המעלית נפתחה והשניים נכנסו פנימה.

"אם כן, כשתתפנה לשיחה קרא לי," נענה דייב.

"אגב... יש מידע חדש מקולינס במוסקבה?"

"לא מעבר למה שידוע לך, המידע מעודכן לשלושת הימים הראשונים לשהייתו שם בלבד. לפי התחקיר שערכנו לסוכנת פרל אשר חזרה משם, הכל התנהל תחת שליטה. נראה כי אין בעיות מיוחדות לאחר מכן, אחרת זה היה נודע לנו ממקור אחר."

המעלית נעצרה, ודייב נעמד בפתח, חוסם את קרן העין האלקטרונית.

"אופי המשימה שלו מנטרל אותנו ממידע עד לביצוע הפעולה..."

"כן, בוודאי," נענה ג'ון בראשו, "בכל אופן, דווח לי על כל עדכון שמגיע אליך בנושא הזה."

"להתראות - " דייב יצא מן המעלית ודלתה נסגרה אחריו באיוושה

חרישית. ג'ון המשיך לקומה אחת נוספת, לקומת המנהלים הבכירים.

פרק 10

"בוקר טוב. מר ואסין, אני מניח."

האדם הטרוד מאחורי שולחן ארוך העמוס לעייפה בניירת, כרטיסיות וקלסרי קרטון חומים נפנה לעבר מקור הקול.

"מר ונקו?" בוקר טוב. אני ממתין לך כבר יומיים..."

יורי ואסין נועד להיות המנהל הישיר של סרגיי כל עוד יעבוד במחסן הרכיבים. היה זה גבר בגיל העמידה, גבחת מבהיקה כובשת את מצחו הגבוה ופורצת לעבר קודקודו בשני מפרצים עמוקים, וגבינו מציצים מאחורי משקפיים מתכתיים מוזהבים אשר מקובעות בתוכן שתי זגוגיות עבות במיוחד.

סרגיי סקר בעניין כפול ומכופל את מקום עבודתו החדש, הרבה יותר מן הנדרש מעובד מן המניין היודע כי אסור לו לרחרח אפילו במחלקה השכנה. מעבר לסקרנות הטבעית של מפעל חדש, השתדל לקלוט פרטים מדויקים ככל האפשר אשר עשויים להואיל לו בעת ביצוע המשימה. כבר כאשר התקרב למפעל, ניסה לבחון אפשרות השתלשלות מן הגג אל הקומה החמישית. עד מהרה נוכח לדעת שאין כל אפשרות לעלות לגג אלא דרך הקומה החמישית, וכי לא נראו כל מדרגות חירום חיצוניות המובילות מן הגג אל הקרקע.

נושא נוסף שניסה לבחון היה פיר המעלית. מרק העדיף להגיע לקומה השניה - קומת המחסן - בעזרת המעלית. אך כפי שהניח והנחתו אכן התאמתה, המעלית שירתה ארבע קומות בלבד. האפשרות להתגנב לקומה החמישית דרך הפיר נפלה אם כן, הסבירות שהפתח בקומה החמישית היה חסום לחלוטין היתה קרובה לוודאית. הקומוניסטים הארוזים האלה הגנו היטב על האזור הצבאי החסוי של המפעל.

כל פרט אשר עשוי היה להיות לו לעזר נקלט בתודעתו ונרשם בזיכרונו. עתה סקר מבטו את פנים המחסן. היה זה אולם רחב ידיים, באם היה ריק. עתה נראה המקום מלא וצפוף - ארונות מתכת רבים מוקמו האחד לצד השני לאורך כל הקירות, ואילו את מרכזו של האולם מילאו שורות סדורות של מדפי מתכת מן הקרקעית ועד סמוך מאוד לתיקרה הגבוהה, מעוגנים בעמודי מתכת המבוטנים לשלד המבנה.

דברים אשר ציפה למצוא במחסן, הפתיעו אותו בהיעדרם. בכל השטח אשר נועד לצורכי המשרד והרישומים לא נראה שום מסוף של מחשב או מערכת ממוכנת כלשהי. 'לכל הרוחות, איך הם עובדים? אצלנו אין משרד מחורבן אחד ללא מחשב אישי, או מסוף המחובר למחשב מרכזי. אף אחד לא זז בלי המדפסת הפרטית שלו. כאן עובדים עם כרטיסיות נייר!' השתאותו חלפה ואת מקומה תפשו הרחמים העצמיים, בעכלו את אופי עבודתו. הוא ראה לחרדתו את ואסין טובע בים של ניירת והבין כי עבודה דומה תהיה אף מנת חלקו.

ואסין החליק רגע אחד בשתי אצבעותיו על פימתו, כחוכך דבר מה בדעתו; ובמישנהו קם ממקומו ולחץ את יד סרגיי.

"אני יורי ואסין. אני אחראי על ניהול מחסני הרכיבים. אתה תעבוד בצוות שלי. לפני יומיים פיטרו במפתיע את ארקדי רזניק, אחרי שעבד איתי 5

שנים... אין לי מושג למה. זה נפל על הראש שלי כמהלומה. אתה מבין? הוא היה עובד מעולה! כתבו לו בכרטיס העבודה 'חוסר התאמה לעבודה', אבל אני יודע שזה לא נכון. פיטרו אותו כי היה יהודי... אני מוכן להעיד עליו, שהוא היה שונה מיהודים אחרים - מר רזניק היה אדם מצוין, חרוץ, מסור, אחראי, יסודי... אני ממש מצטער על זה שפיטרו אותו, הוא עבד כמו שני אנשים..."

'איזה פטפטן טרחן...' חשב מרק, מרים את גבותיו כדי שפניו יביעו הפתעה והתרשמות מכובדת. 'הוא פוטר כי נתתי שוחד לבייקוב, המפוטם והמושחת שנתנו לו סמכות להחליט.'

"...הוא היה אחד מידידי הטובים ביותר... הודיעו לי כי אתה אמור להגיע, להחליף אותו... אני אלמד אותך מה יש לעשות ואראה לך את הכל. אתה יכול לקרוא לי בשמי הפרטי, יורי. לא כמו מר בייקוב... הוא דורש שיקראו לו 'מר בייקוב' בלבד, אז כדאי לך להקפיד על זה."

"אתה מתכוון למנהל כוח האדם, ואלנטין בייקוב?" קטע אותו סרגיי. למרות שידע היטב את התשובה, חש כי עליו להשתתף במונולוג השוטף של עמיתו החדש, ולו רק למען ההרגשה הטובה של יורי כי הוא מאזין לדבריו.

"כן, כן, כמובן - - " אורו עיניו. "אני מתכוון למנהל כוח האדם. הוא אדם מיוחד במינו. קשה, חריף, רודף כבוד. אבל אפשר ללמוד להסתדר איתו... אני אגלה לך איך, " ואסין הנמיך את קולו - "צריך לתת לו משהו - - מתחת לשולחן - - אתה מבין? הוא לוקח שוחד... כל אחד יכול להשיג ממנו כל דבר, צריך רק לדעת מה ומתי להציע לו... מישוה סיפר עליו בדיחה, רוצה לשמוע? 'מתי מר בייקוב לא לוקח שוחד? רק כאשר לא נותנים לו...' מישוה אחר אמר שהוא לוקח השוחד הגדול ביותר בהיסטוריה, מאז ימיו של תמיסטוקלס היווני..." אם כך, גם בברית המועצות מכירים את הבדיחה הזאת.

פניו של סרגיי התאמצו והמשיכו להפגין השתאות ותדהמה. 'מי זה תמיסטוקלס, לעזאזל?' - הרהר. לגבי דידו שמות כמו 'סוקרטס', או 'פומפיוס' היו היינו הך, נעלמים גמורים; אדם חייב לבחור, באם הוא שואף להיות איש מקצוע טוב באמת - רק אחד מן השניים. או מרגל מעולה או היסטוריון מעולה. ומרק בחר, זכה לבחור נכון, במקצוע אשר הלה, היה תפור למידותיו ויכולותיו, ואכן היה מרגל מקצוען.

"כל מה שאתה רואה במשרד שלו אלו חפצים שקיבל כטובות הנאה. מספרים עליו שהוא עושה משכורת נוספת בחודש רק מכספי שוחד... אז תיזהר ממנו, הוא יודע להיות נחש ארסי..."

'האם אני אצא מכאן חי?' תהה מרק. 'עוד שעתיים כאלה ויאלצו להוציא מכאן את גופתי על אלונקה... מעניין כיצד אותו יהודי הצליח לשמוע במשך 5 שנים את הקשקושים של יורי ולהישאר שפוי?'

מחשבותיו נדדו עתה על הדרך הראויה להסיט את שטף פטפוטיו של ואסין, אשר יומיים תמימים סבל, רחמנה ליצלו, מחוסר אוזן קשבת. לבסוף החליט על דרך ישירה, דהיינו להפסיק את הנושא הנדון באמצעות שאלה מנחה.

"מהו אופי העבודה במקום הזה?"

יורי לא הופתע ולא התרגש כלל מהסתת הנושא. מסתבר שזוהי השיטה אשר היתה נקוטה על ידי כל מכריו, ורק בעזרת הסטות דומות הצליחו לחמוק ממנו ולהשתחרר מנוכחותו. היתה זו התחבולה היחידה שנמצאה יעילה להיפרד ממנו באמצע שטף דבריו חסרי התכלית; משהו כגון, 'עלי לצאת כעת לרגע, אחזור בתוך מספר דקות', או אז היה מאנפך משהו מתחת לאפו, ממלמל "כן, כן, כמובן, " ולאחר שהקורבן חזר, היה נוכח לרווחתו שהנאום הקודם הסתיים, והנושא נשכח לחלוטין, אבל יורי תמיד היה נכון להתחיל לטחון בנושא משעמם חדש.

"כן, כן, כמובן, " ואסין נראה אפילו מודה לו בניע ראש קל על שהואיל להסב את תשומת ליבו חזרה לעבודה. "ובכן, שיטת ההנפקה כאן מבוססת על מספר זיהוי של פריט... אתה מקבל את הרשימה המרוכזת של הרכיבים הנדרשים מן המחלקות המקצועיות... אני אראה לך היכן רושמים את פרטי ההזמנה..."

בשלב הזה סרגיי הפסיק להקשיב לתוכן הדברים, ומדי פעם רק נענע בראשו, להפגנת נוכחות, או לסמן שהוא עדיין בין החיים. ברקע אמנם שמע

את דבריו, אך הקשב היה ממנו והלאה. בעיני רוחו ראה את עצמו מתפרץ למשרדו של ג'ון האריס כסופה, אוחז בעניבתו ובצווארוננו, מטלטל אותו כדבעי ושואג לתוך אוזנו כמה קללות עסיסיות. אבל היה רצוי, עוד לפני כן, לחזור למשרדו של בייקוב ולהעניק לו סטירת לחי מצלצלת, שתגרום ללחייו השמנמנות לרטוט הלך ושוב כמו אדוות בבריכה זמן ממושך, מן הסתם. סרגיי חש את עצמו נרדם בעמידה, או לחילופין, הופנט. במפתיע, הפסיק האיש שמולו ללהג את שטף המשפטים. כאשר ניסה לשחזר מה נאמר, נוכח לדעת כי למעשה בכל התהליך כולו אין לסרגיי עצמו נגיעה ברכיבים עצמם. נקודה זו היתה חשובה מאוד עבור מרק, אשר ביסוד הרעיון היסודי של המשימה היה עליו להיות נוכח בקרבת הדיסקים החדשים אשר על מדפי המחסן.

"רגע אחד, מי למעשה מספק את הרכיבים למחלקות המקצועיות?" "כן, כן, כמובן, אני כבר מגיע לזה," הנהן ואסין בראשו. "ישנו בחור בשם ויטאלי סמיונוב. הוא מקבל ממך את הטפסים לאחר עדכון כמויות המלאי שבצעת, והוא מעביר את הרכיבים והפריטים לנציג המחלקה אשר דרשה אותם."

ואסין כמובן המשיך לדבר, אך סרגיי הפסיק בשלב הזה להקשיב. היה זה חמור מבחינתו של מרק שאין הוא עצמו מעביר פריטים למחלקות הדורשות, אך לא עד כדי כך שינסה לשנות משהו כבר בשלב הזה. עדין הוא נמצא בתוך המחסן, סמוך לכל הפריטים, למרות שנראה כי עבודתו מיועדת להיות משרדית בלבד. 'איזה חוסר יעילות משווע', הרהר, 'איך המדינה הדפוקה הזאת מסרבלת את העניינים שלא לצורך. באמריקה לכל עובד שחסר לו משהו, ניגש למחסנאי ומקבל מיידית את הפריט החסר וחוזר לעבודה. המחשב של המחסן מפחית מהמלאי ומנהל את משק המצאי. וכאן יש שרשרת אנושית מיותרת בחמש תחנות מיותרות... איך המדינה הזאת בכלל יכולה להצליח במשהו?'

לאחר טראומת המפגש הראשוני עם ואסין הפטפטן, עשה מרק אתנחתא קצרה עבור סידור מחשבותיו. התפישה הרעיונית היתה שמן הראוי לנצל את דברנותו המופרזת של מנהלו החדש לטובת הצלחת המשימה. יש מקום, אם כן, לחקור את הברנש אודות הקומה החמישית, לשאוב מידע, אך יחד עם זאת לנקוט באמצעי ביטחון וגישות עקיפות בלבד, כדי לא לעורר את חשדו. סרגיי המתין איפוא בסבלנות עד לשעת כושר.

"...לעיתים יוצר מצב, בעיקר כאשר ויטאלי נעדר, אתה תידרש למלא את מקומו ולחלק לצרכנים את מנות הפריטים..."

"סליחה, אתה ציינת בראשית דברך כי תפקידך הינו ניהול המחסנים..."

האם יש במפעל הזה מחסן רכיבים נוסף פרט למחסן הזה?"

"כן, כן, כמובן," ואסין הוציא מכיסו ממחטה לכה, מטונפת ומקומטת כהוגן וקינח את אפו בקולניות שעוררה במרק תחושת גועל. "אני מייד מגיע לנושא הזה. יש מחסן נוסף בקומה החמישית. אני אחראי רק על ניהול רמות המלאי של המחסן למעלה, אך אין לי הרשאה להיות בו... אתה מבין, הקומה החמישית כולה מחוץ לתחום... לכולם, לא רק לי. שמע לעצתי, נמצאים שם רק כמה חיילים, הרבה אנשי ביטחון והמון מהנדסים שקיבלו סיווג ביטחוני גבוה ביותר... מפתחים שם מכשירים צבאיים סודיים ביותר. פעם ניסה אחד העובדים מהקומה הרביעית לעלות לקומה החמישית, כנראה בטעות, עצרו אותו מייד... לא ראינו אותו מאז..."

הצלחת הטקטיקה היתה מהירה ומלאה, להפתעתו של מרק. עתה נוכח

לדעת בוודאות, שעמיתו החדש ואסין אינו רק דברן מופלג, אלא גם כסיל מוחלט. למעשה, אויל גדול ממנו טרם פגש מאודו. 'ואם הייתי מרגל?' חשב לעצמו בעליצות, 'יש דברים שאסור לנדב עליהם מידע גם ללא קשר לאופי הפטפטי שלך... מה עוד, שאני באמת מרגל! ובכלל, מה אתה מרכל על

מנהל כוח האדם שלך, אולי אלך ואלשין עליך? או אתחיל לסחוט אותך?
אתה אמבציל? ואם מישהו טיפש, הבשורה הרעה היא שזה להרבה זמן...'
הוא החליט להקפיד מעתה ואילך להקשיב היטב לכל מילה היוצאת מפיו. זה
היה מאגר מידע שלא יסולא מפז.

"...פעם אחת היתה בעיה במחסן למעלה, וקראו לי לפתור אותה... היתה
אי התאמה בין כמות הפריטים במדף לבין הכמות הרשומה בניירת. כמה
ימים הסתובבו שם במחסן ולא הצליחו לפתור את הבעיה! לבסוף קראו לי
למעלה מלווה בשני חיילים... הם ליוו אותי כל הזמן, עד שמצאתי מה היתה
הבעיה! היו שני דגמים שונים של שנאי-זרם בהספקים שונים, שהיו תחת
מספר פריט אחד... מייד גיליתי את הטעות ותיקנתי אותה... הם היו ממש
מרוצים ממני!"

'חתיכת בהמה, את מי מעניין מה היתה הבעיה?' חמתו של מרק בערה
בקרב, 'ספר על השמירה, על מיקום החיילים, על אמצעי האבטחה...' או אז
נזכר מרק כי למעשה ניתן להוביל את ואסין למטרה באמצעות הסטות
מתאימות.

"מה אתה אומר! שני חיילים ירדו לכאן ואספו אותך למעלה..."
"לא, לא בדיוק... כאשר קיבלתי הוראה לעלות, צייד אותי קצין הביטחון
באישור שהייה חד פעמי בשטח הצבאי... עליתי לקומה החמישית, ושם,
בקצה המדרגות הגעתי לחדרון קטן ובו היה איש ביטחון אחד. הוא בדק את
האישור שלי וראה שהכל בסדר, ואז לחץ על כפתור בשולחן שלו. ביציאה
מהחדרון יש מבנה... קרוסלה ממתכת מסתובבת, וכאשר הוא לוחץ על
הכפתור, המתקן יכול להסתובב חצי סיבוב, ואדם יחיד יכול להיכנס פנימה.
שם חיכו לי שני החיילים וליוו אותי עד שסיימתי את הבדיקה שלי וירדתי
חזרה למחסן הזה... קיבלתי על זה שבחים מהבוס שלי..."
'אתה מטומטם, אבל נהדר. למתנה טובה ממך לא פיללתי... אתה תגיש
לי את המשימה שלי על מגש כסף...' הרהר מרק, מאושש מן הדכדוך אשר
תקף אותו קודם לכן.

בשלב הזה חש ואסין כי הפליג בדברנותו, והעיף הצצה מהירה לעבר
שולחן עבודתו. סרגיי הבחין בתמורה וניצל את ההזדמנות לשנות כיוון.
"ובכן, היכן מקום הישיבה שלי?"

"כן, כן, מייד," כענע ואסין ונעלם מניה וביה בינות המדפים, וחזר שניות
ספורות לאחר מכן גורר אחריו בחריקה צורמת כיסא מתכתי מגושם. "זה
יהיה הכיסא שלך לעת עתה," הוא הציב אותו בפניה מרוחקת ממקום מושבו
עצמו. "חצי שעה אחרי שארקדי פוטר, כבר נעלם הכיסא שלו... בסדר,
נתחיל. ראשית, יש צורך לרשום את הפריטים החדשים אשר הגיעו היום
למחסן. תהליך זה נקרא קליטת מלאי. עליך לעבור על כל הכרטיסים
שמצורפים לפריטים אחד אחד ולעדכן את הכמויות בקטלוג הכללי. אני אראה
לך דוגמה אחת איך לעשות את זה ואתה תמשיך."

סרגיי עקב בהשתאות אמיתית אחר ההדגמה של ואסין. תמיהה זו נבעה
מכמה סיבות; ראשית, ואסין היה אדם חרוץ מאוד, ולא נרתע מעבודה רבה,
אפילו תהיה חד גונית ומשעממת עד מוות. שנית, רמת האינטליגנציה שלו,
אשר התבטאה באופן בו הדגים את תהליך העבודה, אימתה ואישרה את
ההערכה הראשונית עליו. מרק העריך שמנת המשכל של ואסין גבוהה
ביחידה אחת מזו של תרנגול. איך נתנו לאדם כזה לנהל מחסן?

מכל מקום, לאחר ה'הדגמה' ואסין פינה את מקומו לסרגיי, אשר החל
לעבוד ללא אומר ודברים. אבל סרגיי היה חייב לייעל את עבודתו כבר מהרגע
הראשון. בעוד ואסין נטל כרטיסיה בודדת מפריט בודד, וחזר לשולחן כדי
לעדכן בקטלוג, מרק אסף את כל הכרטיסיות מכל הפריטים והתיישב לעבודת
הניירת המרוכזת. ואסין התבונן בסרגיי המום.
"למה עשית את זה ככה?" שאל את סרגיי.

"לייעל את העבודה", השיב סרגיי. "למה לקום כל פעם לפריט בודד? ככה אני חוסך מאמץ וזמן."

ואסין החוויר. הוא התבונן לצדדים כדי לוודא שאיש לא האזין. "אתה קצת משוגע..." אמר לסרגיי בקול נמוך, כמעט לא נשמע, "אם תמשיך ככה, יפטר אותך מהר מאוד... אתה צריך לעבוד כמה שיותר לאט, להראות עסוק כל הזמן. אם תעבוד מהר מדי תשבור את הנורמה שלנו והעובדים האחרים יכניסו לך מכות... ואם אתה קם ומתהלך בין מחלקות, תמיד שיהיה לך צרור מסמכים וקלסרים מתחת לבית השחי... ותעשה פרצוף מודאג... במקום הזה הרושם קובע ולא היעילות..." מרק נדהם, וחשב שמן הראוי היה להוסיף לואסין עוד מנת משכל אחת ולעלות ל-2 מעל לתרגול. ככה אתם עובדים במדינה הזאת? אם כך אין פלא ששמע על רוסיה שבמפעל אחד מייצרים ברגים, במפעל שני בקצה המרוחק של אימא רוסיה מייצרים אומים, וכאשר מפגישים את הברגים והאומים ביחד הם לא מתאימים. בקולחוזים המרוחקים מחכים לקומביינים, במפעל סיימו לייצר מאות קומביינים, אבל הם לא עוזבים את חצר המפעל, מפני שעל פי המפרט הם צריכים להיות צבועים בצבע ירוק, אבל חסר צבע ירוק. אז כולם מחכים לצבע שלא מגיע.

מרק התייסר בעבודה זו עד להפסקת הבוקר, בשעה עשר בדיוק. או אז 'נפלו הכלים מהידיים' - לואסין, לו עצמו, ועד מהרה התברר שלכל עובדי המפעל. כבמטה קסם הופיעו על שולחנות העבודה לוחות שחמט ושעונים כפולים, וזוגות זוגות שקעו במשחק בעניין רב, מבטיהם מרוכזים בלוחות ואצבעותיהם נעות כמטורפות מן הכלים על הלוח אל לחצן עצירת השעון וחוזר חלילה. לייד אחדים מן השחקנים עמדו מספר צופים והתבוננו במהלכי המשחק. חלק מהזוגות שיחקו בדמקה, וכמה רביעיות שיחקו בדומינו. אל המחסן נכנס אחד העובדים מן האולם הסמוך, מחסן החומרים, והחל לשחק דמקה עם ואסין, לאחר שסרגיי סירב בנימוס. לאחר סיום ההפסקה הסביר ואסין כי כל המשחקים הללו הם התערבויות והימורים, כאשר מאחוריהם סכומי כסף נכבדים, בקבוקי וודקה, ועוד כהנה וכהנה אמצעי חליפין.

זו היתה הסיבה למעשה שלא התעוררו תהיות בהקשר לסירובו של סרגיי לשחק. ואסין הבהיר את העניין מאוחר יותר. רמאים למיניהם מנצלים תמימות של אחרים וגוזלים מהם את כספם; שחקנים מעולים מזמינים למשחק שחקנים טירונים או חלשים, ו'מפסידים' כביכול בפעמים הראשונות, בעיקר כאשר ההימורים עדיין נמוכים. לאחר שסכום ההימורים עולה, מנצחים בנקל ומשלשלים לכיסם את הכסף הטיפש. סירובו של סרגיי, אם כן, היה יכול להתפרש בשני כיוונים מנוגדים: יתכן והוא שחקן חלש המהסס להיפרד מכספו, או שמא הוא שחקן מעולה, אשר בוחן את האחרים כדי למצוא לעצמו תמימים ופתאים שיוכל לרוקן אותם בקרוב.

כשבוע ורבע לפני כן, סיפר הרב בורדט סיפורים דומים מאוד בעת הנסיעה ברכבת. נוכלים לא חסרים בעולם, בכל מקום בו מצויים בני אנוש. ברם, הרב חזר והדגיש כי נוכלי השחמט אינם רבים, וכי אין הם מפחיתים כמלוא הנימה מאיכותו וכבודו של משחק המלכים. הוא כנראה לא היה בקי בהווי הרוסי.

בעשר ושלושים בדיוק, נעלמו הלוחות, הכלים והשעונים מהשולחנות באותה דרך בה הופיעו. המקום חזר לתפקד כמפעל אלקטרוניקה.

סרגיי המשיך בעבודה המונוטונית עוד מספר דקות, כאשר צלצול הטלפון הסמוך למקום מושבו של ואסין קטע אותה. ואסין הקשיב לדובר, ומלמל כמנהגו, "כן, כן, מייד אדוני", ולאחר שהחזיר את השפופרת השחורה והמגושמת על כנה, פנה לסרגיי:

"טיגראן טוקמאקוב, מנהל המפעל, רוצה לדבר איתך." קולו היה שקט, נבוך, והוא התכווץ בתוך עצמו, משל צפה את הבאות וחש כי הוא עצמו יהיה נושא השיחה, בהיעדרו.

"באיזה נושא?"

"לא אמר לי."

סרגיי שאף לדעת מעט יותר על המנהל בטרם יעלה לפגישה.

"היכן המשרד שלו?"

"בקומה הרביעית, ליד המעלית. הוא רוצה שתעלה אליו עכשיו."

סרגיי היסס קמעה, והחליט לוותר הפעם על שאיבת מידע. היה גלוי וברור בכך שעמיתו נסער מאוד, ומעדיף להימנע משיחה. בעת שעשה את דרכו למשרד המנהל ניסה לתהות מהי סיבת הפגישה, בהנחה שאין זה מפגש היכרות בלבד. משהו באופן התנהגותו של ואסין רמז לו, כי עצם הזמנתו של מנהל המפעל הינה חריגה מהנורמה, כנראה.

מה, אם כן, עשויה להיות הסיבה האמיתית? ניירותיו או פרטיו נתגלו כמזוייפים? מרק סירב להאמין בכך. גם נושא השוחד ירד מעל הפרק במחשבותיו. מכל מקום, לא היתה למרק כל סיבה לחשוש או לחשוש. ריהוט משרד מנהל המפעל היה דומה למדי לזה של בייקוב. נראה מן הסתם כי היתה קיימת תחרות סמויה בין השניים על גובה משענת הכיסא ההדור.

"שלום, אדוני," סרגיי קרב אל שולחנו, מהסס באם עליו להושיט ידו.

"שלום, חבר..." - טוקמאקוב נתן הצצה חפוזת בניירות שלפניו - "...ונקו.

סרגיי סרגייביץ' ונקו. שב בבקשה."

אם כן, אין לחיצת יד. סרגיי תפש את מקומו במקום שסומן לו בניע אצבעו של המנהל. טיגראן טוקמאקוב נראה אדם ממוצע מכל נקודת מבט, פרט אולי לכרס נדיבה שהשתפלה עמוק למטה ונעלמה מעיניו של סרגיי מאחורי קו השולחן, ולבטח גם מתחת לחגורתו. 'באמריקה הייתי מעסיק אותו מקסימום כמנהל סניף מקומי במקדולדס, או קנטאקי פרייד צ'יקן,' סיכם לעצמו.

"עברתי על התיק האישי שלך, חבר ונקו. יש לך ניסיון עבודה בכמה

מחסנים..." הוא חזר לעיין בניירות שלפניו. "כן. שאלתי אליך היא, האם

במסגרת עבודותיך כמחסנאי עבדת עם מחשב?"

סרגיי הנהן. למעשה, המקום היחיד בחייו בו ראה מחסן מנהל באמצעות מחשב היה במעבדות הפיתוח במתקן ה-CIA, ואף זאת במשך סיור קצר של כמחצית השעה... "בחלק מהמחסנים עבדתי עם מחשבים," שיקר מבלי למצמץ.

המנהל סיים לעלעל בניירות וסגר את התיק האישי.

"ובכן, קראתי לך לא רק על מנת להכיר אותך, אלא לשוחח עמך על

עבודתך במפעל, ובעיקר על התפקיד אשר אני מייעד לך. אגב, ניהלת פעם

מחסן?"

מרק החל לקלוט את כיוון השיחה. מוחו פעל בקדחתנות - נראה כי יוצע לו תפקיד ניהולי כלשהו במחסן - או עבודה עם מחשבים, למרות שלא היה לו מושג בתחום הזה - ומרק החליט במהירות על תשובה שתנעם לאוזני המנהל, על פי חוש פנימי שהורה לו על כך.

"כן, העבודה האחרונה שלי בקורסק היתה ניהול של מחסן המפעל

להרכבת תנורים," מרק הימר על כך שמושג כיצד לנהל מחסן יהיה לו,

למרות שמעולם לא עבד במחסן כלשהו אפילו רגע אחד, עד עצם היום הזה.

למעשה, את כל הניסיון המעשי שרכש אי פעם במחסנים קיבל הבוקר הזה

אצל ואסין. מרק העריך שהאדם היושב מולו לא יטרח להתקשר למפעל

בקורסק כדי לחשוף את השקר שלו. הוא לא נראה בעל יוזמה יתר על

המידה.

"טוב. יש לנו בעיה קטנה במחסן, ואני מייעד לך תפקיד נכבד מאוד

בפיתרונה. החבר ואסין שנפגשת עימו הבוקר, הוא באמת בחור טוב, חרוץ

ומסור, אך גילו המתקדם ובעיות בריאותיות מגבילות אותו מעט בעבודתו... מכל מקום, הוא שוקל לפרוש לגימלאות בקרוב..."

זה כנראה היה נכון. מרק כבר הבין את זה. בשלב הזה מרק חש כי עשה טעות, אך לא ניתן היה לקחת את דבריו בחזרה. בכל מקרה, תוכנית המנהל לגביו היתה כבר מגובשת מכדי שניתן יהיה לשנותה.

"אמנם הוא משמש בתפקיד מנהל המחסן מזה שנים רבות, אך עקב הבעיות שצינתי הוא אינו מתאים להרים את הפרויקט אשר אני מייעד לך. עד היום, לא היה לנו אדם מתאים שיוכל להוביל את הנושא הזה. הבחור הקודם שעבד עם ואסין לפניך לא היה מתאים לכך."

'שקרן עלוב... לא רצית להציע ליהודי מעולה את המשימה הזאת...' הרהר מרק.

"...אך כעת, נראה לי כי אתה תוכל למלא את החלל שנוצר. במפעלים רבים בעולם מנהלים מחסן מהסוג שלנו באמצעות מחשב, ואילו אנחנו עובדים עדיין בשיטה הישנה, הידנית. אני מצפה ממך, כמנהל מחסן הרכיבים לעתיד, להכניס מחשב ולהתחיל להפעיל את כל העסק בצורה מודרנית."

"בהחלט, מר טוקמאקוב. רעיון מעולה."

"לשם כך, החלטתי לשלוח אותך לקורס מיוחד במחשבים." הוא סיים את דבריו.

עתה החל הרעיון להתנגש לאופי משימתו של מרק.

"מתי אצא לקורס הזה?"

"חכה מעט. אנו ניתן לך להתבשל מעט במחסן, כדי שתלמד להכיר אותו כמו שהוא כיום. גם אני אלמד להכיר אותך יותר. אם הכל יהיה בסדר, בעוד כחודשיים נשלח אותך לקורס, וכשתחזור - תתחיל למחשב את המחסן שלנו. אני רק רציתי שתדע מה הכוונות שלי לגבי תפקידך וקידומך במפעל שלנו."

'בעוד חודשיים... זה לא תואם בדיוק את התוכניות שלי, בעוד כחודש אני מקווה להיות חזרה בוירג'יניה... ואם לא שם, כנראה אהיה במרתפי הק.ג.ב... אבל התוכנית לא רעה, על בטוח. ואסין דיבר על מחסנים, המנהל הזה מדבר על מחסן אחד. הוא אינו טיפש כמו ואסין... מעניין איך היה מגיב, אילו ידע מה ואסין סיפר לי על הקומה החמישית...'

"אני מודה לך מאוד... אני בטוח שלא אאכזב אותך, אדוני." סרגיי קם, מודה בראשו למנהלו. בשלב הזה טוקמאקוב קם ממקומו, והושיט יד לעבר סרגיי. "נעים היה להכיר אותך. אני מאחל לך הצלחה בעבודתך."

*

משחזר סרגיי למקום עבודתו במחסן, ראה את ויטאלי, בחור צעיר כבן 25 אשר נשא בידיו תיבות פלאסטיק ובהן תכולות שונות של רכיבים. זה האחרון שימש כנער שליחויות אשר תפקידו היה להסתובב בין המחסן לבין מחלקות היצור, בהם הטכנאים והפועלים היו זקוקים לרכיבים לצורך עבודתם. מרק לא הבין למה צעיר כזה לא משרת בצבא המהולל של ארצו. 'בטח פרוקציונר, אולי בן של מישהו חשוב במפלגה', חשב.

הקומה השניה של המפעל אוכלסה באנשי תכנון ופיתוח, ודרישתם לרכיבים לבניית אבי טיפוס היתה מועטה יחסית. אלה עסקו יותר בניירות ושרטוטים מאשר בבניית מעגלים מודפסים או מוצרים. זו היתה הסיבה לשעות הבטלה המרובות של ויטאלי - היה עליו לשרת את הקומה השניה בלבד. מרק תהה מה מתרחש בשתי הקומות הבאות, המאכלסות את מחלקות היצור של המפעל. מאוחר יותר הוברר למרק כי את המחלקות הללו משרתת יחידת מחסן נוספת, השלישית במספר - הפתעה עבורו - מחסן הזווידים.

המחסן כלל איפה שלושה אגפים. ואסין, אם כן, היה מנהל זוטרי באמת, למרות הכותרת המנופחת של תפקידו, כמנהל הכללי של המחסנים. כל אנשי צוותו היו שלושה בלבד, כולל הוא עצמו. במחסן הגדול באמת, של הזוודים והחומרים הכימיים - שהתפרש על אולם רחב ידיים בקומה הרביעית, היו כעשרה עובדים. המחסן בקומה החמישית היה חסוי בהחלט.

ויטאלי לא הבין הרבה את מהות עבודתו, ולא היה לו ניסיון כלל בעבודת מחסנים. כפי שמרק שיער, נודע לו שהתקבל לעבודה בזכות דודו, חבר מפלגה בדרגה בינונית במועצת העירייה, אשר סידר לבחור הפשוט הזה את המישרה חסרת האתגר והמשעממת הזאת - נער שליחויות המשרת את רצונותיו של ואסין. הדבר התאפשר בזכות אופיו הצייתי והכנוע של ויטאלי. הוא לא שאל שאלות, לא טען טענות, ומשכורתו היתה דלה בהתחשב ברמת העבודה אשר נדרשה ממנו. אבל הוא נראה שמח ושבע רצון כל העת. לקראת סיום יום עבודתו הראשון כבר ידע סרגיי כמעט כל מה שאפשר לדעת על העבודה באגף שלו. ואסין עסק בקליטת ציוד חדש למדפים, סרגיי קיבל את הדרישה לרכיבים ועדכן את רמות המלאי החדשות בהתאם, וויטאלי קיבל מסרגיי את הניירות ומילא בדייקנות את ההוראות: נטל את הרכיבים או הפריטים מהמדף והעביר אותם לנציגי המחלקות הדורשות. הם מצידם היו מפזרים את הרכיבים לעובדים שדרשו אותם. 'פרס נובל ליעילות' אף אחד לא יקבל כאן, הרהר סרגיי.

כעשר דקות לפני השעה חמש, נכנסו שני בחורים מאגף החומרים, ללחיצת יד עם סרגיי. את הראשון, אלכסיי, זיהה סרגיי כשחקן השח, מהפסקת הבוקר. זה שכנראה רצה לרוקן את מרק מכספו. השני הציג את עצמו בשם פיטר. זה האחרון נראה אוזח בידו בקבוק זכוכית חסר צורה מוגדרת שהכיל נוזל שקוף כלשהו. עד מהרה התחוורה לו כוונתם, למגינת ליבו. נגזר עליו לשתף פעולה וללגום לגימה הגונה מן הנוזל שברשותם. סירוב או דחייה לא עמדו כלל על הפרק. במקום הזה עליו לשתות ללא היסוסים או פקפוקים כל דבר במצב צבירה נוזלי.

השניים מזגו את המשקה, בעוד סרגיי מקווה שמדובר בוודקה - לתוך ספלי זכוכית אשר ואסין שלף מאחת הארונות. ויטאלי לא נכח אותה עת במקום, אולי על פי הוראה מוקדמת שקיבל. "וודקה?" שאל סרגיי, בעיניים בורקות.

פיטר הניד בראשו - "יותר טוב. יותר חזק..." והרים את כוסו לגובה עיניו. יתר השלושה מיהרו ועשו כמוהו.

היתה זאת שעת מבחן נוספת מבחינתו של סרגיי. הוא ידע היטב, שעניי השלושה נשואות אליו, ועוקבות אחר כל תנועה. מרק נשף החוצה את כל האוויר שהיה בריאותיו - והגיר לגימה הגונה פנימה. הוא סגר את שפתי ובלע.

לרגע נדמה היה לו כי לא נוזל הערה לתוך גרונו, כי אם דייסת שברי סכיני גילוח, מלובנים מאש נפחים. הללו גלשו לאיטם לאורך גרונו, והשאירו תוך כדי מסעם אך הרס וחורבן. מרק אמר לזנק ממקומו תוך כדי שאגת כאב, לעבר מטפה כיבוי האש הקרוב - הוא חש כי הושט שלו מתחילה לבעור ולהיחרך. עיניו נעצמו בניגוד לרצונו, ומתוך נקבי הדמעה הזעירים בשפתיים התחתונות של עינו החלו לנבוע דמעות בשטף.

כעבור כמה שניות של סיוט החל להתאושש, למרות שהכאב סירב לעזוב את אזור הפורענות. הוא שב ופקח את עיניו. "מה שתיתי... זה היה חזק!" השלושה פלטו צחוק קצרצר, ולגמו אף הם. מרק הבחין כי תופעות דומות לשלו עוברות אף עליהם, ונרגע מעט. הוא ידע כי עבר את המבחן.

"אתנול 100%. כוהל אתילי ממחסן החומרים..." פיטר הנמיך את קולו. "הוא משמש לניקוי המעגלים המודפסים, אך משמש אותנו גם ללגימה מדי פעם, במיוחד כאשר מישו חדש מגיע ומצטרף לחבורה..."

לראשונה בחייו התנסה מרק בשתיית אלכוהול נקי ומעבר לכך, החל להבין את העולם החדש אליו נכנס. הוודקה הינה הנוזל המועדף במקום זה, אלא אם כן יש נוזל זול וחזק ממנו בהישג יד... מאוחר יותר הבין איזו עוצמה אדירה מצוייה בידי אנשי אגף החומרים, החולשים על חומרים כימיים, מוצרים חיוניים, נוזלים למיניהם... כן, כל הסיפורים אשר שמע כאשר היה מעבר למסך הברזל - התממשו מול עיניו המשתאות.

יהודי אחד שהיגר מרוסיה לאמריקה, סיפר לו את הסיפור הבלתי יאמן על מקרה שקרהו. כאשר היה נער, גויס לעבודה בקולחוז מרוחק, כמובן יחד עם מאות נערים נוספים ששימשו את השלטון ככוח עבודה חינומי. שלושה שבועות חיכו כולם באפס מעשה, מבלי שאיש טרח לספק הסבר כלשהו לנערים הבטלים והמשועממים. "שיחקנו כדורגל עם כדור שהורכב מסמרטוטים ומגרביים". בוקר אחד הגיעו כמה משאיות, פרקו כמה אלפי שקים עם גרגרי חיטה, ונסעו משם. "לא האמנתי למראה עיני למה שקרה אחר כך", נזכר המספר, "אנשי הקולחוז ערמו את גרגרי החיטה לערימת ענק, ואז החלו לחלק אותה בחבילות קטנות, חצאי שקים, לכל האנשים שהיו בקולחוז, כולל כמויות קטנות יותר, רבעי שקים, לכל הנערים. אני לא הבנתי מה אני רואה, ופחדתי לקחת את החבילה שהוקצתה לי. אחרי כן עיכלתי מה שקרה. כמה שעות ספורות אחרי שהגיעו הגרעינים, אנשי הקולחוז גנבו לעצמם 95% מהמשלוח. 95% איך רוסיה חשבה להאכיל את העם, אם נשארים רק 5% מהגרעינים לחקלאות הציבורית?" מרק נטה לפקפק באמיתות הסיפור, אבל היום נעלמו הפיקפוקים. כולם גנבו כל מה שאפשר במדינה הזאת. זאת היתה הנורמה. למעשה זאת היתה האפשרות היחידה, אם רצית להישאר בחיים.

עם סיום העבודה נפלט מן המקום, נבלע בתוך שטף אדיר של מאות פועלים. חלקם פנו אל מגרש החנייה המרוחק, וחלקם אל תחנת ההסעות המאורגנות. מרק היה מצוייד באישור הסעה אל כתובתו המזוייפת, אשר צוינה בניירותיו הבדויים. הסעה זו הובילה אותו לקצה האחר של העיר, ומשם נאלץ היה לעלות על כלי תחבורה אחר, אשר הסיעו אל מעונה של מריה.

מרק חש כי כוחו הרוחני הותש היום, בעבודה החד גונית הזאת, אשר היתה כה מנוגדת לטבעו. ראשו וגרונו כאבו והוא החליט לוותר היום על ארוחת הערב, ולאחר תה חם אשר יבקש ממריה יכנס למיטה וירדם. זה היום הראשון שלו, שהוא אכן חוזר לביתה של מריה מיום עבודה אמיתי, כשם שסברה לעצמה עד כה, מן הסתם. בידיו נשא עתה את תיק העור המרופט, תיק אשר שיווה לו הופעה כשל יתר העובדים במקום. מרק פנה לעבר דלת דירתו ברגלים נגררות, מתפלא על עצמו כיצד הצליח להגיע בשלום לביתו. משפתח את הדלת, שמע להפתעתו קולות מן המטבחון. 'כנראה מריה הקדימה היום לחזור', הרהר. "שלום", קרא לעבר המטבח. בהתקדמו לעבר המטבחון, החליט שיבקש ממנה להכין שתייה חמה... ואז קפא על מקומו. קול תקיף של בחורה זרה נשמע מתוכו.

"מי אתה, לעזאזל?"

אלכסנדרה הופיעה בפתח המטבחון ונעצה בו מבט קר.

פרק 11

מרק חש כיצד הלחץ ברקותיו הולך ומתעצם, כאילו מאיימות להתפוקק כלפי פנים. מיחושיו גאו וכבשו כל חלקה פנויה במיצחו. לרגע עפעפיו הצטמצמו כדי חציים, כתגובה להפתעה אשר ניצבה מולו - שנראתה מופתעת לא פחות ממנו.

אם יש סיבה קלאסית לבצע משימה כדוגמת זו שלו בדרך מהירה, חלקה, קצרה ותכליתית - זו היתה הסיבה. מרק טרח ללמד את חניכיו כי אל להם מלהשתהות, מלהכיר אנשים. לדידו, פרט לסטפאני - ג'ולי ולמריה, כל ברנש נוסף אשר הכיר היה מיותר לחלוטין. כבר בשלב זה חצי מוסקבה הכירה אותו, ועתה עתיד להתרחש הגרוע מכל מבחינתו של מרגל - שהייה במחיצתה של אישה צעירה ומצודדת.

כשלונות אין ספור בהיסטוריה הענפה של עולם הריגול התרחשו בגין סיבה זו. מרק נהג להעביר לחניכיו שעות רבות בתיאורים מפורטים של פרשיות ריגול רבות, ונושאים כגון הסתבכויות מיותרות עם נשים, רומנים קצרים, - כמעט כולם הינם מרשם בטוח לכישלון. את המסקנות והלקחים מתיאורים כאלה חזר ושינן באוזניהם בתדירות כה גדולה, עד אשר היתה קרובה לסיווג 'שטיפת מוח' מאשר להגדרת הוראה והדרכה.

דרך עיניו העצומות למחצה אמד אותה בחשדנות. אלכסנדרה היתה בחורה תמירה, גבוהה בחצי ראש ממריה, גיזרתה מלאה - האגן שלה היה רחב מדי, לטעמו של מרק, ירכיה מלאות ומוצקות, אך נראו חטובות ונאות. מבטו חלף ביעף על מותניה הצרים בהשוואה לאגן, ועלה מעלה. כפי שציפה, היא ניחנה בחמוקיים שופעים, בכתפיים חטובות, אתלטיות. רק עתה ניפנה להיטייר מבט אל פניה - ואז נפקחו עיניו לרווחה. עיניה הירוקות האפילו באחת על כל מה שראה לפני כן. עיניים חתוליות כאלה ראה רק על מסכי הקולנוע, אך לא נפגש בשכמותן במציאות מאודו. בעצמות לחייה הגבוהות ושיערה הבלונדי הכהה, הארוך והגלי, אשר גלש מאחורי עורפה עד לאמצע גבה - הבחין בשלב מאוחר יותר. עתה הוא נתקע בעיניים - ונעצר. נפשו נאנקה בתוככי גופו, נסערת ונחלקת בדעתה. רגעים ספורים ניהלו שני רבדי אישיותו עימות ומאבק זה בזה על השליטה. המימד ההגיוני, השקול, זה הנמצא בדרך כלל בהמיספירה השמאלית של המוח - תבע לנתק מגע מוקדם ככל האפשר. בבחורה כמו אלכסנדרה, קשה מאוד **שלא** לחשוך ולהתאהב. אך כמובן שהמשימה עלולה להיפגע מכך, ולכן יש לשנות את התוכניות ולהיפרד ממריה ומביתה בהקדם האפשרי.

מן העבר השני, המימד המונע על ידי הרגש, הנמצא כרגיל בהמיספירה הימנית של המוח, נאחז בטיעונים שונים בתכלית. הפגישה הזאת אינה מובילה בהכרח לכישלון במשימה, על כל פנים לא אצל סוכן מיומן כמותו, אשר בוודאי ידע להשלים את המשימה בהצלחה בכל מקרה. עדיין לא אירע דבר מהותי המצריך באמת שינוי בתוכנית, וכן - כך גרס הרגש - היכרות שיטחית עם הבחורה הנאה הזאת שעומדת לפניו יכולה להתרחש במקביל לעיסוקו החשאי, כל עוד יתקיימו המפגשים 'לאחר שעות העבודה' המשעממת עד מוות.

"אלכסנדרה..." הצריד, מכרכח בגרונו, עוד בטרם הסתיימה המחלוקת הפנימית שהתחוללה בין שתי אוזניו.

זו האחרונה הופתעה לשמוע את שמה מפיה הזר הניצב מולה, ונראה כעומד להתפגר בכל רגע. אמה לא ציינה דבר על דייר מישנה המתגורר בחדרה, כאשר הזמינה אותה לבוא למוסקבה, או למעשה להימלט מלנינגרד. היא ידעה כי מדי פעם אמה מכניסה מישהו לחדרה להגדלת הכנסתה החודשית, למרות שהיה הדבר למורת רוחה של אלכסנדרה. בלית ברירה,

השלימה עם המעשה. אך עתה הופתעה מאוד הן מעצם קיומו של הדייר ויותר מזה - מעובדת ידיעתו את שמה. מה כבר אימא שלה סיפרה לו עליה? "אתה מכיר אותי?" התיזה במרירות, "מעניין אילו הפתעות נוספות אימא הכינה לי..."

רק עתה הבחין מרק בטעותו. המילה הראשונה אשר הצליח לשחרר היתה פליטת פה אומללה, מבחינתו של סרגיי, וגרועה הרבה יותר מבחינתו של מרק. מריה נזהרה מאוד בלשונה, ולא הזכירה את קיומה של אלכסנדרה אפילו ברמז. כיצד, לעזאזל, יתרץ את ידיעתו זו? זו בעייתו של סרגיי. ברם, כל בעיה אשר סרגיי נתקל בה כאזרח רוסי - הינה חמורה שבעתיים לגבי מרק, כמרגל. לסוכן חשאי יש בעיה מהותית לבצע את משימתו מבלי לעורר תשומת לב בכלל וחשדות מיותרים בפרט. עתה הסיכויים לחשיפתו גדלים ומכופלים - עליו להיזהר אף מחשיפה כסרגיי המזויף. למעשה, אורח חייו בשלב זה היה שיקרי עד ליאוש.

הוא החל לחפש בקדחתנות כבר בשלב מוקדם זה הסבר משכנע לשתי שאלות: כיצד ידע את שמה ומדוע הסתיר את הדבר ממריה. הוא בוודאי לא חלם לספר כי יום אחד בעת חיטוטיו בחדרה של מריה נתקל במכתביה המוטמנים במעמקי המגירה העליונה של השידה ועיין בהם בעניין רב... אפשר יהיה לספר כי שמע את מריה מדברת בשנתה... בעצם, אפשר לספר משהו חלופי, ווסיה ופידור סיפרו לו עליה, עוד במסבאה... אך האומנם זאת הבעיה האמיתית הניצבת בפני מרק? גופו הצטמרר לרגע קט. בהנחה שאלכסנדרה כבר נכנסה לחדרו - חדרה - וחייטה בכליו, כיצד יתרץ את הימצאותם של כל אביזרי התחפושת? ... היה ברור בעליל, כי אין ביכולתו להסתירם לאורך זמן.

הזיעה הקרה אשר החלה לבצבץ בצדעיו ובמפרצי מיצחו נקלטו במבטה הבוחן. שניות ספורות התלבטה בדעתה מהו למעשה צעדה הבא. כעסה נמוג ונעלם וחששותיה התפוגגו ככל שמצבו של הברנש שלפניה נראה עגום ומעורר רחמים מלכתחילה - והתדרדר בעליל מרגע לרגע. היא ידעה מה היא הולכת לדרוש מאמה, לכשתגיע מעבודתה בחנות. היא תדרוש ממנה להיפטר מהדייר החדש, 'לסלק את הברנש הזה לכל הרוחות', ולהרגע מספר ימים בחדרה הישן, ולמצוא ניחומים בזרועותיה של אימא מן הנישואין האומללים שלה. הזר הזה מפריע לה עתה כמו קוץ בתחת. החלטה זהה בדיוק נפלה אותו רגע גם בראשו של מרק קולינס, המרגל מאמריקה. כאשר מריה תגיע - יסלק את עצמו משם. אין לו מושג לאן בדיוק, אך זה הצעד שעליו לנקוט. יהיה צורך לגנוב רכב כלשהו, להעביר בו את הלילה ולחפש מחר מקום אכסון חדש, פונדקאי אחר. אלכסנדרה זאת תקועה לו עכשיו כמו עצם בגרון.

הוא נפנה לעבר חדרו, לוודא כי איש לא חיטט בחפציו. אלכסנדרה עקבה אחריו במבטה בחשדנות. היא ראתה אותו מדדה לעבר חדרו, ומנסה בטבעיות לפתוח את הדלת... הנעולה! היא הבחינה שהוא הופתע מאוד מכך שדלתו אינה נפתחת, כנראה כפי שהיה רגיל.

"את נעלת את הדלת?" כעכע לעברה, מנסה שנית את הידית, כמסרב להאמין שהיא אכן נעולה. מוחו היה מרוקן כליל מתוכן. 'נראה לי כי אימא שלך הכינה גם לי כמה הפתעות...' הרהר.

"לא." אלכסנדרה סבה על עקבה וחזרה אל המטבחון. החשש הראשוני שקינן בה מפניו של הזר החל להתפוגג. האיש לא נראה עוין ולא שתוי, רק מותש או חולה. צרות אחרות קיננו בה - הבוקר עזבה את לנינגרד בטיסה למוסקבה; אנטון עתיד לגלות תוך פרק זמן קצר, משיחזור הבייתה, את דבר היעדרה. הוא יבין מייד להיכן נמלטה; ולא היה לה ספק בליבה כי יחוש בעקבותיה, ובוודאות בעלה עתיד להופיע כאן באחד הימים הקרובים. ומי יודע מה יעולל לה בחמת זעמו.

אף החשש של מרק בדבר חיטוט בחפציו התפוגג. אין זאת, אלא מריה בישלה את הדייסה הזאת, וצפתה מראש את הגעתה של בתה. כיוון שכך, דאגה לנעול את דלת חדרו. היה זה הרע במיעוטו, ומרק היה אסיר תודה בליבו על כך. רק עתה החלו הקצוות להתחבר לתמונה אחת, משנזכר כי היום לראשונה יצא מן הבית לפני מריה. נראה שזו האחרונה טרחה והתכוננה במחשבה רבה לקראת הגעת הבת.

הרעיון לבקש שתייה חמה מאלכסנדרה נראה היה בשלב הזה כאוטופיה. מאחר ולא הבחין בשום מפתח במקום בולט, החליט כי ינסה לחלוט לעצמו ספל תה חם, ולמימוש תוכניתו פסע-דידה לתוך המטבחון. ברם, משראה אותה עומדת וטורחת לייד הכיריים, החליט כי אין מקום להפריע לה במלאכתה. היא לטשה לעברו מבט חטוף וחזרה מייד לעיסוקה. "אתה נראה כאחד שזקוק לשתייה חמה," הפטירה, בקוראה את מחשבותיו. לעומת הلم המפגש הראשוני, נראה כי התרככה מעט. "אני מכינה לעצמי תה, אכין גם לך."

"אני אודה לך מאוד," הגיב לאלתר, מופתע. "אני לא מרגיש כל כך טוב." היא המשיכה במלאכתה בידיים זריזות ונחושות, אולי ירשה את החריצות והמרץ ממריה. לגבי דידה לא היתה זו אלא מחווה אנושית בלבד, ותו לא. כיוון שכך, התעלמה מנוכחותו במופגן, וחזרה להרהר על עולמה ושק הצרות האישי שלה.

רגע קצר המשיך מרק להתבונן בצדודיתה ובמשנהו כשל לעבר הכורסה העתיקה של מריה וצנח לתוכו באנחת רווחה. לאחר יומיים של חוסר פעילות היו האירועים של היום רוויי מעש - וגרוע מכך, עתה עדיין לא נראה היה כי הם עומדים להסתיים. כאב ראשו סירב בעקשנות להיפרד ממנו, וגרונו עדיין לא התאושש משתיית הקבלה אשר הכינו לו שני הליצנים מאגף החומרים - -

- - - הוא התעורר בפתאומיות לשמע קריאות שמחה קולניות, אשר בקעו מגרונות האם ובתה. "סשה!" הוא ראה את שתיהן מחובקות כישות אחת, מנשקות האחת את השניה - מרק צפה במחזה כחולם. האם כל זה אכן מתרחש מול עיניו? היאמן כי סוכן מקצוען כמותו נקלע למצב הזה? 'לאן נפלתי, איזה חרבון,' קצף ללא קול.

עתה לא היה עוד ספק בליבו. הוא יקצר את לוח הזמנים בצורה משמעותית. על פי התכנון המקורי היה עליו לשהות שבועיים במפעל, להתאקלם, להתבסס, להתייצב. הפעולה תוקדם לתחילת השבוע הבא, ליום שני או שלישי לכל המאוחר. היה זה בסמכותו לשנות את התוכנית, כאשר העניינים משתבשים, ולא נדרש לדווח על כך לאיש או לקבל אישור לכך מאדם אחר בסוכנות. זה היה אופן עבודתו של סוכן מסוגו של מרק. במפעל אשר מרק הצטרף היום לשורותיו היה שתול סוכן אמריקאי נוסף, רדום למחצה, אשר סיפק את כל המידע הדרוש ל-CIA. אותו ברנש תיפקד זמן רב במפעל, והשתלב היטב - מבלי לעורר חשדות כלשהם - בקרב צוות העובדים. הוא העביר לסוכנות מלכתחילה את כל המודיעין לפני המבצע על המפעל הזה; כעת תפקידו של אותו סוכן היה לדווח להנהלה על כל ציון דרך בביצוע המשימה על ידי מרק, והוא אשר הודיע על קליטתו המוצלחת במפעל. הוא אף עתיד להודיע על ביצוע המשימה, לכשתושלם. לא ניתן היה לצפות מראש מה יהיה מצבו של מרק לאחר העלמת התוכנה, ולכן זה האחרון היה פטור ממשימת הדיווחים.

למרק עצמו לא היה שמץ של מושג מיהו אותו סוכן שתול, ואף אם היה מעריך נכונה בדבר זהותו - חל עליו איסור חמור ליצור עימו קשר כלשהו. כך גם לא יוכל להסגירו, אם ילכד ויחקר. מן העבר השני - אותו סוכן שתול ידע

היטב כי סרגיי סרגייביץ' ונקו הינו הבחור אשר נשלח מהבית להעלים את התוכנה המיועדת.

סשה הירפתה מהחיבוק ופסעה מעט אחורנית. "אימא, איך את נראית!" נזפה בה בקול רך, "אמרתי לך שהבגדים האלה לא מתאימים לך... שוב את מסתובבת עם הצעיף הסגול? חשבתי שזרקת אותו מזמן..." "אני לא זורקת שום דבר שמזכיר לי אותך. את יודעת כמה פעמים טיילתי איתך בבגדים האלה? לא, לא. אין לי לב לזרוק אותם," מריה פרחה וקרנה באומרה את הדברים. לפתע נזכרה כי השתיים אינן לבדן בחדר. "סשה, אני רואה שכבר פגשת את סרגיי, הדייר הנחמד שלי..." היא נפנתה לרגע לעברו של מרק - "בבקשה להכיר, זוהי סשה, בתי..." אמרה בעליצות. "הוא יודע את שמי," הפטירה אלכסנדרה בחמיצות. מריה הבחינה מייד בתמורה שחלה בארשת פניה של בתה. "את הצגת את עצמך? עשיתם הכרה?" חקרה, בעוד נפשה מפרפרת בין תימהון לתקווה.

"איזו הכרה? את לא סיפרת לו עלי?" הפעם היה תורה של סשה להשתאות.

השתיים היפנו מבט שואל כלפי סרגיי, אשר השפיל בחיוך את מבטו. שנים רבות הוא היה מרגל, והניסיון האישי שלו לימד אותו כלל ברזל בעולם השקרים; הכלל היה גאוני בפשטותו כשם שהעידה הצלחתו המעשית. כלל זה אף נהג ללמד את חניכיו בוויירג'יניה. "ככל שהשקר גדול יותר, פנטסטי יותר, רצוי עד כדי אבסורד - כך ירכוש אמון רב יותר ויפחית את כמות הבעיות." גם דוגמאות למכביר היו באמתחתו - אך האהובה עליו מכולם היתה דוגמת המטוס. "לילה אחד הזדמנה למישהו דפיקה מהצד, והוא חיפש סיפור טוב לתרץ לאשתו על האיחור. 'מה, לא שמעת?' התפרץ עליה, 'כל העולם שמע על זה! מטוס נוסעים נחת נחיתת חירום על הכביש המהיר, וגרם לפקק באורך של מיילים!' הרעיון פעל היטב. 'באמת?' משכה הרעיה בכתפיה, 'לא שמעתי על זה שום דבר,' וחזרה לסדר היום." באותן דקות מעטות לאחר שניעור, ולרווחתו גילה כי כאב ראשו חלף, עיבד את תשובתו. עתה יפתור את כל בעיותיו בבת אחת. הוא קם באיטיות ממקומו, והיישיר מבט לעבר אישוניה של אלכסנדרה.

"לא היה למריה צורך לספר לי עליך. אני יודע את כל מה שאני צריך לדעת. אני יודע כל מה שאני רוצה לדעת. ואני יודע היטב מי את. ואני יודע הכל על בעלך, אנטון רזובייב, שוטר במשטרה העירונית של לנינגרד. ואני יודע גם מי היה אביך, ועל תאונת הדרכים הטרגית שקרתה לו... ודבר אחד אני יכול להבטיח לך - אמך החביבה לא סיפרה לי שום דבר מכל אלה..." הנאום כלל מספר אלמנטים שונים - ויעילים. השתמע במפורש מן הנאמר, כי הוא אכן יודע הכל; בין המילים נרמז בבירור המסר - 'אני איש הק.ג.ב; וכדי להסיר חשד שמקור המידע טמון במכתבים שקרא, דאג לשלב את הפרט שדלה משני השיכורים בדבר התאונה שאירעה לסמואיל, כאשר הן שמו והן התאונה לא הוזכרו במכתבים כלל.

"ואיך אני יודע את כל הדברים האלה? יש דברים שלא כדאי לשאול!" השתיים, המומות מדבריו, כלל לא עלה בדעתן להתעמת איתו על כך. עתה נותרה לדידו בעיה אחת בלבד, והיא חשיפת אביזרי האיפור והתחפוש, וזו יכלה לבוא על פתרונה היעיל באמצעות הדגמת דבריו באופן מוחשי. בנצלו את גורם ההפתעה, החליט להמשיך להכות על הברזל בעודו חם.

"מריה, אבקשך לפתוח את דלת חדרי," דרש בטרם השתיים מתעשתות. מריה, עדיין נסערת, שלחה יד רוטטת וחיטטה בתיקה, ולאחר שניות מספר שלטה מתוכו את המפתח.

"אבקשן לבוא איתי", הטעים בארשת חשיבות, כעומד להמתיק עימן את סוד המאה. משנפתחה דלת חדרו פסע היישר למיטת הארגז שלו והרים בהנפה קלה את החלק העליון, הכולל את המזרון והמצעים. מריה וסשה נעצו מבט משתאה בתכולה המפתיעה, הבלתי שגרתית בהחלט שנגלתה לעיניהן. לאחר כמה שניות החזיר את מצב המיטה לקדמותה. "כאשר תעבדו במקצוע שלי, גם לכן תהיה גישה למרכז המידע הגדול ביותר בעולם", סיכם. שתי הנשים יצאו מחדרו דוממות ומהורהרות, והשאירו מאחור סוכן אמריקאי נבוכ במידה לא פחותה. מעתה תרחף בחלל הבית הקטן אווירת מיסתורין, שכלל לא ברור לאיזה כיוון תפנה.

'פעלתי כהלכה?' מרק התלבט והתחבט עם עצמו, 'אני מתחיל להזדקן, לעזאזל!' בפעילויות הרבות בהן השתתף בעבר, כאשר עדיין שירת באגף המבצעים, לא נתקל במצבים מעין אלו שלפניו עתה. הפעולות היו מהירות, חדות וחלקות. הגעה לזירת הפעולה - הצתה, פיצוץ, חטיפה, חיסול - והיעלמות מהירה מן השטח. כך למד, כך הורגל, כך רכש וצבר ניסיון רב. יתרה מזאת - כאשר עבר לאגף המנהלה בסוכנות הביון, אשר בין היתר אחראית על אימוני סוכנים חדשים - זה היה המסר אשר הנחיל לחניכיו. ברם, עברו ימים רבים מאז סיים את פעילותו המבצעית ועבר להדרכה. לימים תהה מרק, האם אכן באותם שנים שלימד ואימן, השתנה אופיים של המבצעים ולמעשה הוא מלמד את המגויסים החדשים סיגנון מיושן אשר אבד עליו הכל. מכל מקום, היתה זו הפעם הראשונה שבה הפעולה אורכת זמן כה ממושך - ונמרח ומתמשך - עד כי מצוי בידו זמן ברוחב לב... לכל הרוחות... הוא סירב להאמין שזה עלול לקרות לו, אולי הדחיק את הדבר, לחבב? להתאהב?... הוא חש כי הוא רוצה להמשיך ולהתבונן מקרוב בעיניים הירוקות של הבחורה שיצאה זה עתה מחדרו, כאשר היא מרפרפת בשיערה הגלי הגולש. בעצם, לא רק להתבונן... סשה היתה מושכת למדי... לא, הוא אינו רוצה רק לנעוץ מבט בעיניה החתוליות. הוא לא היה מתנגד לשהות במחיצתה...

בעודו יושב רכון על מיטת הארגז שלו, והרהוריו מרחפים אי שם בין שיערה לחיטוביה של אלכסנדרה, כאשר ברקע במרחק ניכר משם מאפיל עליה צל של דיסק המכיל תוכנה מנובזת - שמע את מריה מזמינה אותו לארוחת הערב במטבחון הצר. בעצלתיים התרומם על שתי רגליו, מבלי משים בחש קלות בשיער בלוריתו ונפנה לעבר המטבחון.

במשך כל זמן הארוחה, בעוד שתי הנשים מעדכנות האחת את השניה ברכילות שיגרתיות, אכל מרק את ארוחתו בדממה, מגניב מבטים חטופים מדי פעם בצדודיתה של אלכסנדרה. עתה החל מוחו להשוות בינה לבין ג'ולי, שאולי ממתינה לו אי שם בין ניו יורק לווינגטון הבירה. בלאנגלי, נהג לצאת עם דורותי מדי פעם, פקידה זוטרה מן הצריח הצפוני הקרוב יותר לנהר הפוטומק, אשר מאז שנפגשו יום אחד בקפטריה - נרקמה בין השניים מערכת יחסים ידידותית, ולא הרבה מעבר לכך. כאשר שכב עימה היה זה למטרת הנאת הבשרים בלבד, מנקודת מבטו כמו גם מנקודת מבטה. בשום מקרה לא היה סיכוי לקשר מחייב כלשהו. במשך השנה האחרונה היתה דורותי לנערת הליווי שלו, בכל עת שהזדקק לבילוי חברתי כלשהו או סיפוק יצריו.

עתה נסבו מחשבותיו על שתיים אחרות - ג'ולי היפהפיה והשברירית ואלכסנדרה, הבנויה לתלפיות. הזיכרון מן המלון היה עדיין טרי, בו נהנה מג'ולי כשם שלא נהנה מאודו. דורותי - הפאסיבית במיטתו - מעולם לא עיגה אותו כך. מאיימת משהו על העונג שחווה עם ג'ולי ניצבה עתה דמותה של אלכסנדרה, בעלת הצדודית המושלמת, בהזיותו של מרק. באותו רגע ידע כי הוא חייב להיכנס עימה למיטה... הרעיון בדבר הסתלקות חפזה מן המקום נדחק באחת לקרן זוית.

כאשר העייפות חוזרת ומשתלטת על אבריו פרש מרק לחדרו, מתעלם מן השעה המוקדמת של הערב; בשלב הזה ויתרה אלכסנדרה על תביעתה לסלק את הזר מן הבית, עמדה שקיבלה חיזוק יתר בעקבות יחסה של מריה כלפיו. בעוד השתיים טרודות בהכנת המצע ללינת האורחת - צמוד ליצועה של מריה - נצמדו עפעפיו של דייר המיטנה בחדר הסמוך. השתיים המשיכו לתנות בלחש על צרותיהן עד לשעות הקטנות של הלילה.

*

צפצופים דקים ומקוטעים אשר בקעו משעון היד האלקטרוני שלו העירוהו בשעה מוקדמת. היה זה החפץ היחיד אשר שרד ברשותו מכל שאר הכבודה אשר נפלה שלל בידי סוכני הק.ג.ב, בחדרו במלון, וזאת בזכות העובדה שנשאו על גופו בזמן הפורענות, כמובן. ברם, בעת שערך את קניותיו דאג לרכוש שעון מקומי משומש, והקפיד לענוד אותו בכל זמן שהותו מעבר למסך הברזל. השימוש האחרון אשר נותר לשעון היפני המשוכלל שלו - אשר אדוארד פטרוזלי הורשה להכניסו - היה יקיצה בזמן הרצוי, ולאחר מכן הוטמן כראוי בתוככי מיטת הארגז שלו.

את חניכיו היה מדריך אחרת. מרק היה מורה להם להיפטר מן השעון המחשיד ולרכוש שעון מקומי, רצוי משומש. אך במעונו הנוכחי חש בטוח למדי ולכן התיר לעצמו חריגה מהנהל הזה.

למעשה, מן הבוקר הנוכחי ואילך, שומה עליו להגיע בזמן למקום עבודתו החדש, עובדה אשר אילצה אותו לזנק על רגליו ולחלץ את עצמותיו בחימום מקוצר. שתי תחושות מנוגדות שלטו עתה בגופו; בכל עת שסיים פעילות גופנית חש מצוין, אך מכיוון שגופו לא זכה לרחצה מרעננת מזה יממה אחרונה - הרגיש מזופת כהוגן. כאילו גופו היה מחולל. הצצה מהירה בשעונו לימדה אותו כי הזמן מתיר ביקור באמבטיה.

כך, בטרם העלה בגדים כלשהם על גופו - כרך סביב מתניו מגבת ויצא מחדרו. להפתעתו הרבה מצא את עצמו מול אלכסנדרה, העומדת מבוהלת במסדרון, ועיניה מביטות בדאגה לעבר מיטתה של מריה.

"מה קרה?" התעניין מרק, שוכח כליל את הופעתו. היא התעלמה מלבושו. "אימא לא מרגישה טוב. היא לא מסוגלת לקום מהמיטה..."

"יש משהו שאני יכול לעזור?" חקר מרק מבלי להסס.

"אינני חושבת. רופא צריך לראות אותה... תודה..."

מרק הציץ לתוך החדר. שום דבר חריג לא נראה בפניה של מריה, אולם לפתע הבחין במגבת העוטפת את אזור חלציו.

"אני מצטער", נבהל, "יצאתי לכיוון האמבטיה, הנחתי בטעות שאהיה לבד בדירה..."

נראה כי רק עתה אלכסנדרה שמה לב להופעתו. "אין לכך חשיבות", חייכה חיוך מריר משהו.

שניות ספורות תהה מה עליו לעשות. "אולי אחשוב טוב יותר אחרי שאתרחץ", פלט ונסוג במהירות לתוך חדר האמבטיה.

בשהותו במים החמימים פעלו גלגלי מוחו בקצב מוגבר. מחשבותיו התקבעו על תאריך יעד: יום שלישי בשבוע הקרוב, שיהיה היום השלישי בחודש אוגוסט. זהו עיתוי מושלם, אשר איפשר הקדמה משמעותית של ביצוע המשימה. מרק ידע כי יום לפני כן, בשני לחודש - יקבלו כל אנשי המפעל את משכורתם החודשית. בהתאם להערכות, אשר דווחו על ידי מאות מהגרים אשר ערקו למערב - רובם הגדול של הפועלים במקום, - או כולם, בהערכה אופטימית - יהיו במצב של גילופין מלא. שיכורים לחלוטין. זו קרקע מעולה מבחינתו לפעילות, מרשם כמעט ודאי ובטוח להצלחה.

משיצא מחדר האמבטיה נאלץ לחזור למציאות, בראותו כי במצבן של שתי הנשים לא חל כל שינוי מאז שנפרד מהן. סשה, הישובה בקצה מיטת אמה כלל לא הבחינה בגבר העטוף במגבת הלחה, קמה ממקומה לעבר המטבחון. "אכין לך תה חם עם לימון, אימא. אולי זה ישפר את ההרגשה שלך. ואת עוד הכנת מראש שני כרטיסים ל'בולשוי' הערב..."

היא נעלמה בתוך המטבחון, ואולם מרק נשאר תקוע על עומדו המום. בולשוי... מעניין מאוד... הכל התבהר בבת אחת בהכרתו, עתה הבין את המשחק של מריה. אותה אישה נמרצת ופעלתנית 'חלתה' בדיוק היום... טוב מאוד, הוא ישחק את המשחק שלה ברצון. כן, כן. הוא מתכוון להשתלב היטב במשחק...

כאשר סב על עקביו ופנה להיכנס לחדרו, חיוך דק הסתמן על שפתיו. סשה עדיין הייתה טרודה במטבח כאשר יצא מחדרו - הפעם מוכן ליציאה לעבודה. במחשבה מהירה החליט לוותר על ארוחת הבוקר ואפילו על שתיית הקפה. באיחולי 'החלמה' מהירה נפרד ממריה ונפנה לדרכו.

עבודתו החדשה תרמה לדיכאון מתמשך ומתגבר בעוצמתו משעה לשעה, בדומה לצלילי ה'בולרו' של רוול. במיוחד העכירה את מצב רוחו העובדה כי גופו נכנס למילכוד של התנוונות שרירים וחוסר המתח וההרפתקה אשר איפיינה את עבודתו המבצעית, או להבדיל, את הסיפוק שנגרם במהלך ההדרכה. אין זאת, כי אם נגזר עליו להרכין ראש ולהחריש, ולשאת את סבלו בדומיה בימים הקרובים.

כמו להכעיס, ברקע הוסיף להעכיר את האווירה ואסין, בדברנות המופרזת. ויטאלי, כמסתבר, למרות רדידות שכלו וכישוריו מצא לעצמו דרך סבירה להימלט מעונשו של ואסין. שיטתו היתה פשוטה כשם שהיתה יעילה: היעדרותו הפיזית ממקום הפורענות. מדי מספר רגעים היה תוחב את חוטמו מבעד לאחד המדפים, מעיף הצצה חפוזה בואסין, ונעלם כלעומת שהופיע אל בינות למדפים - וזאת בליווי חרפותיו וגידופיו של ואסין הקובל ומתרעם - ללא כל טינה אישית - על אודות העדריותו של ויטאלי. לעיתים היה ויטאלי נוהג לערוך גיחות חשיפה קצרצרות, על מנת לקבל את הניירות מסרגיי; לאחר חטיפתם היה שב ונעלם בינות המדפים. לעיתים, ראה סרגיי לתמהונו כיצד ויטאלי מגיח מבין המדפים כפגז הנורה מתותח וחולף ביעף דרך שניהם לכיוון היציאה מן המחסן, נושא בידיו קופסאות קרטון. בדרך כלל, לאחר גיחה מן הסוג הזה היה נעלם לתקופה של כמחצית השעה, - בעוד רטינותיו המתמשכות של ואסין היו חודרות לעצמותיו ולעצביו של סרגיי.

מוחו היה רשאי לשוטט ולבחוש במחשבותיו, עקב אופייה החדגוני של עבודתו. לא נדרש ממנו כל מאמץ מחשבתי או פיזי. מקבל ניירת, מנהל רישום, מוציא ניירת. כיוון שכך, נסבו הרהוריו מטבע הדברים על המאורעות האחרונים אשר חלפו עליו. לאחר מכן עבר להרהר בהתרחשויות העתידיות. דבר אחד היה ברור לו כבר בשלב זה - בשעת הפעולה ישחרר בתוך פרק זמן קצר את כל כמות האנרגיה האדירה שנאגרה בתוכו והאצורה בגופו כקפיץ דרוך המשתחרר בבת אחת או כקבל טעון המתפרק בחלקיק שניה. הוא חש זאת בעצמותיו. אבוי לו לאומלל אשר יתרע מזלו, ויעמוד דרך המקרה בדרכו של מרק, וזאת לאחר שיאזלו חיצו התרדמה הזעירים אשר ברשותו. הוא יכה את האומלל הניצב בדרכו שוק על ירך.

כרוח תזזית חלף סמוך לשולחנם ויטאלי ושעט בדרכו החוצה, זו הפעם הרביעית הבוקר. סרגיי עצם את עיניו, מדמה לעצמו סופת טורנדו זעירה המחוללת בחולפה מהומת ניירת מסתחררת ומעופפת - - -

"שוב השמוק הזה!" קצף ואסין מתחת לחוטמו - "כמה פעמים דיברתי איתו! כמה פעמים קראתיו אלי לשיחה בנושא! שום דבר אינו עוזר... הפוץ הזה חוזר לסורו בכל יום מחדש... איזה חומר אנושי גרוע הצמידו לי... אבל אין לי ברירה, סידרו לו במפלגה את העבודה הזאת... אי אפשר להיפטר ממנו... למען האמת, זה הרע במיעוטו. מי ערב לי, כי יגיע מישוהו אחר טוב יותר? ויטאלי לפחות לא שותה בזמן העבודה... באגף החומרים ישנם שיכורים כרוניים... כל פעם שאתה נכנס לשם - מישוהו שתוי... הם עושים שם תורנות... החל מהראשון לחודש, כולם שם שיכורים שלושה ימים לפחות..."

בשלב הזה מרק חידד את חושיו וכרה את אוזנו. עד עתה, שמע את פטפוטי שותפו באגף הרכיבים; מעתה ריכז את תשומת ליבו לדבריו, אשר מן הסתם יש בהם כדי לתרום למידע מועיל עבור יום שלישי של השבוע הבא.

"מה אתה אומר..." תרם מרק את חלקו.

זה הספיק, כפי ששיער מרק, להצית ולהתניע את ואסין לדרך הרצויה. "מה אתה יודע! חצי מהמשכורת שלהם נעלמת לאחר שלושה ימי חגיגה... לפחות אז הם שותים וודקה טובה, ולא אלקוהול מהארונות של המחסן... בכלל, בתחילת השבוע הבא אתה תראה מה זו חגיגה אמיתית... אתה חדש

כאן, יהיה לך מעניין... אין אחד במפעל ללא בקבוקון וודקה ביד או בכיס... מספרים, שאפילו בייקוב עצמו אינו מסוגל לתפקד יומיים רצופים, למרות שלא חסרה לו וודקה גם בכל הימים האחרים..."

הדלת נפתחה ללא אתרעה מוקדמת, ולאכזבתו הרבה של מרק נראה ויטאלי נכנס בסערה, כאשר לרוע המזל דווקא הפעם הזאת בחר להקדים ולשוב, ולקטוע את המידע המועיל שהחל לזרום בשטף. לואסין היתה זו סיבה מספקת, כמובן, לשנות כיוון פעם נוספת.

"הנה הוא, הפרחח... הפעם הקדים לחזור. מעניין היכן היה עכשיו. פעם - לא תאמין - רציתי לצאת ולעקוב אחריו..."

צלצול הטלפון קטע אותו בתחילת שטף נאומו הטרי. מרק שמע אותו מתלקק ומתרפק על השפופרת, "כן, כן, מייד. אודיע לו", ואחרי כן מנתק. מרק קלט אנחת רווחה עם סיום השיחה לעומת החיל והרעדה אשר אפיינו תדיר את שיחותיו. ואסין הרים את עיניו המתרוצצות הלך ושוב בחשדנות אל פניו של סרגיי.

"זאת היתה נאטאשה, הפקידה של בייקוב... היא מסרה שעליך ללכת למשרדה לשיחה..."

"היא מסרה לך מה יהיה נושא השיחה?"

ואסין הניד בראשו. היה זה ממנהגו להתקדר ברוחו ולהצטנף בתוך עצמו כל אימת שקיבל הוראות או הודעות כלשהן בטלפון. אחד מן הסממנים של השוני בהתנהגותו היה - תשובה ללא מילה אחת מפיו!

מרק נואש מן האפשרות לחלוב מידע נוסף מן האדם הזה. מחד גיסא שמח מעט על האפשרות לצאת מהשיגרה, לחלץ את עצמותיו המיובשות בטיול קצר, ומאידך גיסא רגז על השוני, ועל כך כי עתה אין הוא יזם מהלך; גורם אחר יזם מהלך כלשהו אשר עלול להפתיעו.

בחוסר רצון קם ממקומו ופסע החוצה. משהו בקירבו ניבא לו רעות - תחושה שלא מצא לה הסבר לוגי כלשהו. מכל מקום, הוא לא יניח לעניינים להשתבש, על בטוח. דלת משרדה היתה פתוחה, אך למרות עובדה זו הקיש קלות על הדלת כדי לעורר את תשומת ליבה להגעתו.

משהבחינה בו, אורו עיניה. "חבר ונקו, היכנס בבקשה. חיכיתי לך."

תוך כדי כניסתו העיף מבט לעבר חדרו של בייקוב, ואז נשם לרווחה. דלת חדרו היתה פתוחה לרווחה, ומושבו ריק. למרות שידע את התשובה מראש, פנה אליה:

"האם להמתין לו בחדרו?"

נאטאשה הנידה בראשה, מחייכת. "אני הזמנתי אותך לשיחה, הוא לא יהיה היום במשרד."

מבחינתו של המרגל האמריקאי הדבר היה שפיר. רגוע מעט נפנה להתבונן בה. היא לא היתה יפהפיה, אך הקרינה משיכה מינית מופגנת. איפור עדין והולם, שפתיים מלאות, בשרניות, מבנה פנים צר ומוארך - אם כי לא יתר על המידה. היא דאגה להסתיר עובדה זו בעזרת שיער מפוזר. בלא צל של ספק היה בכוחה למשוך ולפתות כל גבר לו רצתה בכך.

סרגיי התיישב מולה בהססנות, כחושש וחרד למוצא פיה. הטופס אשר מילא לפני שלושה ימים היה מונח לפניו.

"יש בעייה?" חקר בסקרנות.

היא השהתה מעט את תשובתה. "לא מן הסוג שאין אפשרות לפתור."

היא קמה ממקומה, מעכסת בחוצפה בעכזזה, וסגרה את דלת משרדה הפונה אל המסדרון. היתה זאת דלת עץ מאסיבית מאוד, בעלת ציפוי עבה של עור בצבע יין בורגנדי, ומרק הניח כי היא אטומה היטב מבחינה אקוסטית. דלת משרדו נשארה פתוחה משחזרה להתיישב.

"אל דאגה, אין בעיות מיוחדות. אני פשוט מעוניינת לשוחח עמך מעט, בצורה דיסקרטית."

סרגיי נעץ בה מבט שואל. 'תורך להמשיך לדבר', הרהר. "שמתי עליך עין," הודתה, "הייתי רוצה להכיר אותך. אני מעוניינת שתכיר אותי. שנינו רווקים, אנחנו יכולים לבלות טוב ביחד..."

המתח שאפף את עצביו של מרק פג במעט. הנחתו היתה כי הוא יוכל להתמודד עם המשוכה החדשה בנקל.

"אני מצטער, אני לא מסוגל בימים האלה להתקשר עם אישה כלשהי. עדיין לא התאוששתי מן המשבר של הפרידה מבת הזוג אשר חייתי איתה כמה שנים," התוודה בפניה.

"אני מאוד ליברלית, איתי זה יהיה שונה. אני לא מתכוונת לקשר נפשי ומחייב. רק לבילוי משותף..." באומרה זאת, הפנתה את מבטה לעבר חדרו של בייקוב. אף סרגיי הפנה מבטו לשם בעקבותיה, ואז הבין. בחדרו של המנהל היתה מיטת קיר, אשר נאטאשה אמרה לעשות בה שימוש בהיעדרו של הבוס. מרק הניח כי בחורה זאת נכנסה למיטה זו אף יחד עם בייקוב עצמו, מן הסתם. ומי יודע עם עוד כמה עובדים ששמה עליהם את עיניה.

שנית ניסה את מזלו בסירוב אדיב.

"את בחורה נאה מאוד, ואני משוכנע כי את מסוגלת ללכוד בקסמייך כל גבר שאת חושקת בו... אבל אני לא - - -"

ארשת פניה השתנתה באחת. "חבר ונקו," קטעה את דבריו, קולה הפך להיות חד ותקיף. "היכן בדיוק אתה מתגורר?"

מרק עצר את דבריו, מופתע מן השינוי בטון דיבורה.

"מה זאת אומרת? הרי הטופס שלי מונח כאן לפנייך..."

"אני יודעת שהטופס מונח לפני!" הטיחה בו, "אני מתכוונת, היכן אתה מתגורר באמת? ניסיתי להתקשר אתמול לכתובת המזוייפת אשר רשמתי בטופס, ואמרו לי כי מעולם לא גר שם אדם בשם סרגיי סרגייביץ' ונקו... מדוע דיווחת על כתובת שיקרית?"

מרק חש כיצד טמפרטורת דמו עולה, ונקבוביות עור גבו נפתחות ומזרימות החוצה זיעה חמה. תקלה כזו יש לחתוך - וללא דיחוי. אוזניו האדימו מחרון כאשר החל להרעים עליה בקולו. הבידוד האקוסטי פעל עתה לטובתו.

"זה לא עניינך מדוע הכתובת שלי איננה נכונה, מי את שאת מעיזה לעקוב אחרי אנשים אחרים?" קולו עלה לשאגה. "זנזונת שכמותך! אם עוד פעם אחת תתחבי את החוטם שלך לעסק שלא קשור אליך, אדאג שיעיפו אותך מכאן בבעיטה! אני קרוב משפחה של טוקמאקוב, שיחה קצרה אחת איתו ואת מפוטרת! שמעת טוב?" הוא הלם באגרופו על השולחן שכמעט והתנפץ. האיום פעל היטב, והיתה לכך סיבה טובה: הנפוטזם משל בכיפה. אחוז ניכר מהמועסקים במקום התקבלו בזכות קשרים טובים בחלונות הגבוהים. עור פניה הפך חיוור כסיד. לתגובה כזו לא פיללה; מעולם לפני כן לא נתקלה בגבר כלשהו, אשר סירב להיענות להצעתה המפתה! נהפוך הוא, כל הגברים ששו לבצע עימה משגל מהיר ומהנה! נראה כי הפעם הזאת טיפסה על עץ לא נכון...

"לא ירדת לסוף דעתי... לא התכוונתי לאיים עליך או להזיק לך... כל מה שרציתי זה לפטפט עמך קצת בטלפון... לא תיארתי לעצמי שיש לך התנגדות לדבר כזה," טון דיבורה שב להיות רך, כנוע ומתרפס. "מציד, אתה יכול לשכוח מן הפרשה הזאת." היא התאמצה לשוות לקולה נימה נעלבת.

נאטאשה נכנעה ללא קרב וללא תנאי. מרק קם בעיניים בורקות ורושפות גיצים ויצא מן המשרד אגב טריקת דלת קולנית. למזלו, לא היה אדם כלשהו במסדרון באותה עת, ומרק נשאר שניות אחדות שעון על הדלת, מניד בראשו ומנסה להחזיר לעצמו את סדירות נשימתו לאחר הצגתו המוצלחת.

כאשר שב למחסן מצא את ואסין ואלכסיי מרטינוב, שותפו הקבוע לשחמט - בעיצומו של משחק מהיר וסוער. אצבעותיהם ריחפו בין חיילי וקציני

המלכים ולחצני העצר של השעון הכפול. מדי פעם הביטו המתחרים בדגלונים האדומים בשעונים, מקווים שהדגלון הראשון שיפול יהיה של יריבם. פיוטר מולאב עמד לידם, מביט בריכוז במשחקם, כאשר מדי פעם ארשת פניו נעה בין הערכה למהלך טוב, לדעתו, או הרמת גבה על מסע חלש. סרגיי עצר בסמוך להתעניין במהלכי המשחק. לייד שולחנות אחרים נראו זוגות או רביעיות הרכונים על לוחות שחמט, דמקה או דומינו. לייד כל שולחן היה קהל צופים משלו.

למרות שחיצונית לא נראה כמי שעבר זה עתה הרפתקה מיותרת מבחינתו, מרק היה מוטרד. כל טעות קלה עלולה להיות גורלית, כל הסתבכות עלולה להיות טרגית לגבי מצבו, כסוכן חשאי. בליבו גמלה החלטה כי היום עליו ללחוץ על ואסין, ולגבש סופית את תוכנית המבצע. כמחצית השעה חלפה לאחר תום ההפסקה, כאשר חלף לידם ויטאלי כרדוף שד מכיוון דלת הכניסה למחסן היישר אל המדפים, כהרגלו. או אז ניצל סרגיי את המצב, והעיר לואסין "אני סבור כי עלי להצטרף לויטאלי לסבובים אחדים, כדי ללמוד את עבודתו."

ואסין הסכים, כמובן. היה ברור כי הסכמתו מובטחת, מן הסיבה הפשוטה שואסין, חדל האישים, לא היה מסוגל לסרב כלל לדרישה או לבקשה כלשהי, ללא הבדל אם היא יוצאת מפיו של צועני שיכור או ממזכ"ל המפלגה הקומוניסטית. צייתנותו העיוורת, האוטומטית, הפליאה את מרק. האיש היה מבועת מאנשים אחרים, אולי גם מן הצל של עצמו. עד אשר נתקל בואסין, היה מתקשה להאמין שקיים יצור ברוא אל שכמותו. עד מהרה למד כיצד לנצל את העניין לטובתו.

היתה זו הזדמנות פז למרק לסייר - נגרר בעקבותיו של ויטאלי - בין המדפים, ולבחון היטב את סוגי הפריטים והרכיבים אשר הכיל המחסן. בנוסף, מרק למד כי ויטאלי כלל אינו מהיר בתנועותיו, אלא נהפוך הוא; הרחק מעיניו של ואסין נהג להתנהל לאיטו, בצעדים מגושמים ובאיטיות משועת. זה היה הגיוני, משום שלא אחת שמע אותו רוטן מתחת לחוטמו, 'למה למחר, ישלמו לי יותר?' אין זאת אלא ואסין עצמו היה הסיבה לתאוצות אשר ראו השניים. מרק תהה האם זה עקב רצונו להראות חריצות יתר בעיני ואסין, או שמא תחבולת שרידה מפטפטנותו הטורדנית של מנהלו הזוטר. עיניו של מרק שוטטו וסקרו את המדפים, בחפזם - נואשות - דיסקים ריקים של מחשבים. כאשר הסתובב במחסנים בלאנגליי, הראו לו כיצד נראים התקליטים הקשיחים, כיצד הם ארוזים ומונחים במחסן, ומספר דגמים שונים של הפריטים האלה; ברם, עתה לא נתקל בשום מוצר דומה למה שראה בוירג'יניה. זה היה חמור מאוד, מבחינתו. מוחו עבד בקדחתנות, האם עליו לשנות את התוכנית פעם נוספת.

בסיבובים הבאים אשר נילוה לויטאלי, עיכל את הדבר בתודעתו. נוצרה בעיה חדשה - 'במחסן הזה אין דיסקים ריקים, וכיוון שכך - אין מה לגנוב! כיצד, לכל הרוחות, עובדים עם המחשבים במקום הארוך הזה?'

במשך היום מיצה מרק את כל אשר יכול היה לחלוב מן הבחור הזה. ההישג היה דל בתכולתו, ומרק היה מאוכזב. האירועים ביומיים האחרונים הקדירו את רוחו. והמכעיס ביותר, מבחינתו, היה כי הוא לא השפיע כלל על ההתרחשויות - הן הן אשר השפיעו עליו! מדי פעם נזכר בעמיתו סטיב קולמאר, תוהה האם עליו עבר תהליך דומה, בטרם נכשל.

ברבע השעה האחרונה של היום, קיפל ואסין את ניירותיו וטמנם עמוק במגירתו. באצבעו סימן לסרגיי, והשניים יצאו מן המחסן - משאירים את ויטאלי לבדו בפנים - וחמקו לאגף הסמוך, אגף החומרים. סרגיי למד מכך, כי זו שעת השתייה היומית, ותור האגף הזה לארח הפעם את הלגימה האסורה. אלכסיי ופיוטר ועוד שניים נוספים בלתי מוכרים למרק כבר המתינו להם, כאשר צינצנות חרדל ריקות משמשות ככוסיות שתייה.

"אלכוהול?" חייך סרגיי, מחפש במבטו את מקור המשקה.
פיוטר צחק. "היום - וודקה. אלכוהול אנחנו שותים רק כשאין ברירה... או
כאשר מצטרף חבר חדש למועדון, כמוך." מתוך אחד התאים הנעולים מארון
סמוך הוציא בקבוק וודקה זולה, ומזג לצינצנות.
הפעם הזאת, סרגיי השתלב היטב בשתייה היומית.

*

מרק היטיב לגלם את התפקיד אשר הועידה לו מריה. דומה היה שמאן-דהו
כתב את התסריט - בתחילה סירב סרגיי באדיבות להצעה המפתיעה,
בהמשך ניאות להקשיב קשב רב לטיעוניה של הפונדקאית שלו - ולבסוף,
בעקבות הפצרותיה ותחינותיה המרובות - התרכך ונעתר לבקשתה.
אלכסנדרה לא השתתפה באופן פעיל בתהליך שהיה חצי דיסקרטי, ברם -
מרק חש כי היא מקווה בסתר ליבה שיסכים. זה זמן רב שלא ביקרה
בתיאטרון; למעשה, מאז תחילת ההתדרדרות ביחסיה עם בעלה. הרעיון
לצאת הערב בחברתו של סרגיי למופע בבולשוי קסם לה, ערב תרבותי ברמה
גבוהה בלוויית גבר נאה ומרשים - כן, בהחלט. היא השתוקקה לכך.
רמת התרבות בברית המועצות היתה גבוהה מן הממוצע בשאר העולם.
גם הספרות, השירה, הקונצרטים, הספורט - כולם טופחו כראוי בידי השלטון,
והיתה לכך סיבה טובה. המסר לאזרחים, או ה'חברים' כפי שכינו האחד את
השני, היה כדלקמן: התעסקו בכל אלה, רק לא בפוליטיקה. מי שיפזול
לפוליטיקה, נקצר אותו בראש. מרק נוכח לדעת כי כל הסיפורים ששמע היו
נכונים.

אלכסנדרה ישבה למראשותי מריה, וזו האחרונה דאגה להכין בהצלחה את
הרקע לערב הזה. מריה הפליגה בתשבחותיה - וסרגיי תואר כ"דייר הגברי
המקסים ביותר ששיכנה אי פעם." לא היה צל של ספק בדבר, כי **מריה**
עצמה היתה מוקסמת מן הגבר הזה.
מן הרגע שבו קיבל סרגיי את הכרטיסים וטמנם בכיסו, שינה תדמית
לחלוטין. התנהגותו הפכה להיות דינמית, נמרצת, יוזמת. לא עוד דייר שקט
ומופנם. הוא הציץ בשעונו.

"לא נותר לנו זמן רב, אלכסנדרה."

"סשה", תיקנה אותו בחיוך.

"...סשה. הזמן יאלץ אותנו לוותר על ארוחה בחוץ."

"אני לא רעבה. אני מציעה שתאכל ארוחת ערב שאני הכנתי."

סרגיי הניע בראשו להסכמה. "אם כך, יש לנו זמן. רק תחילה אכנס לשטוף

את עצמי."

סרגיי נבלע לרגע בתוך חדרו, ויצא ממנו עטוף במגבת בדרכו לחדר
האמבטיה. בזוית עיניו הבחין כי אלכסנדרה עוקבת אחריו במבטה עד אשר
נעלם משדה ראייתה.

הבישול של אלכסנדרה לא נפל באיכותו מן הרמה של מריה, וסרגיי הרעב
טרף בחיפזון את ארוחתו - מרק בורשט ותבשיל קציצות בשר ותפוחי אדמה.
הוא הצטער מעט על כך כי ה'ביואיק' שלו אינה ממתינה לו במגרש החנייה
הקרוב, למעשה תהייה זו הפעם הראשונה בחייו שיאלץ לבלות ערב
בתיאטרון ללא מכונית.

"אין לנו רכב, אולי כדאי להזמין מונית," הרהר בקול באוזני בת לווייתו,

אשר ישבה מולו, שותה תה חם.

"הזמנתי מונית כאשר היית באמבטיה," הגיבה בקול שקט. הוא הנהן

בסיפוק.

"אני צריכה רק להחליף בגדים," היא סיימה את התה וקמה ממקומה. "זה לא יארך הרבה זמן."

להערכתה, כמחצית השעה לא היתה 'הרבה זמן'. סרגיי נעץ מבט דואג בשעונו מדי מספר דקות. נהג המונית כבר חיכה בחוץ וצפר בחוסר סבלנות מופגן. אם הוא קיווה לטייל מעט לפני המופע, העיכוב שלה ביטל את הרעיון. הזמן שנותר הספיק בדוחק להגיע לאולם מבלי לאחר.

כאשר אלכסנדרה יצאה מחדרה - סרגיי כמעט נפל מן הכיסא. בהחלט היה שווה לחכות. שמלת הערב השחורה והמרהיבה הדגישה את שלמות גופה. האחריות לאחיזתה של השמלה הוטלה על כתפיה דקיקה בודדת, אשר חשפה שתי כתפיים צחורות, מעוגלות, חטובות. האיפור שינה אותה. היא נראתה מהממת. אודם וסומק עדינים, עפעפיים מודגשים בגוון כהה המבליט את עיניה היפות בלאו הכי - ההופעה שלה היתה מרהיבה לכל עין שתחזה בה. הוא חש בצורך עז להחמיא לה, וניסה להיעזר לשם כך בהלצה ישנה שהכיר.

"יש לי הרגשה מוזרה," פנה אליה, "אני מרגיש שהערב הזה אני אציל אותך מאונס אכזרי..."

"מה?" נדהמה, "איך?"

"אני מתכוון להתאפק..."

היא פרצה בצחוק, ועטפה את כתפיה בשל פרווה בהיר. "נצא עכשיו, לפני שנהג המונית יברח לנו."

השניים נפרדו ממריה ויצאו. שפתיה של מריה מלמלו חרישית ספק ברכה ספק תפילה, אשר ליוותה אותם בצאתם.

בדרך היו השניים דוממים. סרגיי סירב להיפתח בפניה, מטעמים מובנים לו בלבד, ואף היא היססה בכך. היה לה כל כך הרבה מה לספר, והיא היתה זקוקה לדמות כדי לספר באוזניו את סיפורה, לגבר שאפשר לבכות על כתפו החסונה, וסרגיי היה מועמד אידאלי לכך. אך למרות זאת, עדיין היה מחסום בלתי נראה, שלא נפרץ עדיין. בסתר ליבה קיוותה שהיזמה תחל מצידו, לפחות שאלה ראשונה...

את שאלתו הראשונה בחר סרגיי לשאול מחוץ למונית, אך אז התנאים לתשובה היו גרועים ביותר. נשארו כעשר דקות בלבד להרמת המסך, ולכן תשובתה היתה לאקונית, מתחמקת. וכיוון שכך, בחר סרגיי להפסיק לשאול. "סשה, האין סבורה כי הגיע הזמן שתספרי לי, איזו הצגה נראה הערב?" היא חייכה. "כן, באמת הגיע הזמן. זו לא הצגה, הערב יש מופע באלט." "מה שם המופע?"

"מה קרה לך?" ציחקקה, "נפלת מכוכב אחר? השם של המופע כתוב על הכרטיסים..."

"את צודקת," הגיב מייד, "יש רק בעיה אחת קטנה; הכרטיסים אינם אצלי, שכחתי אותם במכנסיים הקודמים..."

"מה?.." הזדעקה אלכסנדרה, מחוירה. היא נעצה בו זוג עיניים נואשות, אך מייד הבחינה בניצנוץ ממזרי בעיניו של סרגיי, ובניסיון הנפל להסתיר את חיוכו. בתגובה על כך שסידר אותה, היכתה אותו בעליצות על גב ידו.

"בוא ניכנס עכשיו!" פקדה. מצב רוחה השתפר מאוד. הם החלו לפסוע ברחבה לעבר החזית המפוארת של מבנה התיאטרון, הבנוי בסגנון ניאו קלאסי. אלכסנדרה הקפידה להיכנס בין העמודים הרביעי והחמישי, מבין שמונת העמודים שנבנו בהשראת הארכיטקטורה היוונית. הם נכנסו למבואה מוקפים בזרם הצופים המכובד שנע לעבר האולם הגדול.

לפתע נשמעה קריאה רמה ממרחק קצר מאחור.

"מר פטרוזלי! אדוארד פטרוזלי!"

דמו של מרק קפא בעורקיו, ליבו החסיר כמה פעימות. נשימתו נעתקה
לשניות אחדות. הוא זיהה את הקול בבירור - הרב בורדט!

פרק 13

"כן, מוטב שניכנס."

במהירות הבזק עיכל מרק את המצב החדש ובחר בטקטיקת היחלצות, בעודו מתפלל כי אלכסנדרה לא חשה בגל המשתק שחלף באיבריו זה עתה. ארשת פניו נותרה ללא שינוי, לדידה.

"מר פטרוזלי!"

קולו של הרב בורדט היה עתה צלול יותר, ונשמע במרחק קצר מאחורי השניים. אלכסנדרה עצמה חשה בדבר מה חריג; משום מה היה נדמה לה, כי מישוה פונה לבן לווייתה, והיא סבה לאחור בתמיהה.

להפתעתה, אכן לא טעתה בתחושתה. גבר זר בגיל העמידה פסע היישר לעברו של סרגיי, כאשר שתי ידיו מושטות קדימה, וחיוך רחב על שפתיו. משהדביק את סרגיי, טפח לו קלות על שכמו.

"מר פטרוזלי! היתה לי הרגשה שאפגוש אותך שוב..."

לפתע נעתקו המילים מפיו. פטרוזלי פנה לעברו בהבעה סתומה לחלוטין, ופתח את פיו - שומו שמיים - בשפה הרוסית! העיתונאי הזה שכח לספר לו שהוא שולט ברוסית?

"מי אתה?"

הרב נדהם. "מה קורה כאן, מר פטרוזלי? מאימתי אתה דובר רוסית?" מרק קיווה בכל מאודו שאלכסנדרה איננה שולטת בשפה האנגלית, מפני שעתה היה עליו להמשיך דו שיח של חרשים לאורך כל הדרך. "מי אתה?" חזר ושאל ברוסית, "אינני מכיר אותך, איני יודע אנגלית..."

הרב הסיר את ידו משכמו של מרק, והסיט מבטו לעברה של אלכסנדרה. מדוע העיתונאי החביב אינו עונה לו בשפה האנגלית? מדוע מתעקש לדבר ברוסית, ולהתכחש אליו? שוב החזיר מבטו לעבר העיתונאי.

"מר פטרוזלי - - - מדוע אינך עונה לי?"

"מי האיש הזה?" שאלה אלכסנדרה את סרגיי. כמה אנשים החלו להתאסף מסביבם, מסתקרנים לגבי הארוע המוזר המתרחש לנגד עיניהם.

מבחינתו של מרק, היה זה הרגע המסוכן ביותר מאז חדר למדינה הקומוניסטית הזאת. רק כפסע היה בין חירותו והשלמת משימתו לבין הגעתו למרתף חקירות אפל וקודר כאשר הוא כפות, קפוא, מורעב ומושפל מול חוקרי ק.ג.ב. קשוחים ואכזריים, כאלה שיצאו להם מוניטין שיצליחו לחלץ את כל המידע הרצוי אפילו ממומיות מצריות חנוטות בנות שלושת אלפים שנה. "אין לי מושג", משך סרגיי בכתפיו. "פעם ראשונה בחיי שאני רואה אותו. כנראה שהוא טועה ומחליף אותי עם מישהו אחר..."

הרב בורדט החל לאבד את סבלנותו. "מה קרה לך? האינך זוכר אותי?" הרב... בורדט... נסענו יחד ברכבות, מוינה למוסקבה! מדוע אתה מתעקש לא לענות לי?"

סרגיי בהה באדם שמולו, עוטה על עצמו ארשת פנים של יאוש. "את מבינה מה הוא אומר?" פנה אל אלכסנדרה, סופק כפיו. "אני לא מבין למה הוא נטפל אלי, מה הוא רוצה ממני?"

"אני לא יודעת אנגלית," הנידה בראשה.

לאכזבתו של מרק, התנדב אחד מן הקהל לשמש כמתורגמן. "הוא טוען שהוא הגיע איתך ברכבת מוינה למוסקבה, ושואל למה אתה לא עונה לו." הדובר היה בחור צעיר למראה, ובחורה נאה שעונה על זרועו, ושניהם נראו משועשעים מן המצב.

"או... תודה לך... אנא אמור לו שהוא טועה - אינני אותו האיש שהוא

חושב. הוא בוודאי מכיר מישהו דומה לי בלבד."

הצעיר פנה בהתלהבות לעברו של הרב. "אתה בטוח שזהו האדם שנסע איתך ברכבת?" האנגלית שבפיו היתה טובה, אך מבטאו המקומי של הבחור יצר אינטונציה מגושמת.

"בטוח במאת האחוזים!" נימת כעס נשמעה בקולו, ובפנייה נוספת לעבר מרק הוסיף בתקיפות, "ישבתי לידך ברכבת, אכלתי איתך, דיברתי איתך שלושה ימים רצופים - מה קרה עכשיו? מדוע אתה מתכחש אלי? אפילו את הקול שלך הייתי מזהה בחשיכה!"

"מה הוא אמר?" הסתקן סרגיי.

"יש לאחד משניכם בעיה אמיתית," גיחך המתורגמן. "הוא טוען ששלושה ימים הייתם יחד, והוא מכיר אותך מצוין. ואתה טוען שאתה לא מכיר אותו..."

"אני יודע בדיוק מה אני טוען!" קטע אותו סרגיי בזעף. "האיש הזה כנראה משוגע. זו הפעם הראשונה בחיים שלי שאני רואה אותו, ואני יודע על מה הוא מדבר. שילך לדרכו וימשיך לחפש את החבר האמיתי שלו, ושיעזוב אותי במנוחה. אני לא מתכוון לאחר למופע בגלל! בואי סשה, ניכנס פנימה."

סרגיי אחז את ידה ופנה לעבר כניסת האולם. אלכסנדרה, נבוכה מאוד - שלחה הצצה קצרה נוספת בהרב ואחר מיהרה בעקבות בן לווייתה.

הרב הביט בשניים המתרחקים ממנו וחש תסכול רב, מהול באכזבה, כעס ותדהמה, וביזוי עצמי. מה אירע כאן, לעזאזל? הוא היה משוכנע כי האדם שלפניו הינו העיתונאי החביב מן הרכבת. מסתבר, שאיננו כל כך חביב... מדוע לא הוציא מילה אחת באנגלית מפיו, והעמיד פנים שנזקק לתרגום? מדוע שיקר בנושא זהותו? זאת ועוד - עתה הוא שם עצמו ללעג ולקלס בעיני קהל הצופים...

"מר פטרז'לי, מדוע אתה מתנהג אלי בצורה כזאת?" - קרא אחריו - "שנינו יודעים שזה אתה!"

סרגיי זרק מבט חטוף אחורנית, וחזר להביט באלכסנדרה - מצביע באצבעו על רקתו, כמסמן לה כי מדובר במטורף, מן הסתם. חלק מן הקהל אשר הבחין בתנועה הזאת פרץ בצחוק - ואחר החלה ההתקהלות להתפזר, ולנוע כנהר אנושי לתוך האולם הגדול.

ליבו של מרק דאב עליו. הרב היה כה חביב וחברותי! בפירוש לא הגיעה לו התנהגות כזו - ברם, לא היתה בנמצא אפשרות לתגובה אחרת בנסיבות שנוצרו. ועם כל הצער שבדבר, מרק נשך את שפתיו והשלים עם המצב, בעודו משאיר מאחוריו תייר אמריקאי נבוך ומתוסכל.

למרות שרגליו דרכו עתה לראשונה בהיכל המפואר הזה - מקור גאוותה של הבירה הסובייטית - השתלב היטב במקום, נעזר בסדרנים, וחיקה באמנות את התנהגות הקהל. למעשה, חלק נכבד מן החוויה היוותה הכניסה לאולם בעיקר בקרב הנשים, המפגנות לראווה את מיטב מלבושיהן ואת הופעתן המרשימה והמכובדת.

הנשים ברוסיה היו יפות וטובות למראה, הרבה מעל הממוצע במדינות אחרות באירופה, ואולי בכל העולם, והיתה לזה סיבה אבולוציונית הגיונית. מליוני חיילים רוסיים נהרגו במלחמת העולם השנייה, וכאשר אלה שנותרו בחיים שבו בסיומה של המלחמה לארצם, מצאו שם כמות עצומה של נשים ללא גברים. כך יצא שהנשים היפות ביותר נבחרו לנישואין, ואלה הולידו בנות יפות כמותן.

לאלכסנדרה לא היה מה להתבייש בהופעתה החיצונית. למעשה, בעיניו של סרגיי האפילה בת לווייתו על האחרות. דבר זה לא מנע ממנה לסקור בעירנות את הופעתן הנאה של הנשים האחרות, ומשום כך סרגיי האט את התקדמותו בהתאם.

צלצול ראשון של הפעמון נשמע באולם, והקהל הזורם באיטיות החל להגביר את קצב כניסתו. השניים התמקמו בנוחיות במושבים המרופדים בדיוק עם הישמע הצילצול השני. רק עתה הסירה אלכסנדרה את השל

מכתפיה, קיפלה אותו והניחה אותו על ברכיה, וחשפה אגב כך כתפיים צחורות ומרהיבות.

ראשו של סרגיי הסתחרר. כתפיה החטובות הטריפו את דעתו. לאחר שהאולם הוחשך הגניב מדי פעם מבטים חטופים לעבר כתפיה ומחשופי החזה הנדיב - שהבהיקו בעיניו, מחזירים את האור הקלוש מן הבמה. הרהוריו נסבו עתה על דבר אחד ויחיד: התעלסות עימה. מופע הבאלט היה ממנו והלאה, רחוק ממעייניו מרחק שנות אור. הוא לא טרח להתעניין באמת ברקדנים וברקדניות על הבמה ולו רק לרגע אחד. הוא סלד מבאלט. כל עוד ששה לא מגלה את זה, הכל שפיר.

מאחר והיא שמרה בקפידה את שתי ידיה על ברכיה, נהג אף הוא באופן זהה. מבחינתו היה זה חסר הגינות לחלוטין - היא אכן היתה מרותקת כל כולה לבמה ולהופעה; הוא היה מרותק רק בה. התלבטויות רבות עברו עליו עד אשר החליט להקפיא את תנועות ידיו. אסור להיחפז. לרגע אחד שכח את הדבר וקרא דרור לזרועותיו. הללו התמקמו בנוחיות על המשענות של המושב. מבלי משים, שינתה אף היא את מצבה, והעלתה את זרועה אל אותה משענת צרה שבין שני המושבים. או אז התחככה ידו בידה החשופה - מגע קל אשר די היה בו כדי להעביר זרם חשמלי בגופו של מרק. נראה כי תחושתו היתה זהה לתחושתה, שכן מייד נרתעה מכך, וזרועה חזרה ונסוגה בחופזה אל ברכיה.

קשה היה לומר כי סרגיי צפה במופע באלט ב'בולשוי'. מן הסיבה הזו כלל לא חש צער כאשר המופע הסתיים. אמנם בשלב מסויים החליט להקדיש מעט תשומת לב למופע, למען יעלה בידו לשוחח עימה בהמשך הערב על כך, או שיוכל לענות על שאלות - באם ישאל על ידה. אפס, כושר הריכוז שלו היה קלוש והוא זנח את הרעיון.

רק התשואות הממושכות והקצביות בסיום החזירו אותו אל קרקע המציאות. סרגיי השתלב במחיאות הכפיים בהתלהבות, שכן שמח באמת ובתמים על כך שהמופע הסתיים. התלהבותו פגה מהר למדי, כאשר היא שבה לעטות את השל שוב על כתפיה, והסתירה מעיניו את הנוף היפה מכל. "נהדר, לא כן?" ברקו עיניה.

"נהדר זאת לא מילה..." החזיר לה. "זה זמן רב שלא נהנית כל כך..." לפעמים תהה על עצמו, מתי ואיך בדיוק הפך לשקרן כל כך טוב. "אתה מדבר? מאז שנישאתי לא היה לי ערב אחד כזה -" פלטה. לרגע עצרה, משהבחינה בכך, אך עתה חזרה ואמרה את הדבר בהדגשה - "כן, כן. שאז החתונה שלי, לא נהנית מערב כה נעים". אלכסנדרה נפתחה, המחסום הוסר.

"יש בתי תיאטרון גם בלנינגרד", העיר בקול שקט. "אולי לא מפורסמים ומשובחים כמו כאן, אבל גם טובים." הקהל החל להתפזר לאיטו. "היה חסר לי בעל שמוכן ללכת איתי לתיאטרון. היה לו סדר עדיפות אחר: לשתות עם החברים שלו עד איבוד צלם אנוש, ואז לחזור הביתה ולהתעלל בי, כשהוא מסריח מזיעה ואלכוהול." "כן, אני מכיר את הבעייה." סרגיי השפיל את מבטו להגברת תחושת האמפתיה.

"הו, אני לא חושבת שאתה מכיר," היא ביטלה את דבריו בהינף יד. "מסיפורים אין אפשרות להכיר באמת מצב כזה. רק מי שעובר את זה על גופו יכול להגיד שהוא מכיר."

"ומה אם אגיד לך, שכשהייתי צעיר הייתי גם כזה?" היא נעצה בו מבט בוחן. "אין סיכוי. אתה לא טיפוס כזה. רואים את זה על בן האדם."

"ומעניין, למרות שרואים את זה על בן האדם, התחתנת עם אחד כזה..."

צחקוק מריר נפלט מפיה. "אתה צודק... היום הייתי קולטת את זה. אך אז הייתי מאוהבת, מסנוורת. לא יכולתי לראות את העתיד. כל כך קסם לי החיזור שלו אחרי, האהבה אשר הרעיף עלי, התחושה שיהיה לי גבר שיאהב אותי, ישמור עלי, יפרנס אותי, שותף לחיים... לא יכולתי לתאר לעצמי כמה שהמצב ישתנה לאחר החתונה..."

"אני לא חושב שהכל אבוד. אני מאמין שהוא עדיין אוהב אותך, את אישה נהדרת. ומשתייה אפשר להיגמל. המשבר בחיי הנישואין שלך אינו בלתי הפיך."

עתה השתתקה ושקעה בשרעפים. השניים פסעו דוממים לכיוון התור של תחנת המוניות. השעה היתה קרובה לחצות.

"אני לא מאמינה שהוא עדיין אוהב אותי. בחודש האחרון נהג לחזור הבייתה בשעה שתיים לפנות בוקר. כל יום. שיכור, מסריח מאלכוהול, לפעמים מסריח גם מהקאה שהקיא על עצמו. כאשר הייתי מעיזה להעיר לו על כך, בבוקר - לאחר שהתפכח - היה מתנפל עלי בצעקות. בימים האחרונים אף הרים עלי יד. סטירת לחי כואבת ומשפילה..."

"ואת? עדיין אוהבת אותו? היית מוכנה לסלוח לו?"

היא חשבה על כך. "אינני יודעת," הפטירה.

סרגיי הביט בה זמן ממושך, תמה בליבו כיצד ניתן להרים יד על אישה מרשימה ואיכותית כמותה. "את יודעת, אינני מבין כיצד יד של יצור ברוא אל כלשהו מסוגלת להתרומם באוויר על מנת לסטור לאישה כמותך..."

היא נשאה את עיניה. "זה סיפור ארוך, אני מעדיפה לא לשוחח על כך."

"אני מכבד את רצונך, כמובן. בכל אופן, אני לא צד אובייקטיבי בעניין. לא שמעתי את הגירסה שלו, ולמען האמת הסיפור שלו כלל לא מעניין אותי. אני לצידך ותומך בך בעיניים עצומות."

היא העדיפה לשנות נושא. "עדיין צלילי הסיום של הבאלט מהדהדים באוזני. הייתי מוקסמת במשך כל ההופעה. גם אתה נהנית?"

"מאוד," פלט קצרות, מקווה שהנושא הזה ידעך.

"ותאר לך, הבלרינה בחודש הרביעי להריונה!... זה כלל לא נראה עליה. אני לא הייתי מסוגלת לכך..."

"לכן היא מופיעה שם, ולא את," צחקק סרגיי, "ובכלל, מאין לך הדבר?"

"אני אוהבת לקרוא בעיתונים רכילות מן הסוג הזה."

"יש לאחות בבית חולים זמן לקרוא עיתונים? התריס כנגדה. מאיפה אתה יודע - - אה," מזכרה לפתע - "שכחתי, אתה יודע הכל... איך בעצם אתה יודע שאני אחות בבית חולים?"

סרגיי הניד באיטיות בראשו במקום תשובה, מחייך.

היא משכה בכתפיה. "מכל מקום, אינני קוראת דברים כאלה בעבודה. רק בבית."

השתררה שתיקה קצרה. את המשך השיחה המשיכו במונית. "היית נשוי פעם?" היא הביטה בעיניו על מנת לא להחמיץ את מבע פניו בעת תגובתו.

קולה רטט מעט בשאלה זאת. מבטו הצטלב במבטה.

"לא." הוא הידק את שפתיו בחוזקה.

"אפשר לשאול מדוע?"

"גם אימי שואלת אותי עד היום מדוע, והיא לא קיבלה מעולם תשובה. בכל אופן, לא תשובה שהניחה את דעתה..." הוא הרצין. 'לעזאזל, מה אני יכול להשיב לך, שלא מצאתי עדיין אחת כמותך באמריקה? שאני מרגל בשירות ה-CIA? בין שתי אוזניו תעו הירהוריו, לאחר שנאש מן הסיכוי שהיא תחליף מרצונה את נושא שיחתם. הוא חיפש, בלא הצלחה יתרה, דרך לשינוי הנושא ולמניעת הסתבכויות מיותרות בכזבים. אפס, היא - מטעמיה עימה - סירבה בעקשנות לרדת מן הנושא.

"מסקרן אותי מאוד... אתה נראה לי בחור טוב," ציינה.

"פגשתי אותך רק אתמול", חייך, והותיר אותה לתהות בדבר כוונתו, האם בעטיית משך היכרותם הקצר אינו יכול לשוחח על כך, או שמא כוונתו לרמוז כי עדיין לא מצא אישה כלבבו עד אתמול?

כעת החליטה לוותר, אם כי לעת עתה בלבד. היא לא תאמר נואש, בכוונתה לחשוף את צפונותיו - ויהי מה. שאר הנסיעה עברה עליהם בדממה. משיצאו מהמונית תקף אותם קור מוסקבאי מקפיא עצמות עקב זרם אוויר שנע היישר מהקוטב הצפוני בלילה נטול עננים. אלכסנדרה הידקה בחוזקה את השל הדק סביב צווארה וכרכה את חלקו סביב כתפיה ולמרות זאת ניכר היה כי אין בכל אלה די. סרגיי הושיט את זרועו לחיבוק מחמם סביב כתפיה, והשניים החישו את צעדיהם לתוך הבית.

הם נכנסו הבייתה על בהונות רגליהם, מקפידים שלא להעיר את מריה. אלכסנדרה החלה להרגיש שלא בנוח - האם נכון התנהגה כאשר השאירה את אמה לבדה בעודה חשה ברע. סרגיי ניסה להרגיעה בנושא זה. "מחר היא תרגיש טוב יותר, אני משוכנע בכך. אני סבור אפילו שהיא תחזור לעבודתה", חזר ואמר. היא ביטלה את הערכותיו בהינף יד. רק מחר היא תווכח, מן הסתם, כי תחזיתו היתה מדויקת.

אלכסנדרה הדליקה את האור במסדרון, ונכנסה על בהונותיה לחדרה של מריה. מקץ שניות מספר יצאה, והודיעה לסרגיי כי "היא ישנה, ונראית בסדר. אני נכנסת להתרחץ".

סרגיי פנה לעבר חדרו. "ואני נכנס למיטת הארגז שלי", הגיב בחיוך, "לילה טוב לך".

הוא ליווה אותה במבטו עד שנעלמה מאחורי חדר הרחצה, ואחר נכנס לחדרו וסגר מאחוריו את הדלת. מאחר ולא נעל אותה עד היום, נהג כך אף עתה. בתוך פרק זמן קצר התקלף מבגדיו, התיישב במיטתו, ורק כאשר החל לשמוע את מי הברז הזורמים לאמבט - המפריעים לדממת הליל - השתרע על ביטנו, כרה את אוזנו והמשיך להקשיב לרחשים שחוללה. מקץ דקות ספורות חזרה לשלוט הדממה המוחלטת בחלל הדירה. הוא שמע כיצד דלת המקלחת נפתחת ואחר נסגרת. בצעדיה החרישיים לא יכול היה לחוש.

ואז - שמע את פתיחת דלתו שלו! מרק עצר את נשימתו. היא התגנבה לחדרו בדומיה וסגרה את הדלת מאחוריה. מרק החליט לא לנוע בשלב הזה, לתת לה ליזום ולהבין מה רצונה.

בהליכה חתולית בלתי מורגשת קרבה למיטתו, והתיישבה בעדינות על שפת מרכז המיטה. בידיים עדינות הפשילה את השמיכה מכתפיו של סרגיי עד לאזור מותניו. ואז חש כיצד אצבעות ידיה מתחילות להחליק על גבו לעבר עורפו, והרטט אשר עבר בגופו הסגיר את עובדת היותו ער.

"סשה..." לחש, וניסה להרים את ראשו.

"ששש..." פקדה, ובידה הימנית לחצה על רקתו, הדפה את ראשו קלות, והצמידה אותו שנית על הכרית. או אז שבו ידיה להחליק בגמישות על כתפיו.

כך החליקה הלך ושוב מספר פעמים, ולפתע - ללא אזהרה מוקדמת - לחצה בשני אגודליה בחוזקה בנקודות כלשהן בגבו, טיפסה לאזור הכתפיים, ואז הגבירה את לחצה באזורי עצמות בריחיו. מרק התענג על כך מאוד.

בהדרגה הפכו הליטופים האיטיים לעיסוי סוער בקצב מואץ.

"אתה צדקת", שמע אותה אומרת בקול חרישי. "קיים גם הצד שלו

בסיפור. אני אחות פיזיותראפיסטית במקצועי, וכדי להגדיל את ההכנסה

נהגתי לעשות עיסוי ללקוחות פרטיים... בעבודה הבלתי חוקית הזאת

הרווחתי הרבה כסף... ואז הוא התחיל לחשוד בי, שאני גם שוכבת איתם

תמורת תשלום נוסף... כך החלה ההידרדרות ביחסינו..."

היא נדמה, אך אצבעות ידיה המשיכו לרקוד במרץ על גבו כמו הקלידה במיומנות על פסנתר. מרק שכב נינוח, עצם עיניו והתמוגג מהמצב. הוא הירפה את שרירי גופו, מתמסר לחלוטין לטיפול המסור שלה. היא היתה מקצוענית לעילא ולעילא, ולא השאירה בגבו שריר אחד ללא טיפול נאות. "זזה היה נכון?" שאל לאחר שעיכל את דבריה.

אצבעות הפלדה שלה התרוצצו על עור גבו כרדופי שדים. היא היתה אישה חזקה יחסית, ובעלת מרץ בלתי נלאה. עתה ירדה לאזור מותניו. לאחר רגע ארוך של דומיה ענתה לו בלחש, "זזה לא היה נכון. עסקתי רק בעיסויים. מעולם לא שכבתי עם אדם תמורת תשלום, אני לא זונה. האנשים אשר שכבתי איתם היו על פי רצוני, ורק בהתאם לבחירתי... ובדרך כלל, לספק את הצרכים של עצמי, לאחר שאנטון השיכור הזה לא עשה זאת..."

עתה מרק הבין הכל. גופו היה רפוי כולו, כל שריריו משוחררים. סשה, משסיימה לעסות את אזור מותניו, הסירה את השמיכה כליל ושמטה אותה על הריצפה. ואז, בתנועה חדה ומקצוענית אחזה בכתפו ובברכו - וגילגלה אותו - הפכה אותו על גבו. הוא הופתע מהמהלך, ופקח את עיניו. מפאת החשיכה המוחלטת לא ראה דבר בבירור - ברם, הוא הצליח להבחין כי אין עליה לבוש כלשהו. ידיו התרוממו והחלו ללטף את חמוקיה המרהיבים. היא רכנה מעט, וגחנה מעליו. ואז חש את פיטמתה הזקורה מתחככת בשפתיו...

מרק לא ידע את נפשו.

הוא נייער כמחצית השעה מוקדם מן הרגיל, ומאוד השתומם על כך. הצצה חטופה לימדה אותו כי היא איננה בחדרו, וככל שאימץ את מוחו לא הצליח לקבוע מתי עזבה את מיטתו. אין זאת, כי אם חמקה לה זמן קצר לאחר שנרדם. לא מתאים למרגל מיומן כמוהו לאבד מודעות מצבית.

הוא היטה את אוזנו והקשיב לדממת המקום, ונוכח כי הבית שקט; שתי הנשים נמות עדיין. הוא העריך כי לא יצליח להירדם שוב בשעת בוקר מוקדמת זאת, ולכן התהפך על גבו, משועמם, ידיו תחת פדחתו ומבטו בווה אי שם בסיד המתקלף של תקרת החדר.

בעוד עיניו משוטטות ללא תכלית בחלל, מוחו עבד בקדחתנות. עתה היה לו פנאי רב לעכל את מאורעות ליל אמש, עם דגש מיוחד על גילוי ליבה של אלכסנדרה. מדוע סיפרה לו הכל, למעשה? האם ברצונה לנהל עימו רומן ממושך? כיצד היא רואה את המשך חיי הנישואין שלה? או, אולי... רמזה לו כי היתה מעוניינת במעט עזרה ממנו?

אך אם המדובר באמת בקריאה נואשת לעזרה, איזה סוג של עזרה ביכולתו לספק?

לפתע סמרו שערותיו, וגל קור התפשט במורד גופו כמו אלפי סיכות זעירות קפואות הננעצות בעורו. 'אנטון!' - חלפה בו התובנה כברק. 'איזה חרבון, השיכור הזה עלול להופיע כאן, בעקבות אשתו!' הוא הזדקף במיטתו. 'איך לא חזיתי את התרחיש הזה', גער בעצמו. הצרות החלו להיערם לדידו מדי יום, ועוצמתן התגברה והלכה. ברם, משעלה הרעיון הזה בראשו - נרגע מעט, והחל לסדר את מחשבותיו.

אלכסנדרה שינתה לו דבר מה בחשיבתו. החידוש המרענן מבחינתו היה ארוחות בייתיות, מבושלות, דבר אשר נמנע ממנו עד כה מפאת אופי עיסוקו. לעולם היו ארוחותיו באמריקה מוכנות מראש, תעשייתיות, קנויות במרכולים - או לחילופין אכילה במסעדות לסוגיהן השונות - בכל מגוון המחירים הקיים. בימים האחרונים זכה לראות את ארוחותיו נעשות מול עיניו, מתובלות, מוגשות לו היישר מן הסיר או התנור, והן היו ערבות לחיכו! הוא חש שהחמיץ משהו באורח חייו בארצו שלו.

זאת ועוד; פרט לארוחות, זכה בבת לוויה לבילוי משותף, הן בתיאטרון והן במיטתו; הוא החל להכיר בכך כי ישנם יתרונות מובהקים בחיים משותפים עם בת זוג. מדוע, אם כן, בחר בחיי רווקות רוויי סיכון והרפתקאות? האם לא ניתן לשלב את עיסוקו כמדריך מרגלים עם אישה טובה בבית? ואולי להקים משפחה?

משהוסיף להרהר בכך, החליט כי אפשרות זאת ראויה לבחינה מעמיקה. הוא יוכל לאמן את חניכיו במישרה חלקית, הרי ככלות הכל מרק קולינס איננו המורה היחיד בארצות הברית הגדולה המוסמך להכשיר מרגלים... מדוע עליו ליטול על כתפיו את מלוא האחריות? הלוא קיימת האפשרות התיאורטית כי יכשל במשימתו, ילכד, חלילה - ומה אז? בסוכנות ירימו ידיים ויפסיקו לאמן סוכנים? לא יקרה לעולם. מכל מקום, ביכולתו להחליף תפקיד, ולחזור לעבודת מטה רגועה יותר באגף המבצעים.

עתה נותר לו רק לבחור את האישה המתאימה. מרק הירבה לחשוב על אלכסנדרה. הוא ניסה למפות את מגרעותיה, ומצא רק אחת כזו: היא נוהגת לשכב עם אחרים. למעשה, החיסרון הזה היה בטל ומבוטל בעיניו. ראשית, לא ברור אם היא היתה בוגדת בבעלה אם היחסים ביניהם היו תקינים. בנוסף, מרק לא ראה בכך עילה למלחמה. אף הוא התכוון לנצל פרשיות אהבים מזדמנות ללא היסוסים.

אך היא לא תוכל להתלוות אליו לאמריקה. מחשבותיו נדדו לעברה של ג'ולי.

דמותה הדקה והעדינה הופיעה מולו במלוא הדרה. עם יפהפיה כזאת אפשר לבלות נהדר. גם במיטה, גם בתיאטרון. הוא תהה לרגע האם ג'ולי יודעת לבשל כמו אלכסנדרה. בעצם, השאלה האמיתית הינה האם ג'ולי **תרצה** לבשל? האישה האמריקאית הממוצעת אוהבת מסעדות, אוהבת אוכל מוכן, קנוי...

מרק העריך כי בתוך שבועיים לכל היותר יהיה בחזרה בבית. הוא יחזור ויצור עימה קשר בהקדם האפשרי.

מחשבותיו נסוגו אחורנית, אל דורותי. מרק ידע היטב כי עם בחורה זאת - למרות היותה נאה וסקסית - לא ירצה כל קשר מחייב - - - צלצול השעון המעורר קטע את רצף שרעפיו. הוא זינק ממיטתו והחל בחילוץ עצמות מזורז.

"...שלושה עובדים חדשים הגיעו אתמול למחסן הזווידים והיום עורכים להם סיור במחלקות היצור, בקומות העליונות. סיכמתי עם החבר לברנטייב, המנהל, שאתה תצטרף אליהם... הנושא חשוב מאוד, אתה צריך להכיר היטב את אופי עבודות היצור ולשם כך אין טוב יותר ממראה עיניים. אני משוכנע כי אתה תתרשם אחרת לאחר שתכיר את היכולת האמיתית במפעל הזה. עד עכשיו ראית רק את מחלקות הפיתוח, ואף זה בחטף."

'מה אתה מקשקש לי כל כך מוקדם בבוקר', קונן מרק בליבו. התייחסותו לליהוגיו של ואסין היתה כרגיל התעלמות מוחלטת מבחינת הקשב - והפגנת הקשבה פיזית, דהיינו הרמת גבות כשצריך, הינהונים, כיווצי שפתיים, חיוכים מאולצים וכיוצא באלה; לעיתים רחוקות אף העלה את תרומתו בשאלה מיותרת או בקריאת התפעלות מעושה... ברם, עתה נדמה היה למרק כי תוכן דברי ואסין הפעם הזאת אכן ראוי לתשומת ליבו, וסרגיי אימץ את זיכרון השמיעה שלו בניסיון לשחזר את המשפט האחרון של הטרבח חסר התקנה הסמוך אליו.

משנואש בכך, החליט להמשיך ולהקשיב מעט לדברי ואסין, שכן זה האחרון נהג על פי רוב לחזור פעמים מספר על דבריו.

"...תמיד חזרתי וטענתי כי הדבר הכרחי לכל עובד חדש המצטרף לעבודה, ולא דווקא רק במחסנים. בכל מחלקה! שנים על גבי שנים התעלמו מהעצה שלי, ורק לאחרונה החליטו שם למעלה בהנהלה לאמץ את הרעיון שלי! סיור במפעל מקנה לפועל החדש תחושת השתייכות, מקור לגאווה, ראייה גלובלית... ואני טוען מעבר לזה, פועל כזה עובד טוב יותר, בהתלהבות, במרץ, במסירות! לי עצמי לא עשו סיור כזה מעולם... אני בטוח שיהיה לך קשה להאמין, הפעם הראשונה שעליתי לקומות היצור היתה לאחר חצי שנה שעבדתי במחסן הזה! ואילו לך אירגנתי..."

"באמת קשה להאמין!" קרא סרגיי בהתפעלות.

"כן, כן, נכון!" סומק קל של שביעות רצון עצמית הופיע בלחיו של ואסין.

בקריאת התפעלות מבן שיחו, השתקן בדרך כלל, זכה לעיתים נדירות בהחלט, - "חצי שנה! ואתה - מייד לאחר הפסקת הבוקר עולה למעלה לסיור..."

בשלב זה סרגיי המשיך אמנם לשמוע, אך הפסיק להקשיב.

עד להפסקת הבוקר בילה סרגיי בעבודה משעממת ובהירהורים - אודות המבצע הממשמש ובא, וזה יקרה ביום רביעי הקרוב. ללא הרף התחבט בדבר התקלה של הדיסק, מייגע לשווא את מוחו כיצד יתקוף את הבעיה; זו הדאיגה אותו מאוד בעטיו של המועד המתקצר והולך - למעשה, יום המבצע התקרב במהירות.

שלושת "העובדים" אשר עליהם דיבר ואסין, התגלו כשלוש עלמות צעירות: וירה, אנה ולאריסה. פרט לסרגיי עצמו ולמנהל עבודה זוטר, צעיר גבה קומה וכחוש אשר ירד מלמעלה לאסוף את הקבוצה - ראה להפתעתו גם את שני הבחורים החביבים אלכסיי ופיוטר, מאגף החומרים. פיוטר קרץ בשובבות לעברו של סרגיי, וקרב אליו את ראשו. "זהו בונס צנוע, לאנשים המופקדים על אספקת אלכוהול..." לחש באוזנו.

סרגיי גיחך לעצמו. שני השובבים האלה עושים במפעל כבתוך שלהם... 'יתכן ומן הראוי להתקרב אליהם יותר', הרהר. השניים האלה ותיקים דיים במפעל, מכדי שיורשו להצטרף לסיור מעין זה. אפס, בזכות שליטתם על ארון החומרים הכימיים חפצו הכל ביקרם, והאחרים העלימו עין מכל חריגה שהיא בהתנהגותם.

כפי שהתברר מאוחר יותר, כל מטרתם היתה למעשה להעיף מבט מקרוב על העובדות החדשות. נראה היה שהצערות דנן זה עתה סיימו לחבוש את ספסל הלימודים. פיוטר ואלכסיי לא בזבזו את זמנם לריק, ופתחו במלאכת היכרות אגרסיבית ויעילה, שנשאה פירות מידיים. אגב כך נתחוור לסרגיי כי השניים רווקים עליזים, המחפשים שותפות לבילויים ולמסיבות שיכר. תוך כדי כריית אוזן קשבת לשיחות סירה הקבוצה הקטנה באגפי הייצור של המפעל כאשר מדי פעם השיחה החברתית הקולחת נאלמת לדקות ספורות של הסברי מנהל העבודה. כבר בתחילת הארוע קרתה תקלה מביכה, כאשר סרגיי פנה לחדר המדרגות המובילות לקומה החמישית, והמדריך נאלץ לקרוא לו לאלתר ולהסביר שהקומה העליונה איננה נכללת בתוכנית הסיור. הקומות המאכלסות את מחלקות הייצור הכילו אולמות גדולים ובהם סדורים שולחנות מתכת רבים, בטורים ושורות ישרים, כמו במסדר צבאי - ועל כל שולחן רכן פועל או פועלת, ובדממה ראויה לשבח ביצעו את עבודתם. כאשר פסעו במסדרון הקומה הרביעית, חלפו על פני אחד האולמות כאשר מנהל העבודה נראה בעליל כמנסה להתעלם ממנו ולהתחמק מהסבר לגביו. סרגיי זרק הצצה חטופה, והבחין כי האולם רחב הידיים היה מאוכלס אומנם בשולחנות רבים, אך הינו ריק מאדם. הדבר סיקרן אותו, גם משום שהבחין בחוסר הנוחות הבולטת של המדריך.

"מה מייצרים במקום הזה?" שאל כלאחר יד.

הבחורות הביטו בו בפליאה, כלא מאמינות ששאלה מעין זו עשויה לעניין באמת מישהו שפוי בכל העולם כולו. הן בפירוש התעניינו רק בניסיונות החיזור של שני הזכרים שכירכרו סביבן. אלכסיי פלט הערה בחצי פה, "זוהי הקידמה בעצם התהוותה", ופיוטר שחרר צחקוק קצרצר.

מנהל העבודה נעץ בו מבט נזעם, אך נראה בעצמו במצוקה אמיתית. לאחר התלבטות קצרה מילמל, "נו, טוב. ניכנס פנימה לרגע." הקבוצה שינתה כיוון ונכנסה לאולם השומם.

מרק העריך שהיו שם כשישים שולחנות. על כל שולחן היה מסך טלוויזיה מיושן מעלה אבק, ועל השולחן עצמו נראה התקן מיוחד, אשר דומה היה לחוליית שרשרת של טנק, לטעמו של מרק. לפני כל שולחן ניצב כיסא מסתובב מרופד, מעלה אבק וקורי עכביש. הוא לא נאלץ להמתין זמן רב לביאור מראה עיניו.

"המחלקה הזאת עדיין לא מופעלת, כי יש שינויים קלים המעכבים את התחלת העבודה... אלו הן תחנות הרכבה חדשניות, בשיטה חצי אוטומטית... המפעל מתכנן לעבור לצורת עבודה מודרנית זאת בעתיד הקרוב ביותר..."

"נראה כי המקום הזה שומם זמן רב", העירה אנה לאחר שהעבירה אצבע על מסעדת אחד הכיסאות ואספה אצוות אבק אפור, שאותו ניערה בתיעוב למרגלותיה.

מנהל העבודה התעלם מהערתה, והמשיך. "מחשב משוכלל יפקח על העבודה, והפועלים יקבלו הוראות הרכבה מדוייקות במסכי הטלוויזיה האלה. כך נחסוך זמן רב בתפוקת המפעל.. היעילות תגבר, הפיריון יגדל, המוצר יהיה איכותי ואמין ביותר."

"היכן נמצא המחשב?" התעניין סרגיי.

"בנינו עבורו חדר מיוחד, ציין המנהל בגאווה. "אני עצמי השתתפתי בתיכנון הצבתו, בואו ואראה לכם," ופסע בנחישות במעבר המרכזי עד שחלפו לאורך כל האולם, ונכנסו לחדר אפרורי נוסף. במרכזו ניצב מחשב גדול מימדים, שתפס את רוב נפחו של המקום. "זהו המחשב המרכזי," הסביר בעיניים מאירות, - "וכאן הצבנו את כונן הסרטים המגנטיים - - -"

'סרטים מגנטיים!' חלפה מחשבה כברק בראשו של מרק. 'איך לא חשבת על זה?' ליבו התרחב בקירבו ואך בקושי החניק את אנחת הרווחה אשר כמעט ונפלטה מגרונו.

מרק נזכר עתה בלארי מרינרו, שערך לו סיור במעבדות ה-CIA. "...פרט לסוגים השונים של דיסקים שהראיתי לך, יש סוג מדיה נוסף המשמש לשמירת תוכנה, וזהו הסרט המגנטי. הוא קטן יותר, ומסורבל יותר לעבוד איתו. בשנים האחרונות ממעטים להשתמש בסלילים האלה, להוציא גיבויים בסיומי עבודות. זה היה נפוץ ביותר בדור הקודם של המחשבים. אני לא מעריך שהעבודה ברוסיה מתבצעת עם סרטים מגנטיים, אבל אתה צריך לדעת שדבר כזה קיים. הם דומים לסרטים המגנטיים של הטייפ-רקורדים המיושנים, רק מזוודים בצורה קצת שונה."

לארי אפילו לא מצא לנכון להראות למרק כיצד נראה סרט מגנטי! עד כדי כך היה משוכנע שהסיכוי להיתקל בו קלוש... וגרוע מכך, למרק לא היה מושג כיצד משתמשים בדבר הזה, ואפילו כיצד מכניסים ומוציאים את הסרט המגנטי מתוך כונן המחשב.

הוא ציין לעצמו כי זוהי שגיאת תיכנון קלאסית, אך העריך כי יוכל להתגבר על כך - והחליט להיעזר לכך במנהל העבודה בכבודו ובעצמו.

"האם הסרטים המגנטיים האלה מכילים את התוכניות של העבודות?" שאל, בעודו משים עצמו כמתעניין ומתקרב לכונן לבחון מקרוב כיצד נראה בדיוק הסרט המגנטי.

"בוודאי", נענה המנהל. "ישנן תוכניות רבות, לכל מוצר תוכנית אחרת, כמובן. כל התוכניות נמצאות כאן," - הוא הצביע על מדף מאחורי סרגיי. זה האחרון פנה לאחור וראה לשמחתו שהחמיץ כמה עשרות של סרטים מגנטיים צמודים האחד לשני בשורה ישרה, אחידה, בדומה למדף ספרים הזהים בגודלם ובצורתם. 'יפה מאוד', ציין לעצמו בסיפוק. 'עכשיו אני יודע בדיוק מה לחפש במחסן שלי'."

"אז מדוע הכל פה נראה שאיננו בשימוש?" תמיהה לאריסה. מרק הבחין כי מבטי אלכסיי ופיוטר מצטלבים והשניים קורצים האחד לשני.

"הכל בעצם מוכן לעבודה באולם הזה. יש רק שתי בעיות קטנות... אנחנו מחכים שיגיע המומחה למחשב להדריך את הטכנאים שלנו, והבעיה השניה היא במחסן... באגף הזוודים..."

"איזו בעיה?" עתה סקרנותו של סרגיי היתה אמיתית.

"אתה עוד תכיר את הבעיה טוב מאוד", גיחך המנהל, "כפי שאני מבין, אתה עצמך תידרש לפתור אותה."

"אני?" מרק נדהם באמת ובתמים.

שני הליצנים תמכו בדברי המנהל, ונענעו בראשם כאחד. "וגם אתן", הוסיף סרגיי, והיפנה מבטו לעבר הבחורות.

המנהל חש שהוא מתחיל לאבד שליטה על המצב. "אני מבקש!" קרא בתוקף, "המחסן אינו ערוך לספק לנו זוודים מוכנים למגירות השרשרת שראיתם על השולחנות", הסביר. "צריך לשם כך להכניס מחשב גם למחסן. זוהי סיבת העיכוב."

התמונה כולה החלה להתחוויר למרק. הוא לא ידע אם לצחוק - כיריב אמריקאי, או שומה עליו לבכות - כפטריוט רוסי. מאחר והיה מרגל אמריקאי המתחזה לאזרח רוסי, העדיף להבליג, כמובן. רק בקושי נמנע מלגלגל את עיניו לשמייים. בסתר ליבו בירך את המצב מעורר הרחמים הזה. 'כמה שאתם גרועים! המשיכו ככה'. הוא כבר החל להרהר בדו"ח המפורט שיכתוב כאשר יחזור ללנגלי.

לקראת ערב של יום העבודה, התברר למרק כי סרגיי התחבב מאוד על שני הליצנים הללו, פיוטר מולאב ואלכסיי מרטינוב. צמד חמד זה ניצל כל הזדמנות לשהות במחיצתו, לשתות איתו בצוותא ולהתיידד איתו. הללו "צירפו" אותו לחברתם, כמעט בכוח. מרק לא חשד בהם כלל - באם באמת היו מתקרבים אליו למטרת מעקב כלשהו, היתה התנהגותם שונה בתכלית. השניים ניחנו בחוש הומור בריא, ציני מעט, ובהחלט היו מסוגלים לצחוק וללגלג אפילו על עצמם, תכונה שהעלתה את קרנם בעיני מרק. לדידו, איכותם של אנשים המסוגלים לצחוק על עצמם עולה בהרבה על אנשים רודפי כבוד שלעולם לא יהיו מסוגלים לכך. חשוב לא פחות, השניים לא חששו ממאומה, אולי בזכות עמדת הכוח שיצר תפקידם במחסן החומרים. בנוסף, היו השניים בעלי אופי נוח וטוב לב בולט. התאמתם כזוג ידידים היתה קרובה לשלמות, נדירה בשכיחותה.

השניים התאמצו להפגין את האמון המלא שרחשו כלפיו, בכך שהם אפילו לא חששו ללגלג על המשטר שלהם. אלכסיי השמיע באוזניו, בנוכחות פיוטר, בדיחה פוליטית. "יום אחד פרץ אלמוני למשרד הפנים במוסקבה, וגנב משם את תוצאות הבחירות של השנה הבאה..." מרק חייך, כמצופה ממנו, אבל הבין מייד שזה היה מצב לא רצוי ואפילו מסוכן. בדיקטטורה הקומוניסטית הזאת אסור לספר בדיחות פוליטיות ואסור ללעוג למשטר בכל צורה ודרך. לו היה מלשין עליהם, היו נכנסים לחקירה, משפט ומאבדים את חירותם האישית. בפועל, הם נתנו לו כוח לסחוט אותם... מצד שני היו עוד שתי אפשרויות מטרידות. האחת, אולי הם ביקשו לבחון את אמינותו, האם ילשין עליהם. יתכן וזו מלכודת בידיעת איזה מנהל בכיר או פקיד פוליטי? האפשרות הנוספת היתה גרועה עוד יותר מבחינתו של מרק. פטרוט רוסי ששומע בדיחה מן הסוג הזה, מצופה ממנו שידווח, כלומר ילשין, מיידית לשילטונות. אולי הם הכינו לעצמם עמדת כוח, בה אם ירצו, הם יוכלו להלשין עליו על כך שנכשל בניסוי שלהם, ולא דיווח על כך מיידית לפוליטרוק הפוליטי? כך אפשר להפיל בקלות אדם במשטר האפל הזה. אולם משהו בהתנהגותם הרגיע אותו. הוא סמך על חושיו שהם אינם כאלה. הוא ציין לעצמו שבמידה ויתבדה, והם אכן נצמדו אליו כדי לעקוב אחריו, הרי שהם ביצעו זאת באופן מושלם, והם ראויים לקבל צל"ש על ההונאה המוצלחת שלהם.

כרבע שעה לפני חמש, נכנסו השניים לבקר את סרגיי. מבט חטוף בידיהם לימד אותו כי היום לא צפויה שתייה יומית. אך עד מהרה עמד על טעותו. "היום אתה בא איתנו", הודיע לו פיוטר. "כן, אדון מנהל", סרגיי הסכים ברוח טובה. זה לא פגע בשום תוכנית שלו לערב הזה. "יורשה לי לשאול, לאן?" "לא!" פקד אלכסיי. "אסור לשאול שאלות שטותיות במקום הזה!" - וחיוך רחב התפשט על שפתיו.

"אהה", נענה סרגיי. "מותר לשאול רק שאלות חכמות כגון, איזה וודקה נשתה כאשר נגיע לשם, עזר לו פיוטר. "אהה", חזר וענה סרגיי, מצטרף לחיכום. הנושא יכול היה להיות מעניין, כלומר לשמוע את השניים מפטפטים בעודם שתויים למחצה. אולי יוכל להפיק מהם תועלת נוספת. "בטח סמוגון..." ניסה סרגיי לנחש. השניים פרצו בצחוק רועם. "במסבאה שאנחנו הולכים אליה, לא כדאי לך להזכיר את המילה הזאת, לטובתך!" גיחך פיוטר. "יש לכם רכב?"

אלכסיי הינהן בראשו. "לאחר שתחתים את כרטיס העבודה, עבור דרכינו." השניים סבו על עקבם ויצאו. ואסין שישב כל העת דומם במושב ועקב בסקרנות אחר השיחה, העיר עתה: "צפוי לך ערב נעים - " ולא יסף. מרק תמה על כך; לא היה זה ממנהגו של ואסין לחוות את דעתו בנושאים כגון אלה מבלי שנתבקש לכך, ויתרה מזאת - הערכה כה קצרה ותמציתית! מרק חמק לכיוון השירותים, והוציא מארנקו אחת מן הכמוסות הזעירות - נוגדי השיכרות - ובלעה. נושא צלילות מוחו היה תמיד בעל חשיבות עליונה.

לייד מכונית ה'לאדה' של אלכסיי המתינו שתי בחורות זרות לסרגיי, גאליה ולובה. שתיים אלו עבדו באותו אגף של אלכסיי ופיוטר, והוברר לסרגיי כי אחת לחודש עורכת רביעיה זאת חגיגת שתייה זוטא, יום לפני קבלת המשכורות - כחזרה אחרונה לקראת העתיד להתרחש ביום התשלום גופו. לרגע חשש כי עתיד להיות המשך לאחר השתייה - שבהחלט לא היה רצוי מבחינתו של מרק - אך חששו הופרך במהלך הערב. לאחר נסיעה קצרה הגיעו החמישה למסבאה קטנה אשר מגישים בה משקה ליטאי - 'קריסטאל', ופיוטר העיד על מקום זה שהמשקה האמור ראוי ללגימה הגונה ולכל התשבחות. בנוסף, כללה השתייה היום גם בונס בלתי צפוי: קוויאר שחור ברוטב אגוזים. "בדרך כלל זה הולך טוב עם 'סטוליצינאיה', אבל היום זה יהיה 'קריסטאל'."

גאליה ולובה הפריעו מעט לתוכניות של מרק. הרעיון לחלוב מן השניים מידע מועיל על הקומה החמישית איים להיגנז; ברם, כבר לאחר הכוסיט השניה ניראו השניים במצב של גילופין. 'הן לא תזכורנה דבר וחצי דבר משאלותי', החליט מרק.

"תוסיף לכוס עוד קצת בלזם, " הציע אלכסיי לסרגיי. הבלזם היה משקה נוסף, מרוכז, אשר נועד לעירבוב ב'קריסטאל' והקנה לתערובת טעם מושבח. מצב רוחם של פיוטר ואלכסיי היה מרומם. הם קשקשו בקלילות ושטף לשון - על הכל. רכילות על יורי ואסין, על ואלאנטין בייקוב, על טיגראן טוקמאקוב, על דימיטרי - - - "את דימיטרי אינני מכיר, " זרק לעברם סרגיי, מרים את כוסו מול עיניו כבוחן את שקיפות הנוזל.

"אתה כן מכיר!" הצהיר פיוטר, והמשיך בפאתוס דרמטי, משל היה שחקן תיאטרלי - "דימיטרי רודיונוביץ' קארפונין! הגאון אשר תיכנן את חדר המחשב במחלקה החדשה!"

"זהו מנהל העבודה שערך לנו היום את הסיור, " הבהיר אלכסיי. הוא עיוות את קולו בניסיון לחקות את קולו של דימיטרי עצמו. "אני הגאון שתיכנן את חדר המחשב! אני שירטטתי איפה לשים את המחשב, והיכן להציב את הכונן. אה, ועוד דבר ששכחתי, אני תיכננתי מאיפה להעביר את חוטי החשמל..." שתי הבחורות לא תרמו מאומה לשיחה, אך צחוקן המתגלגל תרם לשיפור האווירה. הביקורת הרבה אשר הטיחו השניים בכולם, בלי חשבון, לימדה משהו את מרק, אך רק רקע שולי ולא חומר מועיל, שלא ממש סייע להתקדם. היה צורך לכוון את השיחה לפסים נכונים, ולשם כך החליט מרק כי הערב תאוומו סרגיי יזמין את השתייה על חשבוננו. השניים ניסו להתמרמר על כך, אך סרגיי לא הותיר להם כל ברירה, ומיהר והזמין לשולחנם בקבוק נוסף. "באמת משקה לעניין!" סרגיי הרים את כוסו לגובה ובחר להגיר בגבהים את הבלזם ל'קריסטאל'. ידיו רעדו מעט, וטיפות אחדות התעופפו לצדדים - לקול צהלוליהן של שתי הבנות. למעשה, כל פעולה או מלל - ללא קשר לתוכן - שיעשע אותן כדבעי.

"לחיי... לחיי..." פיוטר נופף בכוסו מול פניו של אלכסיי, מחכה לעזרה.

"ניקיטה זלוטניקוב, זרק רעהו. השניים העוו פניהם בסלידה מופגנת, כאיש אחד. מרק ציין לעצמו בהערכה כי תגובות השניים זהות ומסונכרנות עד להתמיה.

"מיהו הנקניק הזה?" סרגיי שאל כבדרך אגב, בעודו לוגם כמות הגונה אל קירבו. הוא היה מחוסן עתה מפני אובדן צלילותו, ושאר החבורה היתה בהחלט בדרך לשם.

פיוטר ניפח את לחייו ופקח את עיניו לרווחה עד אשר איימו להתפקע; בחש בגסות בשיערוותיו ופרען לגמרי - ואחר שלח את ידיו אל אוזניו וכיפן עד שהתייצבו בניצב לראשו כשתי צלוחיות קטנות. סרגיי עצמו לא יכול היה להתאפק ופרץ בצחוק רועם.

"נאד נפוח ניקיטה זלוטניקוב -" הצליח איכשהו לפלוט דרך שפתיו - "המפקד העליון של הכוחות המזוינים - , לא, סליחה, של האגף הצבאי בקומה החמישית!" ואז שיחרר בבת אחת את ידיו ואת האוויר בלחיו. בהדרגה חזר לקבל צלם אנוש. מן המופע הזה התגלגל גם אלכסיי. מרק הררה כי יודה לאל מאוחר יותר, עתה יש לנצל את הזדמנות הפז.

"גם הוא זכה לקבל אצלכם תשעים וחמישה אחוזים?" גיחך סרגיי.

"אין אחד בבית החרושת שלנו שלא עבר טיפול אצלנו, " הצהיר אלכסיי, ומזג משקה נוסף לכוסו הריקה.

"ניקיטה מכור לזה, " החרה החזיק אחריו פיוטר, ורוקן בלגימה רעשנית את כוסו.

"ולכן הוא שורץ במחלקה שלנו יותר מאשר במשרד שלו!" תרמה גאליה. סרגיי הבחין כי הבקבוק השני עומד להתרוקן, ובטרם הבינו הארבעה מה מתרחש, הגיע הבקבוק השלישי. אלכסיי ופיוטר החליפו מבטי הסכמה ביניהם, בסיפוק רב.

"אבל אתם לא הייתם למעלה אף פעם!" קרא סרגיי כמנצח.

שתיקה קצרצרה השתררה מסביב לשולחן. שני הליצנים החליפו מבטים והחלו לגחך.

"ספר לו, " דחק אלכסיי בפיוטר. "ספר לו, הוא משלנו. אני בינתיים אמלא את הכוסות לכולם."

"חבר סרגיי, אתה תמים כמו ילד! אתה לא יודע מה זה אלוהול חופשי תחת השליטה שלך... עם החומר הזה, אני יכול להגיע לאן שאני רוצה במולדת המהוללת שלנו. אפילו לבסיס הטילים הכי סודי ברוסיה! לבטן צוללת אטומית, לארכיב המסמכים של המפלגה הקומוניסטית, של הק.ג.ב, לכל מקום! ואתה אומר שלא הייתי בקומה החמישית..." הוא פרץ בצחוק מתגלגל. "אלכסיי ואני היחידים שנכנסים לשם בלי אישורים ביטחוניים, בלי תגים, בלי כלום! טוקמאקוב לא יעז לעלות לשם ללא התג שלו! אנחנו בני בית שם..."

"רק אתמול היינו שם, " המשיך אלכסיי, "אבל, לשם שינוי, זה היה באמת בענייני עבודה..."

מרק היה מרוצה מאוד מן המצב. במשך כמחצית שעה נוספת פיטפטו השניים באוזניו, דומה היה שהם מתחרים ביניהם למי הזכות לנדב מידע רב יותר ומדויק יותר לתוך מוחו של מרק קולינס, המרגל האמריקאי, בנושא אותה קומה חמישית סודית ביותר.

קרוב לשעה שמונה בערב נסתתמה החגיגה.

בעודו קרב לבית מריה שינן לעצמו את הסיפור שאותו יתרחץ את סיבת איחורו - באם ישאל על כך. סוכן מיומן אינו מנדב מידע לעולם בהתנדבות. פרט קטן ניקר במוחו והציק לו - פיו מדיף עתה ריח של שתיין טיפוס; לכן חייבת להשתלב שתיה כלשהי בסיפור.

מעבר לכל היה מצבו שפיר. ראשו היה צלול עליו ומעודד מן המסיבה האחרונה ומן המידע שקלט. הוא פתח את דלת ביתו ופסע פנימה.

ואז עצר - כהלום רעם.

אלכסנדרה היתה הראשונה אשר נגלתה לעיניו. היא עמדה בפתח המטבחון, חיוורת כסיד, ביד אחת אווזת את המשקוף וידה השניה קפוצה במתח ניכר. מבטה היה מפוחד. רעד קל נסתמן בבירור בבירכה, היא נראתה כעומדת לאבד שיווי משקל ולצנוח ארצה בכל רגע. 'זה ממש פיק בירכיים', חשב.

לא הרחק ממנה, ישיבה מריה. מצבה שלה לא נראה משופר בהרבה מזה של בתה; טיפות זיעה ניגרו על מיצחה, וידה האווזת בממחטה מחתה אותן בתנועות רוטטות. עיניה היו כבושות בקרקע, כאילו חוששת להרים מבטה ולהתבונן ישירות בפניו של הגבר שניצב מולה.

כמטר ממנה עמד אנטון. פניו היו סמוקים מזעם. היה זה גבר צעיר מעט ממרק. תמיר, מבנה גוף אתלטי, ושיער בלונדי קצוץ - כל אלה שיוו לו מראה מצודד של שחקן קולנוע או קריין בטלוויזיה. אנטון העיף מבט חטוף לעברו של מרק, ובחר להתעלם ממנו לעת עתה, כדי לא לקטוע את רצף טענותיו עד כה. הוא חזר ונפנה למריה בכעס מופגן, מצביע באצבעו לכיוונה של אלכסנדרה.

"ומה יש לך להגיד לה בקשר לכל זה?" נשף בחימה.

מריה הצליחה בקושי לפלוט אנחה בלבד. מרק הבחין עתה בדמעות המתנוצצות בעיניה. היא מחתה גם דמעות, לא רק זיעה. הוא סגר מאחוריו את דלת הכניסה בעדינות ונשען עליה, כצופה ללא כוונות להתערב בנעשה. הוא המתין להתפתחויות.

אנטון חזר ונעץ את מבטו במרק. "ומי אתה, לעזאזל?" חקר בקול תובעני. "רק דייר זמני", הפטיר מרק, והיפנה את מבטו לעבר דלת חדרו. אנטון חזר ונופף את אצבעו סמוך מאוד לפניה של מריה, כמו איים עליה בנעיצת סכין דמיונית. "כל העסק הזה יסתיים בקרוב, אני אדאג לזה! אישה בודדה לא זכאית לדירה בעלת שני חדרים! אני אדווח על זה ובקרוב מאוד יעבירו אותך לדירה של חדר אחד!"

מריה נעצה את חוטמה במטפחתה ולא המישה אותו משם. "עכשיו נעלמו המילים מהפה שלך, הא?" קרא לעברה בזעף. "תוספת הכנסה... מסז'ים, בטח שוכבת עם כל אחד תמורת כסף, פרוצה שכמותה!" מריה החלה להתייפח בקול.

מרק נוכח לדעת שהמצב רק ילך וידרדר, ואין סיכוי שהוא עצמו לא יהיה מעורב עד צוואר במתרחש בתוך זמן קצרצר. כדי שלא להקלע למצב נחות, הוא החליט לקחת יוזמה בשיטה שהכיר היטב, ושסייעה לו פעמים רבות בעבר, ולבדות שקר מומצא ומדומיין במידה המופרכת הרבה ביותר. בשלב מאוחר יותר יתמודד עם ההסברים לאלכסנדרה.

"שמור על הפה שלך!" נשמע קולו הברור והתקיף של סרגיי.

"מה אתה מתערב? מי אתה בכלל?" שאג אנטון בחימה שפוכה, "אתה צריך לקחת את כל הדברים שלך ולהסתלק מכאן, אבל מייד!" מרק התעלם מדבריו. "אני חושב שאתה שיכור. רק ככה אפשר להסביר את השטויות ששמעתי ממך בדקה האחרונה!" השלווה שבה דיבר כמעט והוציאה את אנטון מדעתו.

"בטח הזונה הזאת שכבה גם איתך!" אנטון התקדם במהירות לעבר מרק והרים את ידו הימנית כדי להנחיתה בעוצמה בפרצופו של הזר החצוף. מרק צפה את המהלך וידע בדיוק כיצד יגיב. באופן רגיל, מי שהיה מתקרב כך למרק בקטטה אמיתית ברחוב, מרק היה נע בזריזות לצד שמאל, אווז בכף ידו הימנית במהירות הברק את מפרק כף ידו של התוקף בקשת שמאלית ארוכה, ואז ידו השמאלית של מרק היתה אווזת במרפקו של התוקף, ומרימה אותו כלפי מעלה - תוך כדי הפעלת שני מנופים קטלניים על המרפק ועל מפרק הכתף. תוקף כזה היה מושלך ארצה על פניו עם מרפק שבור

וכתף ימנית מרוסקת בתוך שבריר שניה. מי שמגיש את ידו למרק, לא יכול לצפות שהיא תחזור אליו שלמה, אם בכלל.

אבל כאן מרק ידע שיגיב אחרת. לא היתה לו כוונה להפוך את אנטון לבעל מום. שבריר שניה לפני הפגיעה התעופפה ידו השמאלית של מרק לבלימה. בפגיעה, נבלמה ונהדפה ידו התוקפת של אנטון. במהלך הגנתי מעין זה, כאבו של התוקף גדול הרבה יותר מזה של המגן. אנטון המופתע מיהר ומשך אליו את ידו הכואבת. הוא אף היה מופתע מההתגוננות המוצלחת של הזר הזה, אנטון לא זכר מקרה שמישהו ברחובות הצליח להתגונן כך מפניו. "אתה שכבת עם אחותך?" שאל מרק את אנטון בניחותא, כאילו לא התחולל כאן עימות כלשהו.

אנטון נסוג צעד לאחור. "אחותי? על מה אתה מדבר?" "אני שואל", קולו של סרגיי היה נמוך ושקט, "אתה עצמך שכבת עם אחותך? לפני רגע האשמת אותי שאני שכבתי עם אחותי, נכון?" "סשה - - - אחותך?" אנטון הנדהם פנה אל אשתו ההמומה אף היא, "ממתי יש לך אח? מה קורה כאן?" אלכסנדרה נעצה מבט אבוד בסרגיי, וכמוה נשאה מריה את עיניה אליו. על מה הוא מדבר?

מרק המשיך ברוגע. "ראשית כל, הרגע. שנית, לפני שאתה מטיח האשמות חסרות בסיס, תלמד להאזין תחילה. וכמו שחשדת באשתך - וטעית - כך אתה טועה לאורך כל הדרך..."

"אתה אח שלה?" חזר ותבע אנטון לדעת בקוצר סבלנות. הלהט והתוקפנות אשר אפיינו את התנהגותו קודם לכן החלו לפוג בהדרגה. סרגיי הניע ראשו לחיוב, באיטיות רבה. "כן, אני חצי אח שלה. מצד אביה בלבד, סמואיל... סשה עצמה לא ידעה את זה עד עכשיו, וגם לא מריה... לפני כחודש הדבר נודע לי עצמי, והחלטתי לחפש אותה, וכך הגעתי לבית הזה."

אלם מוחלט השתרר בבית. סרגיי פנה אל מריה. "כאשר נישאת לסמואיל, הוא היה כבן שלושים. התברר לי שהוא מעולם לא סיפר לך על נישואיו הקודמים." מריה נותרה בלסת שמוטה ופה פעור.

"האמת היא, כי לא באמת היה נשוי לפניך. כאשר היה צעיר, נהג להתרועע עם בחורות רבות - - - בעצם, לי ידוע בוודאות על אחת לפחות, אוקסאנה, שהיא גם אימא שלי..."

מריה נראתה כאחת שאיבדה את לשונה. היא לא היתה מסוגלת להגיב. "עד לפני כחודש היתה לי אימא בלבד. את אבי לא ראיתי מעולם, לא היכרתי, אפילו את שמו לא ידעתי. ואז, פלטה אימי ערב אחד את השם סמואיל... התחלתי ללחוץ עליה, גיליתי פרטים נוספים ולא עבר זמן רב עד שאיתרתי את שמך וכתובתך. לא היה לי קשה להגיע לכאן."

אלכסנדרה לא ידעה איך לעכל את הפצצה הזאת. האם דבריו הינם אמת, או אז כיצד העז להסכים לשכב עימה? או שמא סיפר את מה שסיפר כדי לחלץ אותה מן התסבוכת עם אנטון? דבריו נשמעו כה אמינים ומשכנעים! אנטון עצמו השתתק כדג - זו הפעם הראשונה בחייו ששמע סיפור כזה! לפני כן רק קרא על מקרים דומים ברומנים... ולחשוב שאשתו מעורבת בדבר כזה...

"את בטח תוהה מדוע אבי עזב את אימי... הוא היה אז בגיל עשרים והיא בשנתיים צעירה ממנו. זה היה ארוע חד פעמי. בלי רגשות, רק לחוות אורגזמות. הם לא רצו להתחתן, ולא רצו ילדים. אימי הבטיחה לאבי שהיא תעשה הפלה. באותה עת, עקרה כל משפחתה לקייב וכך נותק הקשר בין שניהם. המצב הכלכלי שלהם השתפר במעט, ונראה היה שיוכלו לכלכל

תינוק, זה שכנע את אימי לשנות את דעתה, למזלי הרב, והחליטה בכל זאת ללדת אותי."

סרגיי סקר במבטו את הנוכחים.

"...ולאחר ארבעים שנה, זכיתי לפגוש את אחותי למחצה..." הוא נעצר מול אנטון. "בחורה נפלאה, כזאת הייתי מייחל לעצמי לאישה... בוא נראה על מה אתה בדיוק כועס; על כך שההכנסה שלה כאחות נמוכה מדי? על כך שהמשכורת שלך איננה מספקת? האין זאת הסיבה שסשה החלה לעבוד במתן עיסויים, לתוספת להכנסה של שניכם? כלום לא היה הדבר בהסכמתך ובאישורך? ומה בדיוק מפריע לך שלמריה תהיה תוספת צנועה של שלושים רובלים בחודש? האם אתה עצמך - שוטר במשטרת לנינגרד - מעולם לא העלמת עין על עבירות קלות תמורת כמה רובלים או טובת הנאה אחרת? אתה מכיר מישהו במדינה הזאת שאינו נוהג כך? אני מעוניין מאוד להכיר אותך, את הצדיק הזה, אשר מתפרנס ביושר מוחלט מעבודתו בלבד, רק שאינני חושב שקיים אחד כזה!"

אנטון, עדיין הלום, לא מצא את המענה המתאים. הוא כבר היה רגוע דיו כאשר שמע את נאומו התקיף של סרגיי, וכל טענותיו הקודמות נתגמדו. אכן, יש צדק בדבריו. הוא עצמו הסכים לעבודתה הצדדית, ולמזלו חצי האח הפלאי הזה לא ידע על עבודתו הצדדית שלו עצמו... אך... האומנם כך? האינו יודע?

סרגיי עצמו היה מודע להשפעה המפתיעה של דבריו, והחליט להמשיך במלוא התנופה. מן המכתבים של אלכסנדרה שקרא, ידע היטב על עבודתו הצדדית של אנטון.

"ואתה, מעז לטעון כי סשה שוכבת עם אנשים תמורת תשלום... לטענה הזאת יש בדיוק אותה מידה של אמת כשם שהחלטת שהיא שכבה איתי - האשמות חסרות שחר! אבל אני אגיד לך למה אתה אומר זאת - כי זה בערך מה שעבר עליך בעבודתך הצדדית שלך, בלילות! וכל לילה אתה חוזר שתי הבייתה, ובמקום בעל נורמלי יש לסשה בעל בגילופין... וכאשר אתה שיכור, קטן המרחק לדמיין ולהדביק עליה מעשים שלא ביצעה מעולם..." הסומק החל לחזור ללחייה של אלכסנדרה. מבטה אמר כי היא מסכימה לכל מילה שנאמרה זה עתה על ידי סרגיי; אף מריה אזרה אומץ לזקוף את מבטה מול פניו של אנטון. זה האחרון התעשת.

"איך אתה יודע את כל הדברים האלה?" זו נדמתה כתחילת התגוננות. "השאלה איננה איך אני יודע", סרגיי חזר לדבר בקול רגוע, "השאלה הנכונה היא איך אתה לא יודע... הרסת את חיי הנישואין של אחותי... אתה סבור שזה תענוג גדול לעשות עיסויים לזרים? אחד מצחין מזיעה, השני מטונף, השלישי שיכור? וכל זה כדי שרמת החיים שלך תעלה? וכאשר היא בלילה רוצה בעל, כל מה שיש לה במיטה זה גוש בשר המסריח מאלכוהול ולא יודע איך קוראים לו?"

אנטון העווה את פניו לאות שקצרה רוחו להקשיב לתוכחות של סרגיי. אף זה האחרון הרגיש כי הגדיש את הסאה, והחליט לשנות כיוון. "אתה נראה כעת כמו אחד שזקוק לשתייה", ציין סרגיי, "בוא נצא ונחפש לנו מקום לשתות."

אנטון פקח את עיניו לרווחה. "מה שמך, בעצם?" הוא נראה כאחד שאיבד את דרכו, תועה במרחב, ותוהה האם הגיע הזמן לחזור ולמצוא את הדרך הנכונה.

"סרגיי." מרק הושיט את ידו ללחיצת יד. "מה אתה אומר, יוצאים לשתות משהו?"

הונחה הצעה על השולחן, והתקבלה הסכמה. נכרת חוזה: "זה בדיוק הזמן לוודקה טובה."

סרגיי אחז בכתפו של אנטון, ופנה לעבר אלכסנדרה. "תכיני בבקשה לבעלך מזרון שאפשר לזרוק אותו עליה, כי כשאחזיר אותו לכאן הוא לא ידע היכן הוא נמצא."

אנטון צחק. "אתה רואה? זאת הבעייה האמיתית שלי... אני לא מסוגל להגיד לא לוודקה! ואת עדה – פנה אל סשה, "שהוא עצמו הסית אותי הפעם!"

סרגיי משך אותו קלות, והשניים נעלמו מאחורי הדלת. מרק שאף לדעת מה מתרחש בין האם ובתה בהיעדרם - כיצד השפיעה הופעתו ואיך תעכלנה השתיים את התערבותו. ברם, הטיפול באנטון כלל שתיה בצוותא, הוא לא יכול היה לוותר על אקורד הסיום החיוני הזה. השניים צנחו מתנוודדים למיטותיהם סמוך לשעה שתיים לפנות בוקר.

כאשר ניסה מרק לפקוח את עיניו, השעה היתה 11 לפני הצהריים. הוא ניער את ראשו בחוזקה מצד לצד, והצליח לפתוח אותן לרווחה בניסיון השני. הוא נזכר במאורעות אמש - והעיף מבט על סביבתו. גופו הישן של אנטון רבץ על מצע שכלל מזרון דק ושמיכת חורף מקופלת בפינת החדר. תגלית זו היתה חדשה עבורו - ככל שניסה לאמץ את זיכרונו לא יכול היה לקבוע מתי נכנסו שניהם לחדרו.

מבחינתו, לא היתה לו התנגדות לכך כלל וכלל. שניהם חזרו "אחים" יחדיו, למרות שפורמאלית היו "גיסים למחצה" בלבד. היתה זו הפעם הראשונה מאז חדר לרוסיה בה התיר מרק לעצמו מצב של שיכרות אמיתי. אנטון התגלה כבחור פשוט הליכות וחביב למדי. השכלתו היתה ממוצעת ופחות מכך, ולכן הסתפק במישרת שוטר תנועה בדרגה הנמוכה ביותר, ללא סיכוי אמיתי לקידום כלשהו. אין זאת, אלא מראהו הגברי והאתלטי שבה את ליבה של אלכסנדרה, וכן אופיו הנוח יחסית - למעט העיתים שבהם היה שתוי. מאוחר יותר מרק אף עמד על צד נוסף באישיותו; הוא לא נהג לעמוד על דעתו והסכים לכל הצעותיה, בקשותיה ורצונותיה של רעייתו. אנטון היה טיפוס קונפורמי, אופורטוניסט, מרצה. כל אחד יכול היה לשדלו בנקל כמעט לכל מעשה או הרפתקאה. דעותיו היו מתבטלות בפני הזולת, והוא מיהר לאמץ עמדות של הסובבים אותו. כמו כן - וכאן היתה נעוצה הבעיה האמיתית של אלכסנדרה - הוא התפתה ל'התחמם' על ידי חברים בעלי עין צרה או לשון רעה. כאשר שכנעו אותו עמיתיו השוטרים כי אשתו בוודאי בוגדת בו - קיבל את דעתם מבלי לחפש ראיות.

ובנוסף לכל אלה, כאמור, לא שלט על מעשיו כשהיה בגילופין. מרק, משעמד על תכונות אופי ואישיות אלו, ניצל אותן לטובתו. מרק הרבה שהברנש הזה היה מוגדר על ידי הפסיכולוגים כבעל 'השפעת אחרניות', כלומר הוא נוטה לאמץ את הדיעה האחרונה שחדרה למוחו. ואנטון - בהתאם לתחזיות - שינה את עמדותיו מקצה לקצה. היה ברור שאנטון האמין באופן מוחלט לכל מילה מופרכת ולכל משפט שיקרי והזוי שיצא מפיו של סרגיי.

הדגמה נוספת לאופיו המיוחד של אנטון חלה בארוחת הבוקר. מערכת היחסים בין הזוג הנשוי שופרה מאז אמש ללא הכר. אנטון סלח על הכל, בעקבות שידולו ותוכחותיו של סרגיי, ואלכסנדרה שמחה מאוד על ההזדמנות לשפר את מצב היחסים בינה לבין אנטון. בחלומותיה לא ציפתה לשינוי יחס כה קוטבי ומהיר.

היא החליטה כי עליהם להעביר את השבת בטיולים ובסיורים בפארקים של העיר. זה זמן רב שלא טיילה בהם, ושאפה לכך מאוד. אנטון הסכים מייד, כמצופה ממנו. היא קבעה את מסלול הסיור: תחילה בסוקולניקי פארק, משם לפארק התערוכות והירידים, וסיום בגנים הבוטאניים. לאנטון לא היה כל ערעור על מסלול זה; וזאת למרות שבילוי בכל אחד משלושת המקומות הללו יכול היה להשתרע על יום שלם, אם לא מעבר לכך.

בעקבות הצעתה של אלכסנדרה, כי סרגיי יצטרף אליהם, ולאחר שהפצירו בו, סרגיי נעתר בלא להערים קשיים. הוא לא מצא מניעה כלשהי לבלות את השבת בחברתם. מריה נראתה קורנת כמו עטתה בהילה זוהרת, ועל פניה ניכרה שביעות רצון מופגנת.

כפי ששיער מרק, אל הגן הבוטאני לא הספיקו להגיע. לאחר שהסתובבו בין הירידים עד לשעות הערב המאוחרות, החליטה אלכסנדרה כי השניים יטיילו בגנים הבוטאניים בביקורם הבא במוסקבה. במשך כל שהייתם יחד, תהתה כיצד לפנות אל סרגיי, או 'אחיה למחצה', ולא הרהיבה עוז ברוחה

לפנות אליו ישירות. היא ציפתה שהוא יעשה זאת מיוזמתו, ומשום מה זה לא הסתייע.

מרק קולינס היה שבע רצון. אבן כבדה אשר רבצה על ליבו - נגולה. המצב מבחינתו החל להשתפר; אלכסנדרה ואנטון החליטו לחזור לביתם בלנינגרד ביום ראשון השכם בבוקר, ופרק נוסף במשימתו יחתם בזה. הכל ערוך ומוכן ליום שני, בו יערוך הכנות לפעולה עצמה; ביום שלישי יעלים את התוכנה; לאחר מכן יעסוק במשימה האחרונה שנותרה - חילוץ עצמי, חזרה לאמריקה, הארץ החופשית, ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות.

למחרת בבוקר ניעור מרק מוקדם מן הרגיל, כדי להיות נוכח בעזיבתם של אנטון וסשה. יחד עימם סעד את ארוחת הבוקר המיוחדת אשר מריה הכינה עבורם - דג מלוח כבוש, סלק ואפילו בירה. בחלל החדר ניקרה - ללא מילים - השאלה או הבקשה של מריה ואלכסנדרה יחדיו: לדעת האם סיפורו של סרגיי הינו אמת. בגלוי לא יכלו לדבר על כך וגם לא ברמיזה. אנטון שוכנע שהכל אמת לאמיתו, וזה מה שהיה חשוב באמת. הוא אף הזמין את סרגיי לבקר במעונם בלנינגרד, אם יזדמן לשם. סרגיי הבטיח שיבוא, בהזדמנות הראשונה שתאפשר זאת עבודתו. הוא הרחיק לכת וטען, כי היה מגיע בכל מקרה, אפילו ללא ההזמנה.

אך מבטיהן של שתי הנשים הביעו תחינה לסיפוק סקרנותן. מרק כבר ידע מה לעשות, אך לא מצא אפילו רגע אחד בו יוכל לרמוז להן את התשובה האמיתית.

לפתע נוצר רגע קצר של הזדמנות. אנטון נטל את מזוודתה של סשה, ולאחר לחיצת יד נחושה וממושכת עם סרגיי - פנה לצאת מן הבית, והאיץ באשתו לצאת בעקבותיו.

למספר שניות הצטלבו אישניהם של סרגיי ואלכסנדרה. מבט של תחינה ורצון לדעת את האמת בכל נימי נפשה הותיר את ארשת פניו חתומה. מבטו נשאר קפוא. הוא קרב את פיו אל לחיה לנשיקת פרידה מנומסת מאחותו למחצה.

בעת הנשיקה החטופה, עצמה את עיניה, וחזרה ופקחה אותן לאחריה. ידה הימנית נפרשה בתנועת שאלה, כזועקת ללא מילים, 'נו, מהי האמת? גלה כבר!'

או אז מבטו התרכך. שפתיו התעקלו מעט בקצותיהן כלפי מעלה. להרף עין קרצה עינו השמאלית. חיוך רחב של שביעות רצון והקלה הסתמן על פניה. היא קרבה אליו במהירות ו'הדביקה' נשיקה על שפתיו. לעולם לא היתה עושה כדבר הזה לאח למחצה, ובכך הודיעה לו שהיא קיבלה את המסר שלו. מייד לאחר מכן מיהרה ויצאה בעקבות בעלה.

כבר משהתייצב לעבודתו בבוקרו של היום השני בשבוע, חש סרגיי, המרגל במוסקבה, בתכונה מיוחדת באווירה הכללית, אשר בישרה את יום קבלת המשכורות. מרק, המרגל מאמריקה, נדהם ממה שראו עיניו: המפעל כולו שבת מעבודה.

ימי החודש האחרונים היו ימי עבודה עמוסים ולחוצים. כל אגף או מחלקת ייצור כרעו תחת נטל העבודה, וזאת על מנת לנסות לעמוד בתוכנית היעדים החודשית אשר הוטלה על כל מחלקה ומחלקה. סיכוי גדול לא היה לאף אחת מהן, כולן היו בפיגור מצטבר, והמאמץ היה בעיקר כדי למזער נזקים, ובעקבותיהם - להפחית את הנזיפות והגערות של המנהלים הבכירים בדרגי הביניים, ואת הצעקות והאיומים שמנהלי הביניים היו מנחיתים לעובדים הזוטרים. הבעיה החמורה ביותר, כפי שהוברר לו, היתה במחסן הזוודים. על המזוודים הוטל, לשם הדוגמה, להכין חמש מאות זוודים עבור מחלקת ייצור מסויימת, במשך חודש שלם. במקביל, הוטל על מחלקת הייצור המקבלת

לסיים ייצור של חמש מאות מוצרים, המתבססים על אותם זווידים. ברם, בתכנון הזה היתה מובנית בעיה מהותית – החלוקה הכרונולוגית לקתה בכשל ארגוני מלכתחילה. במחלקת הזווידים לא הזדרזו להכין את הזווידים, והם פשוט פרסו את המלאכה בניחותא על פני כל החודש, וסיימו את האספקות בסמוך לרגע האחרון, כרגיל אצל הבריות. מן הצד המקבל, כל מחלקת הייצור התבטלה בראשית החודש מחוסר זווידים מוכנים, ולקראת סוף החודש עבדו כמטורפים על מנת לעמוד בדרישות תוכנית העבודה. ממש כמו הפתגם המפורסם האומר, 'תכנן ישר, העקום כבר יצא לבד'. עתה, בתחילת החודש, כל המפעל התנהל על מי מנוחות. לכל מחלקה ניתנה תוכנית חודשית חדשה, והעומס והלחץ היו אפסיים ביום החגיגי הזה. כיוון שכך, רבו השיחות וההתקהלויות בקרב הפועלים והטיולים במסדרונות. סרגיי לא ראה אדם אחד הטורח ועובד במפעל כולו – עד אשר קלט את הקבוצה הקטנה הפעילה היחידה ביום הזה – את השלמים. אלה פעלו בזוגות. אחד חילק את המשכורות – הכסף במזומן – מתוך תיבת מתכת ורשימות מודפסות, ואילו עמיתו היה שומר ראש חמוש באקדח, שאחראי למניעת שדידתו של איש המזומנים. בכל קומה הוצב צוות כזה. תורים ארוכים החלו להשתרך לפניהם, וכל פועל מאושר שהגיע לראש התור – נראה ממהר להסתלק לאחר קבלת הכסף כאשר כיסיו תפוחים בצרור שטרות קטנים של רובלים.

סרגיי ידע מן התדריכים המוקדמים על התהליך האמור, אך העמידה בתור הוציאה אותו מדעתו. רק לקראת הצהריים זכה להגיע לשולחנו של השלם, והוא שילשל לכיסו מקדמה בת... 16 רובלים. הוא ידע כי הללו יתאדו עוד היום בשתיה משותפת אשר תכננו אלכסיי ופיוטר.

כבמטה קסם הופיע פיוטר מייד לאחר שסרגיי קיבל את כספו, וסימן לו לבוא עימו. השניים מיהרו אל אלכסיי, אשר נראה נושא עימו... קופסת מלפפונים חמוצים. התברר שהשניים האלה תמיד מקבלים את כספם ראשונים, ונאלצו להמתין לסרגיי זמן רב. היום הם צירפו לחבורה גם את ואסין. הארבעה יצאו מהמפעל ולאחר הליכה קצרה בין מפעלי התעשייה הסמוכים הגיעו למסעדת פועלים עממית, גדולה וזולה, כאשר הניקיון בה נראה כהמלצה בלבד.

אלכסיי ופיוטר הוציאו חמישה רובלים מכיסם, וכמוהם עשו גם ואסין וסרגיי. פיוטר נטל את הכסף ונעלם לתוך מטבח המסעדה. מקץ רגעים ספורים חזר משם, נושא בידיו שקית לחמניות קטנות וחמות, ושני בקבוקי וודקה זולה, בשם "קאזאצ'וק".

כשעה וחצי בילו הארבעה במקום, מכלים את הוודקה, הלחמניות והמלפפונים החמוצים. כל העת נכנסו פועלים נוספים למקום הזה, ומדי פעם זיהו עובדים נוספים מהמפעל שלהם. לפני שעזבו את המקום נכנס פיוטר שנית למטבח וחזר משם עם בקבוק נוסף, לשתייה מאוחרת במחלקה שלהם. הארבעה היו מתודלקים אך לא שיכורים; כולם שלטו עדיין על חושיהם. הם חזרו למקום העבודה, אך לא לעבודה עצמה. סרגיי לא ראה את ויטאלי במשך כל היום, זה האחרון חמק מן המפעל מייד לאחר קבלת הכסף ולא שב יותר. אף ואסין עצמו בילה את מרבית זמנו בשיחות מסדרון עם רבים אחרים, ועזב את המחסן שלו להפסקות ממושכות.

הפסקה אחת כזאת ניצל מרק. הוא החל לסקור את המדפים הרבים בחיפושיו אחר סרטים מגנטיים. עד מהרה מצא את מבוקשו; על אחד מן המדפים העליונים גילה לשמחתו שורות אחדות של המוצר המבוקש. לרווחתו, היה דגם אחד בלבד של סרטים מגנטיים, כולם היו אחידים בגודלם ובצורתם. ללא כל התלבטות נטל אחד מהם, ומיהר וחזר אל שולחנו והטמינו בתיקו. למזלו הרב התיק היה גדול דיו כדי להכיל את הסרט המגנטי; בעיה חמורה יותר עבורו היתה לגנוב תקליט קשיח עקב גודלו הרב.

שבריר שניה לאחר שהחזיר את תיקו למקומו - - - נפתחה דלת המחסן, וראשו של פיוטר ביצבץ פנימה.

"מה אתה עושה כאן לבדך?" נזף בסרגיי, "בוא איתנו, נעשה לך סיור שיכורים במפעל... בטח דבר כזה עדין לא ראית". סרגיי חייך, מהרהר כיצד היה מגיב אילו פיוטר היה נכנס במפתיע עשר שניות מוקדם יותר... הוא קם מכיסאו והצטרף אליו.

מרק בגירסתו האמריקאית נדהם ממראה עיניו. מעט מן המתקתלים בצוותא שיחקו שחמט או דומינו; הרוב ישבו ושתו, אכלו והתבדחו. סרגיי הופתע לשמוע כי ביום הזה אין כל מעצורים ומחסומים לביקורת פוליטית. אוזניו שמעו בדיחות על המשטר, אמירות ציניות על המפלגה ועל הק.ג.ב, הרבה מעבר למידת התעוזה אשר דמיין לעצמו כאשר היה באמריקה. הוא הכיר היטב את הלך המחשבה בקרב האמריקאים, הסבורים כי האזרחים מעבר למסך הברזל חוששים לפתוח את פיהם; כמו כן הכיר בדיחות אחדות על המתרחש לאזרחים אשר מעזים לבקר את המשטר; עתה נוכח כי אין הדברים מדויקים כלל. ברם, לא ברור היה באם התופעה התרחשה רק בעטייה של השתייה הקולקטיבית, אשר קראה דרור לחרצובות לשונותיהם. "ברוסיה יש חופש דיבור בדיוק כמו באמריקה", שמע מישהו מתבדח, "ההבדל רק שברוסיה לא מובטח חופש אחרי הדיבור!" קולות של צחוק וגיוחך נשמעו מסביב.

"רוסי אחד נכנס לבר", פתח אחר בהלצה משלו, "ועובר מסביב לכמה גופות מתגוללות על הריצפה, נזהר לא לדרוך עליהם, מגיע לברמן ואומר לו: תן לי בדיוק מה שנתת להם!"

"מה זה מכונה בגודל של בית, עם ארובה שפולטת עשן כמו בתחנת כוח של פחם, עושה רעש של מטוס סילון ממריא, ומרסקת תפוחי עץ? מכונה לחיתוך תפוחי עץ לשניים."

"מה זה סנדוויץ' טוב ברוסיה? תלוש לחם, תלוש בשר ותלוש לחם." "אמריקאי אחד מראה לרוסי את הבית שלו. 'הנה הסלון, זה המטבח, אלה שלושה חדרי שינה, כאן השירותים, כאן המוסך למכונית. ואיך זה אצלך ברוסיה?' הרוסי משיב, 'עקרונית זה אותו דבר, רק שאין קירות'." "רוסי אחד הצליח לערוך לאמריקה. שאלו אותו, 'איך אפשר לתאר את החיים ברוסיה במילה אחת?' הרוסי חושב קצת ועונה: 'טוב'. 'ובשתי מילים?' 'לא טוב'."

"רוסי נכנס לכלא, והאסירים שואלים אותו: 'כמה קיבלת?' 'עשר שנים'. 'מה עשית?' 'כלום!' 'לא יכול להיות', הם משיבים לו, 'על כלום מקבלים כאן רק 3 שנים'."

ככל שמחוגי השעון נעו קדימה, קוימה הבטחתו של פיוטר בדבר סיור השיכורים. בקרנות חדרים ובפינות נחבאות התגלו מדי פעם גברים שתויים במצב רוח מרומם או כאלה המתקשים להתהלך ישר. אחרים סירבו להכיר במצבם זה והימרו על צעידה רגלית - לעבר השירותים מן הסתם - ונוכחו בטעותם, באותה עת בה פגשו בחבטה קולנית את הריצפה הקרה. התברר, שביום החגיגי הזה חגגו 'נוכלי השחמט', כפי שכינה אותם ואסין. מספר גברים שיכורים למחצה נטו להמר ביתר קלות דעת על ניצחון במשחקי השח נגד יריבים פכחים לחלוטין; אלה האחרונים נהגו לגרור את יריביהם למלכודת, באמצעות מספר הפסדים מכוונים - ולאחר שדמי ההימור זינקו מעלה, הביסו אותם בקלות ושילשלו לכיסם כמות רובלים הגונה. בהתאם לתחזיתו, מרבית ההסעות יצאו אותו ערב מן המפעל עם תפוסה חלקית בלבד. מיעוטן יצאו כמעט ריקות מאדם... מרק אחז בתיקו בחוזקה - איש לא בדק בשערי המפעל מאומה ביום כזה - יצא לדרכו עד אשר מצא התיק את מקומו בארגז מיטתו.

מריה השתנתה לבלי הכר 'בין לילה'. גוון פניה חזר לסומק הטבעי אליו הורגל עד להופעתו של אנטון; קומתה השחוחה נזדקפה והיא חזרה לשגרת פעילותה הנמרצת. סרגיי לא יכול היה שלא לשבח את ארוחת הערב שהכינה - מאכליה היו פשוטים אך ערבים לחיכו. אין זאת, כי באופן זה בחרה לפצות על עזרתו לאלכסנדרה. מצד שני תהה בליבו, האם יש פחמימה נוספת ברוסיה פרט לתפוחי אדמה, שהופיעו בצורה כזו או אחרת בכל ערב בצלחתו.

נושא ידיעתה את האמת לא הטריד אותו כלל. הנחתו היתה כי במוקדם או במאוחר אלכסנדרה תיידע את אימה, אם לא עשתה זאת עד עתה. מריה בחרה שלא לדבר על הנושא הזה יותר - וסרגיי בוודאי שלא התנדב להוסיף דבר וחצי דבר על כך מיוזמתו. כעת עקב אחריה בדומיה כאשר הגישה לו תה חם ופרוסת עוגת שמרים ריחנית.

"אינני יודע עד מתי אשאר כאן, פתח לאחר שהתיישבה מולו, "יתכן ואאלץ במסגרת עבודתי לעזוב באחד הימים הקרובים. בכל מקרה אני אשלם לך עכשיו עשרה רובלים נוספים לימים הבאים. אלה ישארו אצלך בכל מקרה, אפילו אם אעזוב מחר."

"בשום אופן לא אסכים..." הכריזה במחאה - אך שטר של עשרה רובלים כבר צנח מידו אל השולחן, והוא החליק את השטר לעברה והניח עליו את ידה. ברוסיה, כך ידע, איש לא עוזב שטר שנגע בידו.

היא נדה בראשה שוב ושוב, כמסרבת להאמין כי אפשרות כזאת בכלל קיימת. "אתה בן בית כאן, אתה כמו בן בשבילי..." בנשאה את ראשה אליו, הוסיפה ושאלה חרש - "אתה מתכוון לעזוב?"

מרק סחט מעצמו חיוך מאולץ. "אינני סבור כך, אך הדבר אינו בידי. יתכן ואשאר כאן עוד מספר שבועות." שקר זה חילץ את עצמו לעת עתה. המקרה של הרב בורדט עדיין היה טרי בזיכרונו, וליבו נחמץ בקרבו על כך; בוודאי שלא רצה לעולל למריה עוול כזה, למרות שהיה עושה זאת ללא היסוס באם היה נדרש לכך לצורך משימתו. "להכין לך דבר מה נוסף?"

סרגיי נד בראשו. "אני מודה לך. בכוונתי להסתגר הערב בחדרי ולהשלים שינה."

"יש היום תוכנית בטלויזיה שלא כדאי להחמיץ, ציינה, "החלקה אמנותית על הקרח."

"אוותר על זה." היא הבחינה בהרצנת ארשת פניו, וחזרה בה מרצונה לשכנעו בכך. משהו בפניו בפירוש לא היה כתמול שלשום.

לאחר מספר רגעים נעלם מאחורי דלת חדרו כשבידו כוס מים רותחים, "כדי לחלוט תה בחדר". היא לא היתה משוכנעת בכך, אך הפעם נדמה היה לה כי שמעה את מפתח דלת חדרו מסתובב במנעול... הדבר היה חריג ביותר. האומנם סרגיי נעל את דלת חדרו? האם הוא חושש מפניה, או מפני משהו אחר? כלום אינו נותן בה אמון מלא?

לבסוף החליטה כי אוזניה הטעו אותה. בכל אופן, מעולם לא הרירה אפילו להיכנס לחדרו.

בפני מרק עמד עתה ביצוע ניתוח לשמו. על שולחן הניתוחים המרופט שבחדרו, ניצב הסרט המגנטי עדיין שלם, בחתיכה אחת. בתום חמש דקות פורק המוצר לחלוטין. בעזרת סכין ומים חמים הסיר בזהירות מירבית את המדבקה מגוף הפלאסטיק של הסרט - ולאחר שהוסרה במלואה וכמות הדבק שנשארה בה הניח את דעתו - טמנה בזהירות קפדנית בתיקו.

לאחר שנטל ובחן את מבנהו של הסרט המגנטי, עטף את חלקיו הפזורים ועטפם בסמרטוטים, ואת הצרור הטמין במעמקי מיטת הארגז שלו, מתחת לאביזרי האיפור.

עתה צדה עינו את כל אותם מוצרים ופריטים אשר למענם הרס ערב בתיאטרון 'טגנקה', וכן את אחד מקירותיו; הוא נטל פריט פריט ובחן אותו ביסודיות. את חלקם הגדול החזיר לארגז, ואילו לתיקו הכניס רק מסכת לטקס דמויית עור אחת, שפופרת דבק זעירה, וקופסת איפור קטנה המדגישה את צבע העור.

עתה, משהכין את תיקו לשביעות רצונו - הניחו בצד, והעלה את אותם פריטים עצמם על שולחנו, עבור ה'חזרה הגנרלית'. הוא נטל את שעונו, רשם את השעה - והחל במלאכה במרץ.

ארבע דקות חלפו כאשר סיים את שינוי התדמית ברמה טובה למדי. הוא סקר את קלסתריו החדש במראה. מאז שחדר לרוסיה חדל להתגלח, וזקנקנו נחבא כליל תחת מסכת העור. הוא היה מרוצה מאיכות המסיכה וגוון העור. הדבק גרם לאי נעימות בכך שהתקשותו ארכה זמן רב, אך מרק הניח כי לא תהיה לעובדה הזאת כל משמעות.

עתה עצם את עיניו. הוא ראה בדמיונו את פעילותו מתרחשת כמו בסרט. שלב אחרי שלב. משהסתיים התסריט, חלפו 9 דקות. היה זה זמן טוב. כעת החל בתהליך ההפוך, הסרת המסיכה וחזרה לדמותו של סרגיי. 'להרוס תמיד מהר יותר וקל יותר מאשר לבנות', הרהר, כאשר מדד בפעילות הזאת פחות מדקה אחת. על פי הנתונים הללו החל לחשב לאחור את מועד תחילת המבצע.

עתה שם ליבו לכך, כי הוא מתרגש מאוד... קצב פעימותיו גבר, ובביטו החל להרגיש בפירפורים קלים, מטרידים. זה קורה גם לסוכנים החשאיים המיומנים ביותר, מן הסתם. לאחר שניקה את השטח משאריות המסיכה הקרועה ושיירי הדבק ושאר האביזרים - נכנס למיטתו.

ההכנות תמו. התוכנית היתה ערוכה וסדורה היטב בתודעתו, אך להירדם לא הצליח. שוב ושוב הרהר על כל קורותיו מעבר למסך הברזל, ולאחר מכן חזר אחורנית, ואיחזר את קורותיו של עמיתו סטיב קולמאר, הידועות לו - עד אשר נתפש.

מרק יגע את מוחו עד בוש. תוכנית המבצע של סטיב היתה כה פשוטה, קלאסית, בטוחה על הנייר במאת האחוזים הקיימים... סטיב עצמו ביצע משימות מורכבות ממנה עשרות מונים, במזרח התיכון ובמרכז אסיה, ולא נלכד מעולם; מרק גמר אומר בליבו לא לשקוט עד לבירור הסיבה המדויקת לכישלון. יחד עם זאת, לא היתה לו תוכנית כיצד לברר, ועוד פחות מכך מתי יזכה לראות את סטיב עצמו ולתחקר אותו - אך מרק ידע היטב כי הדבר ינקר לו במוחו עד לאיתור התקלה ואבחון סיבתה המדויקת. והוא יהיה חייב ללמד אותה את חניכיו.

הוא הצליח להירדם רק בשעות הקטנות של הבוקר.

נורה חשמלית בעלת הספק של 25 וואט היתה השמש שלו, בשנה וחצי האחרונות. שוב ושוב הביט בה, וחלם על... שיזוף בפלורידה שטופת השמש. במיאמי ביץ'. שנה וחצי כלוא בין ארבעה כתלים - שתי קומות מתחת לאדמה, תשע קומות מתחת למשרדו המפואר של הגנרל הדוקטור זוטוב. בתאי כלא ה'לוביאנקה' הידועים לשימצה, רק מעטים 'זכו' להיכלא לתקופה ממושכת כל כך; כרגיל היוו המרתפים הללו תחנות מעבר בלבד, לנחקרים, בטרם יועברו למתקני כליאה ברחבי רוסיה. אך הוא היה נדיר, יוצא מן הכלל מבחינות רבות, ולכן שהה במקום זה בכל ימי מאסרו. עובדה זו נטעה בליבו תקווה, שביום מן הימים אולי ישוחרר בעיסקת חילופי מרגלים או בזכות נס אחר כלשהו.

סטיב ידע מתי יום בחוץ ומתי לילה רק על פי שלושת הארוחות הדלות שקיבל. ארוחות הבוקר והערב היו זהות, יבשות, חד-גוניות; לארוחת צהריים קיבל תמיד רבע כיכר לחם יבשושי, מרק דליל, תפוח אדמה מבושל ללא מלח ונתח שומן חזיר. שנה וחצי.

אין תימה על כך, שנראה היה כאילו קם זה עתה מן הקבר. חיזור כסיד, שיערו ארוך, מדובלל וסתור, וזיפי זקן קוצניים אשר זכו לרחצה פעם בשבוע בלבד; עורו היה מקומט - כעשרה קילוגרמים איבד ממשקלו מאז לכידתו; מתחת לעיניו תפחו שקיות כהות, ועיניו שקעו בארובותיהן.

רק על דבר אחד הקפיד לבל יפגע, ובהצלחה מרובה, עד עתה. שפיות דעתו לא נפגמה, אף לא בעקבות שלושים, או שמא שישים הפעמים שנחקר ע"י שוביו. עדיין נשאר שפוי וצלול. את הספר היחיד אשר היה בתאו, לא טרח אפילו לפתוח ולו גם פעם אחת; לא עניין אותו אפילו איזו אידאולוגיה ניסו להחדיר לו, של מרכס? של לנין? אותו לקומוניסט לא יצליחו להפוך ויהי מה. רק נושא אחד הטריד אותו ללא הרף. לא היה לו כל מושג היכן טעה, מתי ואיך שגה. כיצד הממזרים האלה הצליחו לעלות עליו וללכוד אותו. הכל הלך חלק, הוא סיים את משימתו בצורה מושלמת! יומיים תמימים אחרי כן, המתו לו שלושה גברים סמוך לתחנת האוטובוס שבה נהג לעלות מדי בוקר... משחלף לידם, ללא חשד כלשהו, שלפו השלושה אקדחים והובילו אותו כפות היישר למרתף הזה...

הוא נשבע לעצמו, כי עוד יחקור ויברר את העניין הזה. עליו לגלות את סיבת כישלונו ויהי מה!

תחושת ניכור אפפה אותו מאז ניעור מן השינה המתוחה, רצופת ההפרעות. אלפי חלומות פקדו אותו ברצף אך התקשה לזכור אפילו את האחרונות. העולם מסביבו דומה שעצר מלכת ועוין כלפיו במיוחד. ידו לפתה בחוזקה את תיקו, כחושש פן יאבד או יחטף ממנו.

מרק לא מסוגל היה למנוע את תחושותיו אלה, אשר ליוו אותו מאז ומעולם - ביום בו נדרש לשיא פעילותו המבצעית. פרפורי בטן קלים, תחושת רטט קל באבריו - כל אלה הופיעו אצל אחד מן האנשים המיומנים והמוכשרים ביותר שאמריקה יכלה להמציא; אפס, אף מרק לא היה אלא בשר ודם, אשר פיק בירכיים אחזו באותם רגעים נדירים. כל אלה יחלפו כליל בתחילת המבצע. משום מה היה נדמה לו, כי השמיים קודרים היום, באמצע הקיץ. הרגשה מוזרה קיננה בקירבו, כאילו כל האנשים נועצים בו מבטים נוקבים... ועוד; נראה היה, כי נידודות משטרה רבות מן הרגיל מפטרלות וחולפות לידו בתדירות גבוהה - - -

רוחו התעודדה מעט, כאשר דרכו רגליו על סף שער המפעל, ונרגע כליל כאשר התיישב במקום מושבו הקבוע, במחסן הרכיבים, והניח את תיקו לצידו. עתה הכיר בכך, שהיום הזה רגיל בהחלט לדידם של הסובבים אותו. החרגות אשר אכן התרחשו הבוקר הזה במקום, נבעו מסיבות אובייקטיביות בלבד. עדיין חגגו רבים את מאורע מילוי כיסם במרשרשים, ובצד האיחורים הרבים עדיין נראו שתיינים רבים בדרגות שיכרות שונות מתגודדים במחלקות. מעטים התגוללו בפינות שונות - אחדים אף לא יצאו כלל מהמפעל מאז יום האתמול!

אף ואסין איחר הבוקר הזה כמחצית השעה. לא היה מי שיגער בו, מפני שהמנהלים שלו בעצמם עדיין לא הגיעו למשרדיהם. למרות זאת, הברנש החל להתנצל ולתרץ את סיבת איחורו באוזני סרגיי, משל עמד להישפט בפניו על עבירה שדינה מאסר עולם או הגלייה למחנה עבודה בצפון סיביר. שוב ושוב ניסה סרגיי להרגיעו ולהפיס את דעתו, כמבין את הבעיה ומצדיק אותה, ובלבד שיחדל מליהוגיו הטורדניים.

לרגע שאל מרק את עצמו, האם הוא למעשה שונא את ואסין. משהירהר בדבר, נוכח לדעת כי אין הוא שונא אותו כלל, מסיבה פשוטה וברורה שאין אפשרות כלל לשנוא או לכעוס על אישיות רופסת כזו. יורי ואסין היה טרחן ללא תקנה - אך נסבל, מעולם לא הפגין רוע לב, והכל מחלו לו על תום ליבו האמיתי הנעוץ בטבע אישיותו. לואסין היה צורך נואש רק לקבל אמפתיה מהסובבים אותו.

בהזדמנות הראשונה אשר ואסין יצא מן המחסן הוציא מרק בזריזות את המדבקה אשר הסיר מן הסרט החדש, והטמינה במגירתו, במקום נוח לשליפה מהירה. ויטאלי לא היווה מטרד, מאחר והירבה כדרכו להסתובב בחוץ ורק לעיתים נדירות נהג להיכנס למחסן לגיחות קצרצרות. גם שני הידידים אלכסיי ופיוטר נעלמו מן השטח, באורח מפליא למדי; כאילו החליטו 'לשתף פעולה' ביום המבצע.

מדי יום נהג ואסין לצאת לארוחת הצהריים בדיוק מופתי בשעה 12:25 - אפשר היה לכוון את השעונים על פי הרגלו זה - כך שנכנס לחדר האוכל בין הראשונים - ולשהות שם עד שעה 13:00 בדיוק. כיוון שכך, מרק קבע את שעת תחילת הפעילות לשעה 12:35, כאשר רוב הפועלים יהיו בקומת הקרקע, סועדים את ליבם.

משהו קרה גם לשעון... הוא עצר מלכת! דווקא היום הזה החליט לזחול באיטיות משוועת ומורטת עצבים... מרק קיווה כי ואסין לא מבחין בכך, שכל שתי דקות בממוצע סרגיי שולח הצצה חטופה בשעונו...

המצב השתפר כאשר ואסין קם בדיוק בשעה הקבועה לרדת לחדר האוכל. אחרוני הספקות והפקפוקים שעדיין קיננו בו, התפוגגו. עתה חש בביטחון רב כי המבצע הולך להצליח. אולם אז ואסין החליט לשנות משהו ממנהגו, ופנה אל סרגיי.
"אתה יורד לאכול?"

סרגיי העווה את פניו, והחל ללטף בידו הימנית את ביטנו. "אני אוותר היום על ארוחת הצהריים. אני יודע מה קרה לי היום, יש לי הרגשת בחילה... יש לי גם כאב בטן. נראה לי שאני אצטרך לבקר בשירותים עוד מעט."
זה הניח את דעתו של ואסין. "כן, כן, גם לי יש הרגשה גרועה, אחרי השתייה של אתמול. אני מכיר טוב את ההרגשה הזאת."
'תודה לאל', הרהר מרק.

"...מצד שני", המשיך ואסין, "גיליתי שכמה פרוסות לחם ומרק כרוב חמוץ עוזרות לי מאוד..." ואז שם לב לפתע לשעה בשעונו, ושעט לכיוון היציאה.
"בתיאבון!" קרא אחריו סרגיי.
"תודה", התנשף ואסין ונעלם.

מרק המתין בשלווה כמה רגעים נוספים, וליטף את זיפי זקנקנו בן השבועיים. מאז חדר מבעד למסך הברזל החל לגדל זקן עבור היום הזה בדיוק. ואז הוציא מתיקו את צרור האביזרים שהכין מראש, עטוף בנייר. הוא נטל מטלית בד קטנה לניגוב טביעות אצבעות וטמנה בכיסו, ואז קם ופסע לעבר דלת היציאה.

לאחר שהציץ החוצה ונוכח לדעת כי המסדרון ריק מאדם - פסע במהירות ונכנס לשירותים. הוא נעל את דלת התא והחל לעבוד בקדחתנות. את מסכת הלטקס הדקיקה מתח על פניו מקו שיער מצחו ועד מתחת לגרוגרתו. זקנקנו נעלם כלא היה וקלסתריו עבר מטמורפוזת מהירה. מרק בחן את דמותו החדשה במראה הקטנה הקבועה מעל הכיור. הוא דמה עתה יותר לטאטרי ממרכז רוסיה מאשר למרגל ממזרח ארצות הברית.
לאחר שהמסיכה הוצמדה כהלכה, נטל את צבע העור ועיבד את הקצוות. משסיים, שטף והעלים באסלה את כל השאריות שנותרו בידי. לבסוף, בחש מעט בשערותיו, לסילוק כל דמיון לסרגיי. מקץ ארבע דקות בדיוק יצא אדם חדש מן השירותים - ואסין עצמו היה נשבע כי הוא רואה את האדם הזה לראשונה בחייו.

מרק שם פעמיו לעבר המעלית, ועלה לקומה הרביעית. עובדת ניקיון ששהתה במעלית התבוננה בו במבט מוזר, אך לא הוציאה הגה מפיה.
המסדרון בקומה הרביעית היה ריק אף הוא. בצעדים נחושים פסע לעבר המדרגות המובילות לקומה החמישית, והחל לעלות. כאשר הגיע למחצית הקומה, עצר לרגע והוציא מארנקו את צרור חיצו התרדמה הזעירים, אחזם ביד שמאל, ושלף אחד מהם בידו הימנית. כך המשיך לעלות עד למפלס הקומה גופה.

עולם חדש נגלה לעיניו, כזה אשר שמע עליו רק בסיפורים. אווירת קדרות, של מחנה הסגר או בסיס צבאי. צבע הקירות היה שונה, אפור מדכא. גרם המדרגות הסתיים ברחבה קטנה המגודרת בסורגי ברזל, צבועים אף הם בצבע אפור מתקלף, כעין תא מעצר בזעיר אנפין, המקבל את פניו של כל מאן דהו הנכנס או היוצא מהקומה הזאת. כניסה זו היתה נקודת הבקרה היחידה שקישרה את האגף הצבאי עם העולם החיצון שמתחתיו.
בתוך השטח המגודר הזה ניצב דלפק ומאחוריו ישב חייל במדים, עם כובע מצחיה מהודר וארשת פנים של איש חשוב מאוד. הוא היה עסוק בקריאת מגזין כלשהו, ומייד כאשר מרק הופיע מולו - סגר אותו בחופזה והטיל אותו הצידה, מה שלא מנע ממרק להבחין כי היו בו תמונות צבעוניות של נשים צעירות ויפות שאיבדו בדרך זו או אחרת את בגדיהן. הוא נשא את מבטו אל מרק.

"אישור כניסה!" נבח החייל.
 "לילה טוב," אמר מרק. הוא התבונן לשני הכיוונים לוודא שאין עיניים
 נוספות בשטח.
 החייל התבלבל. "מה? הצג את אישור הכניסה!" הוא דיקלם את הנוסח
 השכיח השגור בפיו, בנימה מצווה.
 מרק קרב אליו.
 "יש לי אישור כניסה מסוג חדש," הסביר לחייל, "אל תדאג, תתעורר בערך
 בעוד שעתיים..." הוא קירב את ידו הימנית לעבר פיו, תקע בשפתיו את קצה
 הקשית הדקה והזעירה, כיוון אל פני החייל ונשף.
 "פוףפף" חרישי נשמע.
 חץ התרדמה הזעורני ננעץ בלחיו של החייל. זה החל להבין כי הארוע
 הזה בהחלט נחשב כחריג, והחל לשלוח את ידו לעבר לחצן האזעקה... ידו
 הצליחה להגיע למחצית המרחק, וצנחה בכבדות על השולחן, מקדימה אך
 במעט את החבטה כאשר מצחו פגש במשטח הפורמאייקה של שולחנו.
 מרק ממש התפעל מן הנשק הזה. בפעם הראשונה שראה אותו בפעולה,
 היה כאשר הרדים כלב גדול מימדים, בעת אימוניו. כאז כן עתה, התרשם
 מאוד מייעילותו המדהימה. הסבירו לו בשטחיות כי החץ מכיל שני חומרים
 כימיים שונים: אחד פועל במהירות הבזק על מערכת העצבים ומשתק את
 השרירים מיידית, ואחרי כן נכנס לפעולה החומר השני המשמש להרדמה.
 למעשה, התיאוריה פחות עניינה אותו. מה שכן ריתק אותו, שבתוך פחות
 משתי שניות היה החייל מוטל לפניו בתרדמה מוחלטת, ללא פגיעה פיזית,
 ללא שפיכות דמים, ללא שום נזק למערכות הגוף, ואפילו ללא עקבות
 לחקירה שתבצע בהמשך. בעוד כשעתיים הברנש יתעורר בריא ושלם -
 נהדר!

מרק נכנס ללא עיכובים נוספים אל מאחורי הדלפק, ולחץ על מתג הפעלת
 המתקן המסתובב. לאכזבתו נוכח לדעת כי אופן פעולתו שונה ממה שסבר -
 המתקן משוחרר להסתובב כל עוד המתג האמור לחוץ, דהיינו יש צורך
 בשיתוף פעולה עם אדם נוסף...

לאחר הערכת מצב מהירה החליט כי יש לגייס את החייל הישן שנת
 ישרים לעזרה. הוא הרימו ושינה את צורת ישיבתו, עם הפנים אל הקיר ואז
 השעין את גופו באכלסון, באופן שגב החייל לוחץ בקביעות על מתג הפעלת
 המתקן המסתובב.

מרק החליט שזהו רעיון טוב, אף למטרת היציאה... רק עתה נוכח לדעת
 שלא נתן את דעתו לנסיגה מן המקום הזה, ותיאורטית, לולא המעשה הזה
 אשר ביצע עתה, היה נשאר לכוד בקומה הזאת, עד אשר יואיל מישהו בטובו
 ללחוץ על המתג הזה כאשר יסיים את המבצע, כאשר הסרט המגנטי בידיו...
 מייד לאחר שחלף דרך קרוסלת הברזל נכנס לחדר הראשון, הצמוד אליו,
 כאשר קשית נוספת כבר מוכנה בין שפתיו, כמו סיגריה בעובי של עופרת
 עיפרון. בהתאם לתיאורים המפורטים אשר הואילו בטובם אלכסיי ופיוטר
 להשמיע באוזניו, היה זה חדר המשמר העיקרי של הקומה, ובו שהו כל העת
 מרבית החיילים בתורנות.

ארבעה חיילים מופתעים מאוד מצאו את עצמם מול הגבר הזר, המתקדם
 באומץ ובהחלטיות לעברם.
 פוף. פוף. פוף. פוף.

שלושת הראשונים נרדמו בטרם היה סיפק בידם לעכל מה מתרחש.
 האחרון הספיק להבין שהוא מצוי בעיצומו של ארוע עוין, ונרתע לאחור תוך
 כדי צעקה. החץ החטיא אותו, והחייל ניסה להזדקף ושלח את ידו הימנית אל
 נרתיק אקדחו. מרק הבין שלא יספיק לשגר חץ חמישי, וזינק לעברו להגיע
 לטווח מגע. במרחק של כמטר בין השניים, מרק עשה סיבוב בן 360 מעלות
 כאשר כרית כף רגלו השמאלית משמשת כציר, וידו הימנית התיישרה

להגדלת מומנט הפגיעה. אגרופו של מרק פגע בחבטה קולנית בעורפו של החייל, שניה בודדת לאחר שסיים לשלוף את אקדחו ולייצב אותו מול התוקף. החייל התמוטט וקרא אל תוך ידיו של מרק, שהניח את החייל המעולף בעדינות על הריצפה.

כאשר עזב את חדר המשמר, בו ארבעת החיילים ישנים כתינוקות, הם נראו כמי ששתו יותר מדי, ולא יעוררו חשד שהורדמו על ידי חומר הרדמה מתקדם שפותח במעבדה באמריקה.

הוא יצא ופסע במסדרון הריק, בעודו חולף על פני חדרי עבודה רבים, ברובם קטנים. הוא ידע ללא ספק כי המוצר שחיפש איננו נמצא בחדרים אלו. כעבור שניות אחדות הגיע למקום מבוקשו, ובמהירות פתח את הדלת ונכנס פנימה. הוא ניגב את טביעות אצבעותיו על הידית.

היה זה אולם בינוני בגודלו, כשלושים מטרים אורכו וכחמישה עשר מטרים רוחבו, ומספר שולחנות עבודה היו פזורים בו ללא סדר כלשהו. על אחדים מהם היו צגים ומדפסות סיכה של המחשב המרכזי, אשר הותקן במרכז החדר. סמוך אליו ניצבו מספר כונני סרטים מגנטיים - מן הסוג אשר ראה במחלקה השוממת בעת הסיור המקצועי.

עיניו קלטו ארבעה אנשים, אשר נראו בעלי מקצוע בוודאות. לא ברור היה מדוע הם נמצאים שם בשעת ההפסקה, אך מרק הניח שדבר כזה יכול לקרות ולא נתן דעתו לכך. שניים מהם היו רכונים על דפי מחשב מודפסים, כמנתחים את קוד התוכנה המצוי בהם, או אולי מעיינים בפלט של הרצת התוכנה, ואולי מחפשים באג בתוכנה. עובד נוסף היה טרוד מול צג ירוק באחד המסופים, והרביעי עיין בחוברת כלשהי. הארבעה לא הוטרדו מכניסתו, ולמעשה לא שמו לב להתקרבותו אליהם. 'אופייני למהנדסים או מדענים', הררה, כאשר נשף עליהם את חיצו האהבה שלו. עד מהרה הורדמו ארבעתם בזה אחר זה, כאשר בכל שתי שניות נשמעת חבטת נפילה, אם על השולחן, אם על הקרקע הצוננת.

מרק לא הירשה לעצמו לאבד זמן מיותר, וניגש חיש אל אחד הכוננים, אשר בתוכו ראה סרט מסתובב. כונן נוסף שניצב בסמוך היה ריק מסרט. עתה עצר ברצף הפעילויות, מול הכונן הפעיל, תמה כיצד לעצור אותו באמצע פעילותו, ולהחזיר את הסרט לתחילתו.

הוא לחץ על אחד מן המתגים, אשר כתובת מוארת 'עצור' הוארה מתוכו. באותו רגע שמע רחש - אדם נוסף הגיח במהירות מאחורי המחשב המרכזי - מרק לא הבחין בו קודם לכן מסיבה זו - הזר קרב אל מרק מאחוריו, כדי להכותו בעורפו. מרפקו הימנית של מרק הוטחה במהירות הבזק למכה אחורית שפגעה בחזהו של התוקף. שבריר שניה לאחר מכן, בעודו עם גבו אל התוקף, התרוממה לאחור ידו הימנית עם אגרוף קמוץ ופגעה באפו של הזר. שתי חבטות הפגיעה נשמעו במרווח של כחצי שניה, ותוצאתן היתה קריסתו של הקורבן האומלל חסר ההכרה אל רצפת הלינולאום הירוק. מרק החליט לערוך סיבוב קצרצר לוודא אי הופעתן של 'הפתעות' נוספות מעין זו. לאחר שנוכח כי עתה האולם אכן ריק מאדם, חזר אל הכונן. עתה לחץ על מתג מואר נוסף, שבמרכזו סימן חץ לכיוון שמאל. הסרט ציית, והחל להסתובב אחורנית במהירות רבה.

שתי דקות תמימות חלפו עד אשר הגיע הסרט לתחילתו, שתי דקות מתוחות בהן מרק ממתין בדריכות לתקלות בלתי צפויות. כל הפרעה נוספת לא אירעה, בזכות העובדה שמרבית העובדים שהו עתה בעיצומה של ארוחת הצהריים, ואלה שבחרו שלא לסעוד את ליבם היו מוטלים במצב כזה או אחר ללא הכרה.

עתה פתח את הדלת השקופה והוציא את הסרט, אשר על המדבקה שלו היו סימונים אחדים, המורכבים מאותיות וספרות חסרות מובן מבחינתו של מרק. הוא תלש את המדבקה בתנועה מהירה אחת, נטל מספר דפים ריקים

מאחת המדפסות, ועטף בהם את הסרט המגנטי, שבעבורו עשה את כל הדרך הארוכה מוירג'יניה עד לכאן.

לאחר שניגב את טביעות אצבעותיו פתח באיטיות את הדלת הפונה למסדרון, והציץ החוצה. דממה. בהחלטיות יצא זקוף קומה והחל לצעוד לעבר קרוסלת הברזל. שניות אחדות חלפו, והוא חלף דרכה - מודה לחייל הרדום הניצב עדיין בנאמנות בכל כובד משקלו על מתג השליטה... ואז שמע מאחוריו קריאה רמה: "עצור!"

מרק נפנה לאחור, והבחין בחייל נוסף הניצב בקצה המרוחק של המסדרון, אשר הגיח מן הסתם מאחד החדרים המרוחקים. אותו חייל הבחין כנראה שמשוהו אינו כשורה - ממקומו לא הבחין כלל בשומר החייב להיות בכניסה. הטווח היה רחוק מדי מכדי להשתמש בחיצי התרדמה. מרק דילג במהירות לעבר השומר הרדום, והדף את גופו מן המתג, על מנת להשהות רודפים פוטנציאליים, ואחרי כן מיהר אל גרם המדרגות. החייל קלט את המתרחש החל לשלוף את אקדחו. מרק נעלם מקו האש חלקיק שניה לפני שנורתה הירייה הראשונה. שתי יריות נוספות נשמעו, שפגעו בקיר וניתזו ממנו בשריקה, אך אז נוכח החייל בחוסר תכליתן וחדל. המעשה היחיד היעיל שנותר לחייל היה לרוץ לעבר חדר המשמר, כדי להפעיל את האזעקה.

בשלב הזה דהר מרק במורד המדרגות, והגיע בתוך זמן קצר לקומה השניה. עד עתה לא נשמעה צפירת האזעקה בבניין, להפתעתו הרבה. הוא הניח שהחייל עצמו מתקשה לחצות את הקרוסלה כאשר אין איש שילחץ עבורו על מתג הפעלתה. הוא נכנס במהירות למחסן וסקר במבטו את האולם. המחסן, כצפוי, היה ריק - ואסין עדיין מתענג על ארוחתו. בחיפזון הוציא מן המגירה את המדבקה, נעזר בכמה טיפות דבק משרדי שהיה על שולחנו, והדביק אותה בדיוקנות רבה על מקום הקודמת - עתה הפך הסרט המגנטי לחדש, מן המחסן. היא היטה את אוזנו לרחש מעברה האחר של דלת הכניסה, ושמע צעדים קרבים. במהירות הבזק הכניס את הסרט לתוך המגירה, חלקיק שניה לפני שהדלת נפתחה בסערה וויטאלי פרץ פנימה. זה האחרון לא התעניין בסרגי, אלא נחפז בכיוון ההפוך לשולחנו של מרק למקום חפצו בינות למדפים, נעלם לרגע ואז שב על עקבותיו ויצא מהמחסן, נושא בידיו חבילה ארוזה בגודל בינוני. מרק, עדיין עוטה מסיכה, מצא את עצמו מאחורי השולחן, מוסתר משדה ראייתו של ויטאלי. בידו החזיק כבר חץ להרדים את ויטאלי - לו יתגלה - אך לא היה בכך צורך. פעולתו הבאה של מרק היתה לגשת ולהניח את הסרט באותו מקום בו נגנב אתמול תאומו - ועתה נראו כל הסרטים המגנטיים על המדף כחדשים, זהים כולם, פרט אולי לכמות שונה של אבק, שעלול להתגלות לו יחקור מישהו את העניין בעזרת זכוכית מגדלת.

דבר אחרון נותר למרק לעשותו - לחזור לדמותו של סרגי. הוא חזר ויצא מן המחסן לכיוון השירותים. ברגע שנעל את עצמו באחד התאים - החלה להישמע צפירת אזעקה צורמנית בכל רחבי המפעל הענק.

הזזת גוף השומר ממתג ההפעלה של קרוסלת המתכת סייעה להשהיית הפעלת צופרי האזעקה, כפי שמרק הניח. לחצן הפעלת האזעקה היחידי המוכר לחייל היה בעמדת השומר, בשטח הכניסה, והחייל התקשה לעבור את הקרוסלה ולהפעילו. לבסוף שב אל אחת המחלקות ואחד העובדים הוותיקים הראה לו היכן קיים לחצן אזעקה נוסף.

הצפירה היתה רבת עוצמה, דומה היה שזיעזעה את כתלי המבנה, והרטיטה את לבבות מאכלסי המפעל כולו. כולם נדהמו לשמע הפעלתה, ונבעתו כאשר עיכלו את מה שעתיד להתרחש במקום בשעות הקרובות. איש לא יוכל לצאת הבייתה בשעה הרגילה. נוהל חירום כזה, אם איננו תרגיל

מתוכנן, כאשר אנשי הביטחון המקומיים בפאניקה וסוכני הק.ג.ב. הקשוחים שיגיעו בקרוב לנהל חקירה, יאריך שעות ארוכות בוודאות. עובדים, חיילים ואנשי ביטחון החלו להתרוצץ במסדרונות כמסוממים, ללא תכלית. איש מהם לא ידע מה אירע למעשה, מי הפעיל את האזעקה ומדוע. את מי מחפשים? מרבית הסועדים בחדר האוכל העדיפו כעת להישאר במקומותיהם, ללא תזוזה, ולהמתין להוראות מוסמכות, רצוי מהמנהלים הבכירים. הכל ידעו שאין אליבי טוב משהייה במקום הזה, בחברותה, לעין כולם.

מרק הסיר בתוך תא השירותים את מסיכת העור בתלישה, וניקה את שאריות האיפור בעזרת נייר טואלט ומים. את קרעי המסיכה, שאריות האיפור ואף את חיצו התרדמה שנותרו ברשותו שטף במימי האסלה. אחר כך סירק בקפידה את שיערו, וחזר והיה לסרגיי סרגייביץ' ונקו. כאשר יצא מן השירותים - מצא את עצמו עומד מול... החייל אשר ירה לעברו, בקצה המרוחק של המסדרון בקומה החמישית. שני חיילים נוספים ניצבו לידו.

היורה התבונן בסרגיי בחשדנות, כמנסה להיזכר אם יש דמיון לנמלט מפניו. היתה התאמה בגודל, במבנה ובבגדים. אך פניו של הפושע נחרטו בזיכרונו, וכאן לא נמצאה התאמה. לנמלט לא היה זקן כהה. סרגיי פנה בטבעיות רבה לחזור למחסן. לפתע התגבר חשדו של החייל, והוא קרא אחריו:

"עצור! מה שמך?"

סרגיי עצר בטבעיות, בתמהון, ונפנה אל החייל. "סרגיי סרגייביץ' ונקו. איפה אתה עובד?"

"כאן", סרגיי הצביע בידו לעבר דלת המחסן הסמוכה. "במחסן הרכיבים." החייל חקר מעט בדעתו. אין צורך לחקור יותר מדי, ממילא כל אחד ואחד יחקר לעומק עוד היום על ידי אנשי הק.ג.ב. אך לפתע צץ רעיון בראשו. הוא קרב לסרגיי המופתע, שלח ידו אל סנטרו - ומשך משיכה עזה בזקנקנו. "אה..." קרא סרגיי, נעלב, ונסוג פסיעה אחורנית. הוא החליק בידו על האזור הכואב. "למה עשית את זה?" החייל לא טרח כלל לענות. הוא סב לאחור והחל להתרחק, כאשר שני עמיתיו בעקבותיו.

"היכנס למקום עבודתך ואל תצא משם עד שיודיעו לך!" זרק לעברו אחד מהם, והשלושה מיהרו לרדת לקומת הקרקע.

סרגיי נשם לרווחה. רק עתה קבע לעצמו, שהמבצע מתקדם כהלכה. בעיה זוטא בלבד תהיה היום בעת היציאה מן המקום הזה, ההנחה היתה כי יערכו חיפושים מדוקדקים בכלי האנשים היוצאים, והכל יתעכב בכמה שעות. למרק לא היה אכפת כלל. מבחינתו, הם בפיגור של יממה תמימה.

כעבור כשעה פרץ ואסין למחסן, נסער. עיניו ברקו, וסומק של חדווה על לחייו. התברר שהוא התלהב והתרגש מן הארוע כילד קטן.

"חבל שלא ירדת היום לאכול..." פתח בנאום שוטף, "רשמו את שמות כל הנוכחים בחדר האוכל, לא נתנו לנו לצאת עד עכשיו... עוד מעט יעברו מחדר לחדר ויחקרו כל אחד ואחד... היתה פריצה בקומה החמישית, גנבו משם משהו, עדיין לא יודעים בדיוק מה, ואיזה נזק גרמו. אתה לא תאמין, אבל השמועות אומרות שהרדימו את כל השומרים... לא מספרים לנו מה קרה בדיוק, אבל מפה ומשם אנשים שומעים ומדברים על זה..." הוא עצר את שטף דבריו וחשב מעט. "דרך אגב, גם אתה שמעת משהו על זה?"

"בערך מה שאמרת עכשיו", הנהן סרגיי.

סרגיי המשיך להתעניין במקרה החריג והמדהים הזה, שהפך כצפוי לשיחת היום. הוא הירבה לשאול את ואסין ולרדת לפרטי פרטים. ואסין המאושר אהב את זה. הוא פרח עתה, כאשר דיווח בפירוט רב על

ההתרחשויות ועל השמועות. הוא קרן מאושר, כאשר נשאל על ידי סרגיי לדעתו מה עתיד להתרחש בשעות הקרובות!

"השמועות אומרות שגנבו למעלה סרט מגנטי... מייד כאשר נשמעה האזעקה של הביטחון, באופן אוטומטי המפעל נסגר. אין יוצא ואין בא. אזעקה של אש נשמעת אחרת, ואז כולם צריכים להתפנות במהירות. השוער בכניסה נשבע שאף אחד לא יצא מהמפעל מהרגע שהאזעקה החלה. לכן בטוחים שהפושע עדיין נמצא בתוך המפעל, עם הסרט המגנטי. אל תדאג. הסרט לא יצא מהמפעל. אומרים, שאנשי הק.ג.ב כבר נמצאים פה והתחילו בחקירה. הם יבדקו כל אחד מאיתנו, אפילו בתוך החורים של השיניים..."

"הם איחרו מעט... אתמול היו צריכים לחפש, היו מוצאים אצלי סרט מגנטי ריק", הרהר מרק. "הם יחקרו כל אחד? גם את אלה שהיו בחדר האוכל באותו זמן?"

"כל אחד?" גיחך ואסין, "הם יחקרו כל אחד, ואת בני משפחתו של כל אחד... ואם לא ימצאו, יחקרו גם את החברים והשכנים של כל אחד... וגם את המורים והגננות של כל אחד... והם לא יפסיקו עד שימצאו את הבנדיט. חייל אחד ראה מרחוק את הפושע נמלט, והוא יהיה העד המרכזי בחקירה הזאת."

"יהיה שמח היום", מלמל סרגיי.

"ועוד איך! יהיה שמח כמה ימים, אני אומר לך. יתכן שהיום לא יתירו לנו לצאת בכלל הבייתה. מחכים שהשומרים יתעוררו מההרדמה, הם כולם עדיין מעולפים, או מסוממים, ואף אחד לא יודע איזה חומר בדיוק הרדים אותם. אז יחקרו גם אותם, הם בטח ראו את הפושע ויזהו אותו."

"יש כבר מחשבות מי יכול היה לעשות דבר כזה?"

ואסין הניד בראשו. "לא, לא. עדיין לא ידוע דבר. חושדים בכל אחד. יתכן ומדובר בסוכן חשאי, במרגל קפיטליסטי. ואתה, מה אתה יכול לספר לי?"

מרק החליט לספר לואסין על הארוע שהתרחש עם החייל. "אמרתי לך שאני אצטרך לבקר בשירותים, זוכר? אז כאשר יצאתי משם, פגשו אותי שלושה חיילים במסדרון, שאלו אותי כמה שאלות, ואמרו לי להיכנס למחסן ולא לצאת עד שאקבל הודעה אחרת. הם לא אמרו כלום מה הסיבה, אבל הבנתי מהאזעקה שקרה משהו חריג."

"כן, הם לא מגלים כלום. אבל אנחנו יודעים כמעט הכל, יש לנו מקורות מידע משלנו..."

הדלת נפתחה, ולתוך המחסן פרצו כסופה אלכסיי ופיוטר.

"שמענו שאחד מכם סחב סרט מגנטי בקומה החמישית", חיך לעברם.

"ואנחנו חשבנו שזה אתה..." השניים פרצו בצחוק. "איפה אתה היית? לא ראינו אותך בחדר האוכל."

"השניים האלה נשלחו מהק.ג.ב לחקור אותי?" פנה סרגיי אל ואסין, בחיך. זה האחרון נטל את התפקיד ביתר רצינות, והחל לסבר את אוזני השניים בבעיית העיכול של סרגיי.

"אתמול בערב הבחור שתה יותר מדי, והיום לא הרגיש טוב... במקום לבוא איתנו לחדר האוכל, הלך לבלות בשירותים!" הוא היה שבע רצון מעצמו על מידת בקיאותו באקטואליה וחוש ההומור המובהק שלו.

הארבעה נשארו ביחד כל שעות אחר הצהריים, מנתחים את הארוע הדרמטי שהתרחש מתחת לאפם של המנהלים ונציגי המפלגה. מדי פעם ואסין יצא לסיור רכילות קצר, וחזר לדווח על השמועות המעודכנות. כל השומרים התעוררו ונחקרים עכשיו. חסר רק דבר אחד: סרט מגנטי חשוב ביותר, שהכיל תוכנה של מכשיר סודי שמותקן במטוסים צבאיים. אף אחד לא נהרג, רק אחד נפצע קל בפניו ובחזהו. היום לא יערכו תחקירים לכולם, עדיין לא ערוכים לכך. כולם ישוחררו לצאת מהמפעל, אך ללא התיקים האישיים. יערכו חיפוש בבגדים של כל היוצאים, ויעברו דרך כל החיילים המעורבים שראו את הפושע והם שיאשרו לצאת מהמפעל לכל מי שאינו חשוד.

שחרור העובדים התנהל בעצלתיים. בפתח עמדו כעשרה אנשים, מהם כמה אנשים חמושים בתתי מקלע וכמה באקדחים חצי אוטומטיים. השאר היו החיילים שמרק הרדים וראו את החשוד. אחד אחרי השני עברו תחת מבטיהם הנוקבים, ורק לאחר שכולם אישרו בניע ראש - אחד החיילים בדק בבגדי היוצא, במישוש גס, משפיל משהו, מן הצוואר ועד לעקבים - כך את כל אחד ואחד מן העוברים בשער המפעל. מרק השתאה על כך שאין סוכנות או חיילות שתבדוקנה את העובדות - שנאלצו להיבדק על ידי גבר ולא פצו פה והתלוננו על כך.

כל הכניסות הצדדיות של המפעל ננעלו והוצב עליהם חייל לוודא שאיש אינו מנסה להתחמק בדרך כלשהי. מעגל היקפי של חיילים נוספים שמרו חזותית על החלונות כדי שאיש לא יחמוק בשום דרך אחרת מהמקום ללא בדיקה. תור היציאה השתרך בכל המסדרון הארוך של קומת הקרקע. סרגיי תפס את מקומו, ובסבלנות ובשלווה המתין לתורו. אלכסיי, פיוטר וואסין עמדו לפניו.

שעה תמימה המתינו עד שהגיע תורם. מלאכת הזיהוי התישה את עדי הראייה, וכושר ריכוזם פג לחלוטין לאחר שחלפו על פניהם מאות אנשים מול מבטיהם הבוחנים. אלכסיי היה הראשון מבין הרביעיה. הוא התבונן במבט אטום בפני העדים, והללו החזירו לו מבט אטום. כולם סימנו בידם תנועת ביטול, והחייל החל למשש את גופו. עד מהרה שוחרר לחופשי.

אחריו היה פיוטר - התהליך היה זהה לזה של אלכסיי. העדים היו כה מותשים בשלב הזה, ונטו להעביר בקלות כל אחד לאחר שהחייל הראשון החליט להעביר אותו. ואסין עבר באותה קלות כמו החברים שלפניו. סרגיי החל לחלוף מול מבטי העדים, באותה טבעיות של ידידיו - ואחד אחרי השני סימנו בידם להמשיך לעבור. האחרון היה החייל אשר ירה לעברו. כאשר מרק חלף על פניו, סימן לו החייל לעצור. הוא התבונן לשניות אחדות בעיניו של מרק, מנסה להיזכר היכן ראה אותו לפני כן. שני סוכני ק.ג.ב. בבגדים אזרחיים קרבו אל מרק.

"אתה חושד בו?" שאל אחד מהם את החייל.

לפתע החייל נזכר. "לא, לא. אותו ראיתי בקומה השניה, לייד המחסן.

אפילו משכתי לו בזקן. הוא בסדר."

סרגיי ליטף את זקנקנו בחיך. השניים חזרו להתרחק למקומם הקודם. חייל נוסף החל לבדוק על גופו, ומקץ שניות נוספות מצא מרק את עצמו בחוץ - - - החלק הקשה של המבצע הושלם!

מרק לא יכול היה לשער אפילו, איזו מהפיכה הותיר אחריו במפעל. כל אנשי הביטחון, החיילים המשרתים בו דרך קבע ועוד כעשרים חוקרים מיוחדים תחת פיקודו של ליאוניד רזובייב, ראש מחלקת מפעלי הנשק, במדור הביטחון התעשייתי של האגף השני בק.ג.ב. - עמדו על רגליהם כל אותו הלילה, בתחקירים - בשיחזור, בחיפושים קדחתניים ויסודיים - ופרט לפאניקה מתמשכת, העלו הכל חרס בידם.

שוב ושוב שיגרו חוליות חיפוש כפולים ומשולשים, כל צוות בודק אחרי קודמו, במטרה למנוע טעויות אנוש ולהבטיח חיפוש מירבי ביעילות. מגירות וארונות רוקנו מתוכן, רהיטים פורקו לחלוטין; כל המזגנים, המחשבים, הציד האלקטרוני, ארונות החשמל - לוחותיהם פורקו והם נבדקו בקפידה. כל פחי האשפה, התיקים האישיים אשר הושארו מאחור, אפילו בתאי השירותים - הכל נסרק שוב ושוב... על כל המלאכה ניצח רזובייב בפקודות קולניות ועצבניות, אשר רק הלחיצו לשווא את הצוותים המותשים. הוא היה נואש מכולם, כי עליו מוטל יהיה לדווח על כישלון משימתו לאתר את האבידה.

בשעות הקטנות של הלילה, החלו להבין כי אין טעם ותכלית בפעולות החיפושים, וכי כל מאמצייהם לשווא. כאשר רזובייב חזר וניתח את הידוע לו על אופן הפעולה, הבין כי יד מקצוען בדבר, וזה ודאי לא היה מסיים את מבצעו המזהיר והמתוכנן כהלכה עד לפרטים האחרונים, להסתרה שטחית וחפזה של הסרט המגנטי.

בארבע לפנות בוקר התקשר ליאוניד רזובייב בשפל רוח ישירות לגנרל, ודיווח לו על הכישלון בחיפושים אחר הסרט הגנוב ועל זהות המבצע. זוטוב סיים להקשיב, והניח ללא תגובה את השפופרת על כנה. רזובייב נדהם. תגובה כזו נחשבת אצלו כנס, לא פחות. לא הצליח להבין מדוע לא חטף קיטונות של רותחין, צעקות ואפילו לא גערות או נזיפות. מה עובר על זוטוב?

ברחוב דז'רזינסקי מס' 2 אורות בודדים ופזורים עדיין דלקו בשעת בוקר מוקדמת זאת, כאשר כל מוסקבה עודנה נמה את שנתה. בשעות הקטנות של הלילה הזה, דלק אף האור באחד מן החדרים היותר מפוארים אשר בבניין הענק הזה, משרדו של הגנרל הדוקטור ואסילי איבאנוביץ' זוטוב. שני בכירים נוספים השתתפו בפגישה - אנדריי ניקוליאביץ' פטרוב, מבכירי הסוכנים של המדור לחקירות מיוחדות, וגארי פיודורוביץ' קורנילוב - ראש מדור הביטחון התעשייתי של האגף השני. למשרד הזה הגיעו הדיווחים המעודכנים על הנעשה במפעל 'תקשורת אלקטרונית', בקריית התעשייה 'בקובקה'.

השעון הראה על השעה ארבע לפנות בוקר, כאשר צלצל אחד הטלפונים מתוך הסוללה הנכבדה שניצבה על שולחן מיוחד, מימינו של הגנרל. הוא הרים את השפופרת, ולאחר הקשבה קצרה טרק אותה על כנה, ללא אומר ודברים. ברם, הבעת פניו שיקפה את מצב רוחו. זוטוב לא טרח להביט לעבר השניים, אלא השפיל מבטו אל השולחן, אל אצבעו המתופפת לאיטה על אחד היוםנים. ניכר היה כי הוא שקוע בהרהורים, ולא שני פיקודיו יהינו להפריעו. לאחר דקות אחדות של דממה, החליט לבסוף פטרוב לקטוע את השתיקה.

"זו עבודה של מרק קולינס. זוהי שיטת הפעולה שלו. הוא חודר כמו רוח סופה, מבצע בדייקנות וביעילות את המשימה, ונעלם. מותיר אחריו רק הרס וחורבן. ברוח זו הוא מלמד את החניכים שלו לפעול... הוא גם טרח לטשטש את טביעות האצבעות שלו... איש המעבדה שלי עבד כל הלילה ולא הצליח למצוא טביעות אצבעות חשודות."

"עלי להזכירך, 'הפסיקו קורנילוב בתקיפות - 'ברגע שאותו קולינס חדר למפעל, הטיפול בנושא עובר לתחום אחריותי וסמכותי! האנשים שלי יטפלו בכל הנדרש, ובתוך פרק זמן קצר אני משוכנע שנלכוד אותו."

פטרוב זע בכיסאו בחוסר נוחות ונד בראשו. "בעוד אתה מדבר על לכידתו, אין לאיש מושג היכן הוא, כנראה שברגע זה הסרט המגנטי כבר אי שם בדרך לאמריקה!" הוא רטן בבוז. "או בתוך בטן של צוללת בדרך לאמריקה!" "כמה זמן ידרש לאנשיך ללכוד אותו, להערכתך?" פנה זוטוב במפתיע אל קורנילוב.

"נחקור את כל האנשים במפעל..." החל קורנילוב לשטוח את תוכניתו, אך פטרוב שיסע אותו מייד: "מנין לך הביטחון שמדובר במישהו בתוך המפעל? זה יכול להיות אדם מבחוץ שחדר פנימה ונמלט מייד לאחר מכן!" "אני חוזר על שאלתי, 'הטעים זוטוב, 'כמה זמן?'"

קורנילוב הרהר מספר שניות. "שלושה... עד חמישה ימים, העריך בזהירות.

'איזה ברנש תמים!' הרהר זוטוב. 'בעוד יומיים תעבור על הק.ג.ב רעידת אדמה, אם הסרט המגנטי לא ימצא והסוכן האמריקאי לא יהיה כלוא למטה! בעוד חצי שעה יתחילו להגיע לכאן טלפונים נזעמים מהצבא, ממרכז המפלגה, מהפוליטבירו - וזה אומר לי חמישה ימים..."

"אין לי ברירה, אני חייב לעשות הכל בעצמי..." שמעו אותו ממלמל לעצמו. ואז הזדקף. "הקשיבו היטב, שניכם. אני מורה לכם להפסיק מעתה כל פעילות בנושא!" קולו חזר להיות תקיף וסמכותי, כבימים ימימה. "להפסיק?" קורנילוב היה המום.

"שמעתם היטב את דברי? ואני מתכוון לזה. להפסיק את כל הפעילות!" הדגיש בהטעמה, "שום חקירה! וכעת אבקשכם לעזוב את המקום."

לפטרוב, סגנון הדיבור הזה לא היה זר. לפניו כבר שמע הוראה ברורה ומפורשת מזוטוב, להפסיק באופן מוחלט כל פעילות אחר אותו סוכן, מרק קולינס... גם אז, ממש כמו עתה, נעשה הדבר כהוראה סתומה, ללא פירושים או ביאורים כלשהם...

השניים מיהרו לקום ממושביהם ונפרדו מן הגנרל. זה האחרון נשאר לשבת, מהורהר.

"לעזאזל!" רטן והלם באגרופו על השולחן.

אחר קם, ניגש לארון סמוך וחיטט בניירת בתוכו. מקץ מספר שניות מצא את מבוקשו ושב אל כסאו המהודר, ונפנה אל סוללת הטלפונים שלו. "גוסטאב אוונס... יש לך עבודה..." מילמל ללא קול.

עלמה צעירה וחטובה עמדה לייד דלפק מוגבה, בכניסה למסעדה המפוארת של מלון 'הילטון', בואשינגטון הבירה. שני גברים קרבו לדלפק ונעצו את מבטיהם ללא שמץ בושה או נקיפות מצפון ביפהייה המקבלת את פניהם - יותר בקימורי חמוקיה המציצים מבעד למחשופה הנדיב מאשר בתווי פניה ושיערה הגולש בצבע הדבש. היא עצמה לא התרגשה מכך. היא ידעה היטב שנשכרה לעבודתה בדיוק מן הסיבה הזאת.

"שלום", אמרה במתק שפתיים, בחן רב. "על שם מי הוזמן המקום עבורכם?"

"האריס. ג'ון האריס", אמר אחד מהם.

העלמה העבירה במהירות את העיפרון שבידה על הרשימה שלפניה. היא הנהנה.

"שני מקומות. הממ... יש כאן הערה, במיקום דיסקרטי... בואו עימי בבקשה." היא החלה לצעוד בין השולחנות עד אשר הגיעה לכוך צר מידות, בפאתי המסעדה, בו ניצבו שולחן מרובע קטן ושני כיסאות מרופדים המעוצבים בסגנון ניאו קלאסי. זה היה מקום מושלם לשיחות פרטיות. "תהנו מארוחתכם", איחלה להם בחיוך קסום, ונפנתה לאחור לחזור לעמדתה בכניסה. בטרם עלה בידה לצאת מטווח ראייתם, וכבר הופיעה עלמת חמד נוספת, אשר הן מחשופה הנועז והן יופיה לא נפלו כלל מן הראשונה. זו הושיטה לעבר שני הגברים בגיל העמידה, לבושי החליפות התפורות עליהם בהתאמה מלאה, שני תפריטים הדורים בכריכת עור כהה. "האם אתם מעוניינים להזמין משקה?" שאלה.

ג'ון האריס הרחרר מעט, והביט בפני עמיתו. "כן, בבקשה. מה תרצה לשתות?" פנה אל רעהו.

"בשבילי ג'ין וטוניק, בבקשה."

האריס עצמו עיין בעמוד האחרון של התפריט. "אני אשתה כוס יין לבן, תבחרי עבורי משהו טוב. אני סומך עלייך." המלצרית רשמה דבר מה בפנקסה ומיהרה למלא את מבוקשם, בעוד השניים עוקבים אחריה עד אשר נעלמה מקו ראייתם.

"איזה יפהפיות יש לכם כאן..." מילמל שותפו של האריס. "איזה שמלות... איזה מחשופים עמוקים..."

האריס חייך. "ואני חשבתי שכבר התאקלמת כאן..."

"אין סיכוי!" גבות האיש הזדקרו, כעוס משהו. "לעולם לא! אתה יודע את

זה טוב מאוד! מה לי ולחטאים של הקפיטליסטים?"

"יום אחד עוד תשתכנע, וכשהיום הזה יגיע, בוא אלי. אני אדאג למצוא לך משרה נאותה."

איש שיחו ביטל את דברי האריס בתנועת יד רוגזת. "מלבד זה, אינני יכול להרשות לעצמי להיכנס למקומות יקרים כאלה לעיתים קרובות."

השניים החרישו כאשר קרבה אליהם המלצרית, נושאת בידיה מגש קטן עם המשקאות שהזמינו. היא הניחה את הכוסות לפני שני הגברים, וחיכתה לתגובה.

האריס אישר לה בתנועת ראש לעזוב את המקום, אך עמיתו לא היה שבע רצון ממה שקיבל.

"אתם לא נוהגים להגיש את המשקה הזה עם פלח לימון?" שאל בזעף. המלצרית החווירה. "סלח לי, בבקשה", הגיבה לאלתר, "זוהי טעות שלי... מייד אשוב עם המשקה לשביעות רצונך..." היא נטלה את כוסו ונמלטה לתוך המטבח.

"אתה קשוח מאוד, מר אוונס", העיר האריס.

השניים לא נאלצו להמתין זמן רב. המלצרית הנבוכה הזדרזה למלא את רצונו של הלקוח. טעות כזו עלולה לעלות לה במישרתה, לו יחליט להתלונן אצל הבוס שלה.

עתה הנהן בראשו ואישר לה להיעלם.

"ובכן, ניגש לעסקים?" הציע האריס. "אני אמנם אשלם על הארוחה, אבל אתה יזמת את הפגישה הזאת." אוונס הניע בראשו לחיוב.

"מה שלומו של הגנרל?" המשיך האריס ושאל.

עתה אוונס הניע בראשו - לשלילה. "לא כל כך טוב", אמר בשקט, "צרות במוסקבה... אחד הבחורים שלך עשה לנו בעיות, שעלולות לפגוע במעמד וביוקרה של הגנרל..."

"גם אתם עושים לי קשיים רבים, המחייבים אותי להפעיל את הבחורים שלי..." קטע אותו האריס.

אוונס ניפנף בידו לביטול. "הגנרל הסמיך אותי להציע לך הצעה, ברוח שיתוף הפעולה הטוב השורר זה מכבר בינך לי. ראשית, הוא ביקש ממני לברך אותך על המבצע המוצלח של האיש ששלחת... והוא היה מעוניין מאוד להניח את ידו על הבחור הזה, מרק קולינס, ולסכל את המבצע המוצלח שלכם..."

"ובכן, מהי ההצעה?"

"אתה רשאי לנקוב מחיר. הגנרל הבטיח שיבחן את בקשתך באור חיובי." האריס השתתק והחל ללגום מן המשקה.

"כמה פעמים פניתי אל הגנרל בבקשה להחזיר אלי את אחד הבחורים שלי, סטיב קולמאר. תמיד התשובה שלו היתה שלילית."

"כן, המקרה של קולמאר מוכר לי. סירובו של הגנרל לשחרר אותו נבע מאופי פעולתו... האיש שלך שם ללעג ולקלס את טובי הסוכנים של הגנרל..." האריס ספק ידיו. "אם כן, תוכל לחדש בפניו את הבקשה שלי?" אוונס השתתק.

"יש בבקשה שלך בעיה רצינית..." פלט לבסוף.

"המשך בבקשה. אולי אוכל לעזור... אתה יודע שיש לי השפעה רחבה..." "הגנרל לא יוכל לשחרר את הבחור שלך, ללא שחרור של בחור שלנו..."

לכידתו של מרק קולינס חייבת להיות חשאית באופן מוחלט..."

"סחטנים!" סינן האריס בזעף מבין שפתיו.

אוונס חיך. "הלוא אתה מבין את הבעייה של הגנרל..." ומייד המשיך -

"אך, כמובן, אנו יכולים להחזיר לך אדם אחר, לאו דווקא את קולמאר..."

"לא ולא!" האריס שיסה אותו לאלתר. "בהחלט לא בא בחשבון! אתם

עוצרים באופן שרירותי אחד מן העיתונאים האמריקאיים ו'מדביקים' לו עלילה מופרכת כלשהי שמצצתם מהאצבע, ומקווים למכור לי אותו במחיר יקר... לא

בא בחשבון! אם הגנרל מבקש עזרה, ורוצה שיתוף פעולה - אני דורש את

קולמאר בחזרה!"

"אין ספק, - אוונס מיהר לרכך את איש שיחו - אעביר את בקשתך במדויק לגנרל... אני מניח, שהוא יוכל להסכים להצעתך רק אם תתלווה למהלך, באופן פומבי, החזרה נגדית..."

האריס התבונן בכוסו בדומייה. אכן, הממזר הזה צודק, זוטוב לא יוכל להראות שאין קשר בין סיבת שחרורו של קולמאר לבין סיכול מבצעו של קולינס.

"יש לי רעיון, הודיע לפתע האריס לעמיתו. "אחד הדיפלומטים מהשגרירות הרוסית נתפס בגניבה, בכל בו 'מייסיס'... הוא ניסה להסתיר בבגדיו כמה בקבוקי בושם יוקרתיים... אני יכול למנוע את התהליך המשפיל של פירסום שלילי וגירוש - אכלול אותו בעיסקה שלנו... קצר, מהיר, יעיל..."

אוונס הנהן. "אדווה על כך מייד לגנרל, אמר בשביעות רצון. הוא אכן היה מרוצה מאוד שהעיסקה שנשלח לתווך מתקדמת בכיוון הרצוי.

"מתי אתה חושב שתהיה לך תשובה?" האריס הציץ קצרות בשעונו.

"עוד היום, בארוחת הערב..." הגיב שותפו מייד. "גם הגנרל מעדיף לקצר בזמן."

"בארוחת הערב..." רטן האריס. היו לו תוכניות אחרות. "מילא. אעשה מאמץ להתפנות..."

"טוב, טוב. אני אפגוש אותך בשבע וחצי, במסעדת מלון 'ראמאדה אין', בשארלוטסוויל."

"שארלוטסוויל?" התנשף האריס, כמעט השתנק. "מדוע כל כך רחוק, לכל הרוחות?"

"אל תשכח, שעדיין אין לי משרד באמריקה, למרות שהייתי מעדיף לארח אותך במשרדי... אני נע ונד במדינה הזאת, אתה יודע..."

האריס העווה את פניו. "הרסת לי את כל התוכניות להערב..." מלמל.

המלצרית עקבה אחר מצב כוסותיהם ממרחק בטוח. משהתרוקנו, קרבה אליהם. "אתם מעוניינים בסיבוב נוסף, או מעדיפים להזמין כעת את ארוחתכם?"

"נזמין עכשיו, קבע האריס. השניים שקעו שנית בתפריט המהודר.

"בסדר, יהיה כדברך, הפטיר כבדרך אגב לעבר אוונס. "אגב, פנה אל המלצרית הממתינה באורך רוח, "האם יש הצעה מיוחדת של המטבח היום?"

הערב היורד לאיטו על וירג'יניה הביא עימו גל חום כבד במיוחד, אשר הפתיע את תושבי האזור, וזאת למרות שהחזאים צפו את הדבר מראש והתרעו על כך בעוד מועד במהדורות החדשות בכל שלושת הערוצים המסחריים המובילים. ברם, בתוך מכונית ה'לינקולן' השחורה והמבריקה, אשר שייטה במהירות גבוהה מאוד על כביש 29 דרום לכיוון שארלוטסוויל - לא הורגש הדבר. המזגן רב העוצמה של המכונית שמר על אקלים נוח במיוחד בתוך הרכב.

גוסטאב אוונס הגיע בטיסה מווינגטון לשארלוטסוויל, מייד אחרי ארוחת הצהריים. למעשה, לא היה לו כל צורך להתקשר ולבקש את אישורו של הגנרל למשא ומתן אשר ניהל עם אחד המנהלים הבכירים של ה-CIA - הוא קיבל את מלוא הסמכות להחליט על כך במקום. למעשה, זוטוב הורה לו לקבל כל דרישה של האריס, ובלבד שאותה פעולה של קולינס תסוכל בהקדם האפשרי. הדחייה ב'החלטה' היתה למטרות נראות וכבוד בלבד. לא להיראות להוטים מדי, להפגין שליטה בעניינים ושאר ההבלים מן הסוג הזה. למעשה, אוונס השכיל להצליח לטשטש את העובדה כי הגנרל במצב נואש, פן יחוש בכך האמריקאי ויעלה את המחיר. לכן החליט לנקוט בתרגיל השהייה, המלווה בטרטורו של האריס למרחק רב - למרות שהיה רשאי לסיים הכל כבר בארוחת הצהריים ולחסוך זמן יקר.

את המרחק הרב מלאנגליי ועד למקום המפגש גמעה ה'לינקולן' בפחות משעה וחצי - 'זהו המחיר של העסקאות הפרטיות שלי', הרהר האריס לעצמו. באם הפעילות הזאת היתה רשמית, היה מגיע לכאן במסוק בתוך עשרים דקות. בעצם, לא היה נאלץ כלל לצאת ממשדו!
האריס החנה את מכוניתו במגרש החנייה של המלון. הוא שם פעמיו לעבר המסעדה הצנועה - מלון זה נחשב היה ממוצע ברמתו. בדרכו, משחלף על פני הלובי - קם מאחת הכורסאות הזולות עמיתו גוסטאב אוונס ונפגש עימו באמצע הדרך.

"ערב טוב, פתח גוסטאב, "אני מציע שנרד למטה, לבר..."

"בבר למטה יש בשורות טובות יותר?" הקניט האריס.

"בבר למטה יש פחות אנשים בשעה הזאת."

"סביר, הסכים האריס. הצצה חטופה לתוך המסעדה אימתה את הערכתו של אוונס, מרבית מדיירי המלון סעדו עתה את ארוחת הערב. השניים פנו וירדו במדרגות אל הבר צר המימדים, והתיישבו לייד שולחן צדדי באזור חשוך למחצה. מלצר מבוגר וחמור סבר קרב אל שולחנם.

"ערב טוב. מה להגיש לכם?"

"בשבילי סמירנוף סילבר, "ביקש אוונס, "זוהי הוודקה הטובה ביותר שאני מכיר, "הסביר לעמיתו.

"לצער, אין לנו את זה, "ציין המלצר ללא נימה של חרטה כנה. הוא פנה אל האריס.

"מרטיני יבש בלי קרח, "ביקש האריס.

"שיהיה, גם בשבילי. "אוונס רצה להיפטר מהמלצר הטורדני הזה מהר

ככל האפשר. זה האחרון נפנה לדרכו.

"הגנרל מוסר לך דרישת שלום חמה, "שיקר אוונס, "ומברך אותך על הצעתך הנדיבה. כמו כן ביקש למסור לך את הערכתו האישית על יוזמתך, ועל שיתוף הפעולה הפורה בינך ובינו... הוא מקווה כי המצב החיובי הזה ימשך גם בעתיד..."

האריס חייך במבוכה. לשון חלקלקה זאת העידה בבירור כי הגנרל שרוי במצב אבוד לחלוטין. שפה אחרת היתה מושמעת, לו חלילה היה הגנרל בעמדת כוח כלשהי במו"מ, כי אז היה סוחט מחיר נוסף ללא בושה ובלי למצמץ, ככל אשר ידו היתה משגת.

"ובכן, האם הגנרל אישר את כל פרטי העיסקה כלשונה?" האריס ראה ממקומו את המלצר קרב, וסימן לבן שיחו להשהות את תשובתו. המשקאות הוגשו, והמלצר חזר אל עמדתו שמאחורי הדלפק המרוחק.

"הוא נתן את דיברתו האישית למימוש העיסקה כפי שסוכמה על ידינו."

"יפה!" האריס היה מרוצה בעליל. "אם כך, אנו נזכה לראות את הבחור

שלנו, קולמאר, בעוד... האריס עצר ונעץ מבט בעמיתו.

"שבועיים, "השלים אוונס, לאחר הירהור קצר.

"שבועיים!" האריס התנשף. 'ברור... הוא צריך לעלות בחזרה במשקל..."

אולם על אף חרונו, בחר להבליג.

"המסע הבא צריך להיות שלך, "העיר אוונס.

"אתם אוהבים את המסעים שלי, הם בדרך כלל גמביטים... הקרבות נועזות..." הגיב האריס בלשון השחמט האהובה כל כך בקרב הרוסים, בעודו משפיל את מבטו. קשה היה לו להביט בעיני בן שיחו, כאשר המשיך את המשפט - "לפני כמה ימים הצטרף למפעל עובד חדש בשם סרגיי סרגייביץ' ונקו, הוא יוכל לעזור לגנרל בבעיותיו..." ונדם.

"הגנרל מודה לך מאוד, מר האריס. הוא ביקש ממני להבטיח לך שלא

ישכח לך את עזרתך זו, ויגמול לך על כך בעין יפה..."

"מספיק, מספיק..." שיסה אותו, "עלי לחזור בהקדם, דחיתי עבודה רבה

ללילה הזה. אני מניח שגם לך יש מה לעשות."

האריס קם ממקומו, והשאיר שטר של עשרה דולר מתחת לכוסו המלאה למחצה. אחר לחץ את ידו של עמיתו, לחיצה של נימוס חסרת כוונה אמיתית, וללא אומר נפנה ועזב את המקום.

גוסטאב אוונס נשאר לשבת לבדו עוד מספר דקות, מבלי לנסות לייגע את מוחו בדבר המניעים של שני השחקנים הראשיים. הוא אינו אלא שליח זוטר, דוור, בלדר, וכזזה - יש לו הודעה דחופה, בעלת חשיבות מירבית, להעביר לגנרל.

*

"מוזר מאוד, מוזר מאוד!" חזר ואמר ואסין בפעם המאה בערך, באוזניהם של סרגיי וויטאלי, אשר מאז שלשום העדיף לשהות לייד שני עמיתיו במחסן תחת השוטטות השכיחה שלו בין המחלקות. "אינני מסוגל להבין מה קורה במקום הזה! שלשום בצהריים קרה אסון ממדרגה ראשונה במפעל, ארוע ביטחוני חמור מאין כמוהו, ומאתמול בבוקר ועד עתה - - - שקט! שקט מוחלט! אין חקירות, אני לא רואה שוטרים ובלשים... אני לא מצליח להבין מה מתרחש במקום הזה!"

מרק עצמו היה מופתע לא פחות מואסין. ההיגיון אמר לו כי במפעל תתחולל אנדרלמוסיה של ממש, המקום ישרוץ בלשים וסוכני ק.ג.ב; כולם יחקרו ללא יוצא מן הכלל; לא היה לו צל של מושג מה פשר הרגיעה השוררת במקום, יומיים לאחר שהעלים את הסרט המגנטי.

מרק היה חייב להישאר במפעל עוד מספר ימים, בטרם יתפטר ויעלם לבלי שוב מן המפעל, ולאחר מכן מהעיר ומהמדינה, במבצע החילוץ העצמי שתוכנן בקפידה. חובה זו נבעה מכך, שהיה עליו לוודא שהסרט המגנטי לא ימצא על ידי המחפשים, להמתין לשמועות אשר אמורות להגיע מאמריקה כי התוכנה בידים אמריקאיות - ולרחרח בנושא תגובתם של המהנדסים, משיתחווור להם שהתוכנה נפלה בידי יריביהם.

מרק העריך כי ראשוני הדיונים הללו, על שינוי תפישת המערכת האלקטרונית, יחלו בערך כשבוע לאחר הידיעות המזויזפות אשר יודלפו מהפנטגון. זה הזמן המתאים להתפטרות. הוא עדיין לא עבר על הפרטים המדויקים של השלב הזה, יש לו זמן לתכנן בנחת, ואז יחזור למחתרת, לחדרו אצל מריה, ויתכנן את שלבי החילוץ העצמי מהמדינה.

גם ויטאלי היה נרגש מאוד. כביטוי לכך, ניתן היה לראות שמאז אתמול בבוקר ישב לייד ואסין והקשיב ל'ניתוחיו', ממש בלע את המילים המופרכות שבקעו מגרונו של פטפטן כסיל זה.

כמה הוא דיבר! מרק תמה כיצד לא הצטרד כהוגן... מהבוקר חזר לסורו, כלומר שוב ושוב הגיח מן המחסן לסיורי רכילות, עדכון השמועות וליקוט פירורי מידע; אך החגיגה האמיתית שלו היתה בפרשנויותיו, אשר בדרך כלל הכל סלדו מהן ובמקביל ליגלגו עליו מאחורי גבו, אך עתה שני אנשיו אשר שהו במחיצתו הירבו להאזין להן בשקיקה, ומדי פעם בפעם אפילו שאלו שאלות, ביקשו הבהרות נוספות, ועודדו אותו לצאת ולהביא עוד ועוד רכילויות. ואסין אהב את זה!

מדי פעם נכנסו למחסן אלכסיי ופיוטר, אף הם היו נבוכים מאוד מן ההתרחשויות, או ליתר דיוק מהיעדרן של ההתרחשויות אשר הכל חזו אותן וציפו להן. כולם הכירו היטב את מנגנוני הביטחון הסובייטיים האימתניים. מאז אתמול בבוקר, לא עבד למעשה איש במפעל. הכל היו מתגודדים בקבוצות, משוחחים בקולות נמוכים, מחליפים דיעות. הקומה החמישית נסגרה לשלושה ימים, כל העובדים בה הוצאו לחופשה מאולצת. "חופשה מאולצת..." גיחך פיוטר, "בטח כולם כעת ברכבת למזרח סיביר..." שני האורחים סיימו להקשיב לנאום העדכון האחרון של ואסין.

"עוד חצי שעה יגיע זמן ארוחת הבוקר", אלכסי קם ממקומו, "אני אכנס לכאן למספר משחקים, תכין את הכלים. צריך להתחיל לחזור לשיגרת חיים נורמלית."

"כן, כן, כמובן", כעכע ואסין לעברו, "בהחלט."
"נוכל לגלוש קצת גם מעבר להפסקה, ממילא אף אחד לא עובד..." הציע פיוטר.

ואסין רק נענע בראשו, אך לא אמר דבר. הצדק היה עם פיוטר, אך פחדנותו של ואסין לא הניחה לו לעשות כדבר הזה. תמיד היה קיים החשש ברקע, פן מישו מהמנהלים יכנס במפתיע לביקורת, ואז הוא יהיה האחראי שיחטוף על ראשו. השניים חזרו למחלקתם, וואסין חזר... להמשיך לדבר. "הייתי נותן כל הון שבעולם לדעת מי עשה את זה... לראות אותו במו עיני... אף פעם לא נתקלתי בסוכן חשאי כזה, חשבתי שיש כאלה רק בספרים או בסרטים... זה צריך להיות בחור מיוחד במינו, בטוח! תארו לעצמכם, לחדור לגוב האריות, מתחת לאפם של החיילים, אנשי הביטחון, בלשי הק.ג.ב, ולהצליח להימלט מרוסיה - - -"

דלת המחסן נפתחה בפתאומיות רבה, ושלושה שוטרים במדים פרצו פנימה, ואחריהם אדם נוסף לבוש בבגדים אזרחיים. אחד מן השוטרים נעמד ליד הדלת, ואילו השניים האחרים והאזרח צעדו היישר לעברו של... סרגיי! כל שלושת השוטרים היו עם אקדחים חצי אוטומטיים שלופים בידיהם, ומכוונים אל חזהו של סרגיי.

"מרק קולינס, בוא איתנו!" פקד עליו האזרח, באנגלית צחה. עיניו של מרק נפלו. הוא הבין שהפסיד. ארבעת הברנשים היו מקצוענים, הוא ראה זאת על פי העמדות שלהם, אשר לא אפשרו לו כל תקווה לפעולה אלימה כלשהי; לועות האקדחים והקוטר הגדול של הקנים לא הותירו לו מקום לספק, הן בדבר כוונותיהם, הן בדבר הביטחון המוחלט בזיהויו. זה נראה כמו סוף המשחק.

בפעם הראשונה בחייו חש מהו פיק בירכיים. הוא קם בכבדות ממושב, כושל, רועד בכל גופו. זו הפעם הראשונה בה נלכד על ידי גוף עוין, ואחד הגרועים ביותר. כושר ריכוזו, עמידתו והתנגדותו אפסו לחלוטין. הוא קלט את סביבתו בקושי רב, בטשטוש. לכמה שניות העולם הסתחרר מסביבו, מעין ורטיגו קצרצר שחלף כאשר אחד השוטרים אזק את ידיו הרפואיות של מרק מאחורי גבו באזיק מתכתי.

"אני מחפש אותך יותר מדי זמן..." סינן האזרח מבין שפתיו, והדף אותו לכיוון היציאה. הם התעלמו לחלוטין משני העובדים ההמומים הנוכחים בחדר, אשר נשימתם נעתקה מאפם. ואסין וויטאלי היו לבנים בסיד, כאשר החבורה יצאה ועזבה את המקום.

ואסין קיבל את מבוקשו, וזכה לראות מקרוב סוכן חשאי אמיתי... והיה לו הרבה מאוד מה לספר, לכולם! כמו טווס יסתובב, חזהו מנופח מגאוה וחשיבות עצמית, והפעם איש לא ילעג לו, לא בפניו ולא מאחורי גבו. הוא יהיה המלך בימים הקרובים!

מצבו של מרק היה כעת הגרוע ביותר מאז שזכר את עצמו. הדבר בא לידי ביטוי בכל אחד משלושת הרבדים של אישיותו – מבחינה גופנית חש כיצד שריריו רפויים ורופסים, ומסרבים להישמע להוראות מוחו. אבריו נעו בכבדות, בחולשה, ברעדה. בקושי רב יכול היה להזדקף מעל הדרגש המתכתי הקר, צר המידות, בקומה התחתונה ביותר של כלא ה'לוביאנקה'. הרגשתו הנפשית היתה בפשטות כאב לב. משל מאן-דהו עומד מולו ונועץ בליבו פיגיון מחודד ודוקר שוב ושוב. ביטחונו העצמי נפל לשפל חסר תקדים, בהיסטוריה המבצעית שלו. המורל שכב אפרקדן על הרצפה הצוננת. בעצם, מוטל ללא רוח חיים.

המישור הרוחני לא פיגר בהרבה אחרי שני עמיתיו; דומה היה ששאבו את מוחו מתוך הגולגולת ורוקנו אותה. עיניו בהו בחלל החדר האפלולי, ללא תכלית, ללא מטרה, ללא תוכנית. רק קשתיות עיניו לא איבדו את צבען הכחול. מוחו לא היה מסוגל לעכל מהו המידע שהרשתיות מעבירות אליו לפיענוח. אפילו אם היה נשאל איזה יום היום, ספק אם היה מסוגל לענות תשובה עניינית.

על הדרגש היו מקופלות שתי שמיכות דקות בלבד, שהן לעג לרש באקלים של מוסקבה. התא כולו היה צר מידות ביותר, כשלושה מטרים אורכו, שני מטרים רוחבו. לא היה זה אלא צינוק, אחד מיני רבים אשר היו לאורכו של אותו מרתף. הוא נהדף לתוכו בגסות מייד עם תום הנסיעה הקצרה ברחובות מוסקבה. מרק לא היה מסוגל לעכל, כי למשך תקופה ארוכה לא יזכה לראות את אורה המנחם של השמש, את האנשים, העצים והפרחים... כל חפציו נלקחו ממנו בטרם הוכנס לתאו. ללא שעונו לא יכול היה להעריך מהי השעה, ומשך הזמן החולף. התאורה היחידה בצינוק הופצה על ידי נורת פלורסנט בודדת.

במעומעם שמע את הקולות קרבים, ואת הבריחים הנפתחים בדלת הפלדה. התא נפתח, ושלושה גברים חסונים נכנסו פנימה, כאשר רביעי נותר לייד הדלת. אחד מן השלושה קרב אל זרועו מזרק, ונעץ את המחט בגסות רבה. מרק לא חשב כלל להתנגד, לא רצה ואף לא היה מסוגל לכך. לאחר שהחומר הוזרק לגופו סב המזריק על עקבותיו ויצא. מרק המשיך לבהות בשני הגברים שעדיין שהו בפנים. כושר ריכוזו הרעוע בלאו הכי, היטשטש עוד יותר; התא החל להחשיך, בעיניו... הקולות התערפלו ונמוגו. ברקע עדיין יכול היה להבחין, בקושי רב, באדם נוסף, קטן מימדים, אשר נכנס לצינוק ונעמד מולו. מרגע לרגע הפך הכל להיות כהה יותר, שקט יותר... נדמה היה, כי קול עמום דובר אליו מאי שם... ממרומים, כן, מלמעלה... אבל שם היה הכל שחור, מוזר מאוד... וערפל, מנין מגיע לכאן הערפל הזה? עשן אפור, ערפיח כהה, רחש מוזר מאוד, וקול מתכתי ההולך ומתרחק עד שנגזז כליל...

מרק פקח את עיניו בפתאומיות. הוא סקר את תאו, ונוכח לדעת שאין איש מלבדו עתה. מוחו חזר לתפקד באופן צלול, להפתעתו. מה אירע? זיכרונו החל להעביר תמונות מול עיניו, של הביקור ש'זכה' בו, של הזריקה... מרק ידע מה התרחש. הזריקו לו סם הרדמה, וכפי הנראה הוא נחקר בידי דוקטור זוטוב בכבודו ובעצמו.

'אסור לי לאבד את השפיות', חשב. 'אני חייב לחשוב, להבין, לדבר, אפילו עם עצמי'.

הוא השתטח על הדרגש. "לעזאזל, אפילו מזרון מחורבן אין כאן!" צעק אל כתלי הבטון חסרי הטיח. אם יש כאן מיקרופונים, אדרבא, שישמעו אותו. הוא בהחלט לא מתכוון להסתיר את דעתו עליהם!

עתה חלפה רק מחשבה אחת בליבו: 'איך נתפשתי, לעזאזל!'

והוא החל לחשוב. דמות אחר דמות העביר תחת שיפוטו. נאטאשה. זו עלולה היתה לספר על המיקרה שאירע ביום חמישי בבוקר, כאשר ניסתה 'להתחיל' איתו. יתכן והשקרים בדבר קירבתו המשפחתית לטוקמאקוב, או עובדת כתובתו המזוייפת, גרמה להסגרתו. ברם, הוא נטה להעריך לנוכח הבעת האימה על פניה, כי הצליח להטיל עליה מורא ופחד כן; פרטים קטנים נוספים הרחיקו ממנה את חשדו. האינטרס שלה עצמה המתקבל על הדעת הינו לשמור בסודיות מוחלטת את תעלוליה; ואילו לכידתו באה באיחור רב מהמאורע ההוא, ובסמיכות רבה לפעולה המבצעית שלו; על כן, מרק הסיר את שמה מן הרשימה.

ואסין. איך שעלה השם, כך ירד. שוטה כזה לא היה מסוגל אפילו בטעות מקרית לגרום לחשיפתו ולהסגרתו. הוא עדיין זכר את גוון פניו שהלבין כסיד כאשר נלכד. ואסין עצמו נראה באותו רגע כמת שקם מקיברו. אלכסיי, פיזטר, גם אלה הוסרו מהרשימה עד מהרה. התנהגותם היתה בניגוד מוחלט לכל סוכן שתול; למעשה, הן ואסין והן השניים התמימים האלה סיפקו לו את רוב המידע על הקומה הצבאית. בנוסף, אם אכן היתה ידו של אחד מהשלושה האלה בדבר, לכידתו לא היתה אורכת יותר ממספר דקות ספורות.

בייקוב, טוקמאקוב - יתכן כי אחד משני המנהלים הללו עלה על עקבותיו בדרך כלשהי. בייקוב נפסל מייד, מפני שאזי היה מתגלה בדבר לקיחת השוחד, ומאבד את כל עולמו. גם טוקמאקוב נפסל, מכיוון שמאז יום שני נעדר מן המפעל, ועשה את חופשתו מחוץ לעיר. רק למחרת המבצע הוזעק בדחיפות, ולמעשה לא התייצב בחזרה במפעל עד לאחר לכידתו בפועל. ויטאלי? מרק נחר בבז. בוודאי עד עכשיו מנסים להסביר לו מה התרחש, ולבטח לא הצליח להבין עד עתה. מרק החל לקלוט את המידה הזעומה של תבונתו על פי השאלות הרדודות ששאל את ואסין, ועל פי האופן ש'הבין' את התשובות. מרק ציין לעצמו, כי מנת המשכל של זה אינה עולה על מנת משכלו של פוזי הדוב החביב מן החבובות.

אנטון.. מחשבה חלפה לרגע במוחו. מרק הירבה לחשוב עליו. אנטון היה שוטר, ויתכן כי עורר את חשדו כאשר גילה את אביזרי האיפור המוסתרים. אך במיקרה זה, היו מגיעים אנשי הק.ג.ב אל ביתה של מריה. אנטון היה מתקשה לקשר בין מרק למפעל, מכיוון שמרק לא גילה אפילו ברמז היכן מקום עבודתו. שוב סיכם לעצמו, כי מידת הסמיכות בין המבצע ללכידה איננה יכולה להיות תוצאת השראה פתאומית של אחד ממכריו, ובאם היה זה סוכן סמוי שעקב אחר צעדיו בתוך המפעל - היה נלכד מוקדם הרבה יותר מאשר אירע בפועל. מאותה סיבה נמחקו גם מריה ואלכסנדרה מהחשד. אז מי נשאר, לעזאזל! אנשי הק.ג.ב שלכדו אותו ידעו את שמו האמיתי, מרק קולינס. עובדה זאת הצביעה על כך, שידו של איש מאנשי המפעל איננה בדבר. תיק על שם מרק קולינס יכול להיות אך ורק בארונות הק.ג.ב. מרק הסתובב במחשבותיו סחור סחור, והגיע לאותה נקודת מוצא. אין בידיו אפילו קצה של חוט העשוי להוביל אותו לפיתרון, כיצד נלכד, היכן כשל. לרגע שקע במחשבות על העתיד הרחוק, שבו כבר שוחרר וחזר להדריך את חניכיו... כיצד בדיוק יסביר להם מה קרה ומדוע?

שוב שמע שאון מחוץ לתאו, שהתחזק בהדרגה. ציר המגש המסתובב בדלת הברזל חרק בצרימה, ניכר היה שמזה זמן רב לא היה בשימוש. צלחת מזון הוכנסה לתאו - רבע כיכר לחם שחור, נתח קטן של נקניק מיובש ועתיר שומן, ומלפפון חמוץ אחד. ברז מים היה בפינת תאו בדיוק מעל לפתח ביב השופכין. כפי ששיער, זו הייתה ארוחת הערב שלו. הרעב הציק לו מאוד, והוא אכל את מנתו עד תומה.

כאשר סיים את ארוחתו הדלה, נזכר בסעודה המפוארת ביותר אשר סעד מעולם, כ'תרגיל להישאר שפוי בדעת', הגדיר. היה זה כאשר הוזמן להשתתף בסעודת אירוח של משלחת לקוחות עשירים מאחת המדינות המתפתחות, אשר הסוכנות עשתה מאמץ למכור להם חבילת ביטחון אישי במדינתם. חלק מכללי המשחק היה הזמנתם של הלקוחות הללו לארוחת פאר, על מנת ל'עזור להם להחליט באורח חיובי' בדבר ביצוע העסקה, אשר היתה מכניסה רווח נאה לסוכנות על ידי מכירת ידע, מוצרים ושירותים תמורת סכום נאה. ככלות הכל, זו מדינה קפיטליסטית, וכסף הוא מהות המשחק.

מרק עצמו שולב בארוחה כאדם אשר אחראי על "אימון המדריכים" - תואר מוזר ביותר הודבק לו שאיננו קיים בלכסיקון של הסוכנות - מכל מקום, הוא יועד לבצע הדגמה מרשימה אצל הלקוחות, הכוללת שילוב של קרב מגע ושימוש באביזרים מיוחדים.

הערב התחיל בשני סיבובי משקאות חריפים, במרפסת מאווררת מוארת למחצה. תחילה הערה לקירבו שתי כוסיות ויסקי משובח... לאחר מכן עברו הכל לפנים המסעדה, ובידיעתם של הנוכחים כי "הסוכנות משלמת", הזמינו הכל את הזמנתם על פי המחיר, ולא על פי שם המאכלים.

מרק התחיל בפירות ים מטוגנים ברוטב מיונז, צלחת נדיבה אשר כללה לובסטרים, שרימפסים, קלאמארי, סרטנים, מולים ואפילו תמנונים זעירים. ההמשך היה מרק מעודן בסגנון צרפתי, והוא החליט כי מרק כזה מגשים בוודאי בגן עדן. עד היום הוא מיצר על כך, שלא שינן את שם המרק, כך שלא ידע כלל מה הזמין. מה הכיל אותו מרק, ערמונים? אספרגוס? ארטישוק? קרם שמנת? לא היה לו מושג.

המנה העיקרית שהזמין כללה נתח עצום של בשר בקר צלוי - 'פריים ריב', מרק פשוט לא ידע עד אז, כי קיים מאכל כה טעים. הנתח המשוויש בשומן היה כה עסיסי ורך, שסכין הסטייקים חתכה אותו ללא הפעלת כוח פיזי, רק באמצעות הגרביטציה, כאילו היא ביתרה חמאה רכה בטמפרטורת החדר. בטוגנים אשר נילוו למנה הוא כמעט ולא נגע, מחוסר מקום פנוי בקיבתו. את עוגת גלידת הוניל שהזמין לקינוח הצליח אך בקושי להחליק פנימה. הארוחה ההיא... אז, כאשר ישב לייד השולחן ההוא, לא פילל כי יגיע היום ויסעד את ליבו בפת לחם ונקניק עבש בתוך צינוק קר ואפל שמנע ממנו את החירות ואת התקווה.

מייד כאשר סיים לאכול, שמע כי קרבים לתאו לביקור נוסף. להפתעתו, נפתחה דלת תאו ושלושה גברים לובשי אזרחית נכנסו פנימה, בלתי חמושים. את האחד מהם זיהה כמי שלכד אותו במפעל.

"בוא!" פקד עליו הדובר המוכר. הוא דיבר באנגלית במבטא כבד. "הגנרל רוצה להחליף איתך כמה מילים."

"הוא לא שאל אותי מספיק שאלות כאשר הייתי מטושטש?" עקץ מרק בליגלוג.

הדובר עשה תנועה עצבנית בידו לכיוון הדלת. מרק קם מדרגשו בעצלתיים, והארבעה החלו לפסוע במסדרונות כלא ה'לוביאנקה'. ממרחק בטוח אחריו ליוו אותם שני חמושים נוספים, ומרק לא העלה על דעתו לבצע מהלך התנגדות חסר סיכוי כלשהו.

ארבעתם נבלעו בתוך מעלית, אשר הסיעה אותם במהירות איטית עד לקומה השלישית מעל פני האדמה, ומרק החליט שהמעליות במקום הזה עלובות כמו כל דבר אחר במדינה הזאת. לפני ארבעים שנה היו באמריקה מעליות פשוטות כאלה. כאשר יצאו והחלו לפסוע במסדרון הקומה הזאת - מרק פקח את עיניו. קירות המסדרון היו צבועים בצבע ירוק בהיר, מוארים

היטב בנורת כדוריות גדולות, שינוי מרענן לעומת החושך והאפרוריות ששררו שם למטה.

בפעילות לב מוגברות, כאילו דרכו רגליו על מפתן מקדש, ניצבו רגליו על סף מפתן המשרד החשוב ביותר בק.ג.ב, רב העוצמה וההשפעה ברוסיה כולה ויתכן אף בכל רחבי התבל - מול האיש המוכר ביותר והחידתי ביותר בעת ובעונה אחת, האדם השנוא, המבועת, המאיים - אך בעל הדרת הכבוד, הערכה והערצה; מול הישות המדהימה האוצרת ואוגרת בתוכה עוצמה אדירה בל תתואר, המרוכזת בגוף קטן קומה, צר ושברירי... מרק סקר בהתפעמות את הפאר המופרז בתכולת המשרד. קירותיו היו מצופות לוחות עץ מהגוני מרהיבים ביופיים. שטיח יפהפה עתיק, בסגנון מזרחי או פרסי, עיטר את כל ריצפת המשרד רחב הידיים; כל הדרגשים במקום הזה היו מרופדים ונאים למראה. זוטוב עצמו ישב מאחורי מכתבת עץ גדולת מימדים בסיגנון ניאו קלאסי. מימינו ניצבה מכתבת עץ קטנה יותר, מודרנית, ועליה סוללת טלפונים צבעוניים. מרק ספר למעלה מעשרה כאלה. כסאו של הגנרל הזכיר לו את כסאו של ואלאנטין בייקוב, מוגבה מאוד, מרופד ומעוטר, וזוטוב עצמו נראה בתוכו חיוור וצמוק אברים וכמו נבלע ונעלם בתוכו. 'אם היה לא כאן ראי', בוודאי היה משנה משהו במראה הסוריאליסטי ההזוי הזה', הררה.

כיסא פשוט בודד הוצב מול זוטוב, כל היתר הוזזו לצידי הלישכה. מרק הובל אליו ונצטווה לשבת. שלושת מלווי נעמדו מאחוריו בידיים שלובות מאחורי גבם, והמתינו. להפתעתו של מרק, ולתדהמתם של השלושה, נפנה הגנרל אליהם ואמר בקול שקט וברור - "אבקשכם לעזוב את החדר, והמתין. "כולנו?" שאל הדובר, המום. "אתה מעוניין להישאר עימו לבד?" זוטוב לא ענה, אך הנהן בראשו באיטיות והורה במבטו לכיוון הדלת. השניים האחרים החלו לצאת, אולם הדובר נשאר נטוע על מקומו. "הבחור הזה אלים במיוחד, אני לא מוכן לסכן אותך לבדך במחיצתו," אמר בעקשנות ובאומץ.

"יתכן והוא אלים ומסוכן מאוד כמו שאתה אומר," ציין זוטוב בשלווה, "אך הוא לבטח אינו טיפש. אבקשך לצאת מן החדר." הדובר המשיך לעמוד בסרבנות על מקומו, מהרהר. "הייתי מעדיף..."

זוטוב נעץ בבחור עיניים מצומצמות וגבות מזדעפות, כך שמשפטו האחרון של הדובר נקטע מיד. לאחר שהייה קצרה המשיך, "אני אהיה מאחורי הדלת, אם תזדקק לי," שינה את המסר המקורי. הוא נעץ מבט אחרון במרק, היושב בנינוחות מול זוטוב - המנהיג האדיר והכל יכול של הק.ג.ב האימתני, החולש על כמאה אלף סוכנים, כחמש מאות אלף אנשי סגל ומינהלה ועוד כמספר הזה של מודיעים ומרגלים נוספים בכל רחבי העולם - וכמסרב להאמין שתופעה כזאת אכן עשויה להתרחש במציאות. הוא ידע שמרק מסוגל לחסל את הבוס הגדול שלו בתוך שביר שניה, למרות אקדחו של הגנרל שהיה מוכן לירי במגירה העליונה לימינו. הוא סב באיטיות ויצא מן החדר.

זוטוב גחן קדימה והניח את מרפקיו על מכתבת העץ, ושילב בין אצבעותיו. "אתה יודע מה ההבדל בין ברית המועצות לארצות הברית?" שאל ברוסית, כבדרך אגב. מרק תהה, האם זוטוב בוחר להתחיל את החקירה בשיחת חולין? "כמובן." מרק בחר להשיב באנגלית. "מה ההבדל?"

מרק השתהה כמה שניות בטרם השיב. "אצלנו באמריקה, ההיסטוריה ברורה ומדויקת והעתיד לא ידוע. אצלכם ברוסיה, העתיד ידוע: כל העולם

יהפוך להיות קומוניסטי. אבל העבר אצלכם לא ברור. כל מנהיג חדש אצלכם משכתב את ההיסטוריה לטובתו ומוחק את כל ההיסטוריות של קודמיו."

חצי חיוך עלה על שפתיו של זוטוב.
"בדבר אחד אתה צודק בהחלט, עתיד העולם לקבל את הקומוניזם. אבל התכוונתי לתחום אחר. לכסף. להון הקפיטליסטי. הסוף שלכם אכן ברור וידוע, כפי שניבא סטלין: אתם הקפיטליסטים תמכרו לנו את החבל שבעזרתו ניתלה אתכם."

"אם כך, אשיב לך בפרפרזה על האימרה של צ'רצ'יל: 'הקומוניזם הינו השיתוף המלא של האומללות'."
זוטוב הרצין. "עוד נראה," סינן מבין שיניו החשוקות. הוא התרווח לאחור על משענת כיסא המלוכה שלו.

"נעבור לעניין שלנו. ראשית כל, אני רוצה להביע בכנות את הערכתי האישית על המבצע המבריק ועל המיומנות המרשימה שלך."
מרק לא הגיב.

"אמנם המבצע שלך סוכל בהצלחה, אך אין הדבר מפחית כלל מהערכתי כלפיך וכלפי סוכנות הריגול האמריקאית. דרך אגב, חיצו התרדמה שלך מצאו מאוד חן בעיני, והמדענים שלנו כבר עובדים לפתח חומרים יעילים יותר לנשק הזעיר הזה."

הוא רכן מעט, ופתח דלת ארונית מתחת לשולחנו.
"הצטרף אלי לכוסית וודקה טובה," הציע בנימה ידידותית. "מה אתה מעדיף לשתות? יש כאן את המשקאות הטובים בעולם, סטוליצ'נאיה, פשניצ'נאיה, פינלנדיה, סלטיקס, אבסולוט, סמירנוף..."

עד עתה מרק לא מצא בפיו תגובות הולמות. למען האמת, הוא חש כי הוא מתרגש מהמעמד הזה. תקוותו כי זה ימנע ממנו נתבדתה, אך במחשבה שניה לא היה לו מה להפסיד. ברור כשמש כי משקה טוב לא יגיע לשפתיו זמן ממושך לאחר שיוצא מהלישכה הזאת, והראיה לכך היתה הארוחה הדלוחה שקיבל בתאו.

"אני מעדיף קוקה קולה."
זוטוב גיחך. "משקה אמריקאי, הא? אני מעדיף את הסטוליצ'נאיה, הוודקה הרוסית המעולה." תוך כדי כך מזג לשתי כוסיות וקירב כוס אחת לעבר מרק. מרק לא נגע בכוסו.

זוטוב הגיר לגימה הגונה לתוך לועו. "דרך אגב, הסרט הגנוב נמצא במחסן במצב טוב... אני מעריך מאוד את סגנון העבודה הנקי שלך... אתה יכול להיות בטוח שנשארת בחיים רק מפני שלא הרגת איש מאיתנו."
זוטוב נעץ מבט חודר במרק לבחון את שפת הגוף לשמע הדברים. "כן, אני יודע שהישראלי הרג את הסוכן שלנו, ולא אתה." פניו של מרק נותרו חתומים.

זוטוב לגם שוב.
"אתה בוודאי משתוקק לשמוע מדוע נכשלת, ואיך עלינו על עקבותיך."
מרק הניד בראשו. "אין צורך שתספר לי, ממילא לא אאמין לך."
זוטוב צחק חרישית והניע בראשו להבעת התפעלות.

"לא הבאתי אותך לכאן כדי לספר לך כיצד לכדנו אותך..."
"...וגם לא כדי לספר לי שאתה עומד לשחרר אותי בעיסקה מפוקפקת כזו או אחרת," שמע מרק את עצמו קוטע את דברי הגנרל.

זוטוב התבונן במרק, מופתע.
"טעות בידך, דווקא כן! אני מצטער שאתה חושב שזו תהיה עיסקה מפוקפקת. הרי לא שמעת את דברי, איך כבר חרצת משפט?"
מרק נדהם. לא היה לו מושג כי זהו כיוון השיחה, מה שהשמיע היה על טהרת הסרקאזם.

"יש לי הצעה מעניינת מאוד להציע לך. זכור כי אפשרויות בחירה רבות אין לך. האפשרות האחת היא שתבלה את מרבית שנות חיך הנותרות כאן למטה, מבלי לראות אור יום. אולי תשמח לשמוע על האפשרות הנוספת..." מרק ידע היטב מה אופיה של הצעתו - הכפלה. הפיכתו לסוכן כפול. "זה לא יעבוד", אמר כאילו קרא את מחשבותיו. "אתה לא יכול להחזיר אותי לאמריקה סתם כך, ולצפות ממני לשיתוף פעולה. יעקבו אחר כל צעד ושעל שלי עד שהשיניים של הנכדים שעדיין אין לי ינשרו!" "אני יכול לעשות כל דבר", הסביר זוטוב בנחת. "אני אשחרר אותך, אתן לך משימה, ואתה תיאלץ לבצע אותה בעל כורחך. לא תהיה לך ברירה אחרת. כמו שאמרת, ב-CIA יחדלו מלתת בך אמון. ה-FBI ירדוף אחרך עד קץ הימים וימרר לך את החיים. ואני יכול לעשות את זה רק לשם השעשוע, אפילו מבלי להטיל עליך משימה כלשהי..."

"אתה לא תעשה זאת לעולם." "מנין לך הביטחון הרב הזה?" זוטוב נראה משועשע מן המצב. "אתם, הרוסים, לעולם לא נותנית מתנות. בכל מצב אתם רוצים להשיג את התועלת המירבית. המחיר שלי הינו הרבה יותר גבוה ממה שאמרת. להפסיד רווחים ממישהו כמוני רק לצורך שעשוע או נקמה אישית, פרטית? לא אצלכם. אתם תנסו לסחוט בעבורי מחיר יקר בהרבה מהתעלול הזה." "אתה צודק", אישר זוטוב. "אך הפעם הזאת אני מוכן להרחיק לכת יותר מתמיד. אני מוכן לגלות לך באמת, בכנות מוחלטת, כיצד נלכדת. ואז, לא אצטרך להכריח אותך לחזור... אתה תשאף לזה בעצמך. אתה תרצה לשתף איתי פעולה, ולעזור לי בבקשתי הצנועה." 'על מה הוא מדבר, לכל הרוחות?' תמה מרק. 'לפני שארצה לשתף פעולה עם נחש ארסי כמוהו יצמחו לו שערות על כפות ידיו!' מרק היה משוכנע שהשיחה מוקלטת, ותוכל לשמש אותו לצרכיו כאשר ירצה. זוטוב באמת סבור שמרק יתן לו כלי לסחוט אותו בעתיד?

"איך אתה יכול לשחרר אותי, בתיאוריה, ולמנוע מאחורי הזנב שלי את כל ה-FBI?" "אני יכול לעשות כל דבר!" חזר זוטוב בשלווה על משפטו היהיר. "אוכל לבצע עיסקת החלפת מרגלים. אבל אתה חייב להבטיח לי שתשתף איתי פעולה."

"עוד שאלה מעניינת. אם אבטיח לך דבר כזה, כיצד תוכל לאכוף את קיום ההבטחה שלי? אתה בטח מתאר לעצמך שכל סוכן שתשלח בעקבותי ילכד ע"י הבולשת הפדרלית?"

"אני לא מתכוון לאכוף את הבטחתך, ולא אשלח אחרך אף סוכן שלי. אני אתן אמון מלא במילה שלך." זוטוב המשיך בקולו השקט את הנראטיב המפתיע שלו. "הבקשה אשר אבקש ממך איננה בגידה בארצך, לא תצטרך לעבור על שום חוק מחוקי המדינה שלך. זו לא פעילות כנגד אמריקה, לא נגד המשטר, לא עבירה על אף חוק."

מרק העדיף לשתוק, להניח לו להמשיך לדבר ולחשוף כמה שיותר מידע, בטרם יחליט על קו פעולה.

"המדובר בפירוש, בטובה אישית, פרטית, עבורי... בבת אחותי, ליתר דיוק. היא נשלחה לפני כשנה לאמריקה, למישרה נמוכת דרג בקונסוליה שלנו..."

מרק לטש בו מבט בוחן. זוטוב חש בכך ומיהר להרגיעו. "לא מה שאתה חושב. משימה מדינית, אזרחית... אין קשר לתחום צבאי, ריגול או מודיעין כלשהו. הבעייה שצצה אחרת לגמרי. לפני מספר חודשים, הצטרפה - ברגע של חולשה - לכת תמהונית, איזה גורו מטורלל השפיע עליה לרעה. אתה בוודאי מכיר את הכתות המטורפות האלה. קשקושים כמו

חיפוש עצמי, הכרת האמת הפנימית, זרימת התודעה, החתירה לאושר המוחלט, הבנת מהות החיים, כל השטויות האלה."

זוטוב השתתק והתבונן במרק רגע ממושך, ואחר השפיל את עיניו אל שולחנו.

"כאשר ניסינו לדבר אליה ולהניעה מכך, תחילה סירבה לשמוע אותנו. בהמשך טענה ש'איננה יכולה' לצאת מן הכת הזאת. כאן בדיוק נעוצה הבעייה האמיתית - מכיוון שהיא רמזה לי בכך כי היא אינה יכולה, ולא אינה רוצה! דבר מה, שאיני יודע מהו, מונע ממנה לעזוב את הקבוצה הארורה הזאת... ואת הדבר הזה ניתן לפתור..."

"אינך יכול להחדיר לכת הזאת כמה מקלגסיך?" העיר מרק. זוטוב הנהן. "שלחתי שלושה סוכנים מעולים שחדרו פנימה. שניים מהם נלכדו על ידיה - FBI בתוך פרק זמן קצר מאוד. השלישי נרצח, כנראה על ידי מנגנון פנימי של הכת... יש בתוכם פונקציות בכל תחום כמעט, גם בנושא הביטחון הפנימי, בילוש וריגול אחר חברי הכת, ממש אוטונומיה סגורה המשמרת את עצמה. וכאן, הייתי מעוניין להיעזר בך. אני מסוגל להסדיר לך החלפה חוקית, למניעת כל חשד. אתה, בעזרת הכישורים שלך והמיומנות שלך, עשוי לחדור לכת הזאת בקלות, ולמצוא את הסיבה המונעת מנאטאליה לעזוב את הכת בשלום..." ואז נדם מנאומו וחזר ונעץ מבטו במרק, ממתין. מרק התחבט בתוך עצמו. דברי זוטוב נשמעו הוגנים, אפילו כנים. הוא חיפש ללא הרף היכן טמונה המלכודת, מהי תחבולה, איפה כאן השקר, העוקץ... אך לשווא.

שאלה נוספת החלה לנקר במוחו, אך הוא החליט לנצור אותה בתוכו ולא להעלותה. מדוע זוטוב הנכבד לא נעזר בכך בסטיב קולמאר? הן יכול היה להציע לו את המשימה הזאת. מרק ידע כי תשובתו לגנרל תהיה שלילית, אך חיפש את הנימוק המכריע שיטען. משזה בושש לעלות במוחו, החליט על תשובה 'דיפלומטית'.

"אני מעוניין לחשוב כמה ימים על זה, לפני שאשיב לך תשובה סופית." זוטוב חשק את שפתיו, צמצם את עיניו למחצה ונעץ במרק מבט מקפיא. הוא הבין שתשובתו של מרק תהיה שלילית, ותקוותו רק להרוויח זמן, חסר כל תוחלת.

ידו גלשה אל מתחת ללוח המכתבה, ואצבעו לחצה על לחצן הנסתר מעיניו של מרק. לא חלפה שניה והדלת נפתחה בחוזקה ושלושת מיועדי פרצו ללשכה כרוח סופה.

"החזירו את האסיר לתאו!" פקד.

מרק הבין מה משמעותה מילה ל'תאו'. ברור היה, שזוטוב זועם על שלא קיבל תשובה חיובית מיידית, דבר שלא יכול היה להתרחש בעשרים השנים האחרונות, ולכן החליט להענישו בתנאים המחפירים שנתנסה בהם עד כה. אם כי, סבר מרק, יתכן כי בכך מנסה זוטוב 'לזרז' את תשובתו, בעזרת הכליאה המשפילה הזאת.

כמה דקות מאוחר יותר נפתחה דלת הצינוק ומרק נהדף פנימה בגסות. רק כאשר ננעלה מאחוריו דלת הפלדה, שם לב כי תאו חשוך. הוא גישש בידו עד למפסק ומשמצאו, הרים את מנופו הזעיר מעלה.

מאום לא התרחש. מרק גישש מעלה לכיוון המנורה, וגילה לחרונו כי בהיעדרו סילקו את הנורה החשמלית.

"בני זונות!" שאג בחימה.

משום מה היה נדמה לו, כי ההד שהוחזר מכתלי הבטון החשופים צחק לו בלעג.

סטיב קולמאר ניעור, מכוח ההרגל, רק כאשר נשמעה חריקת הציר של מדף האוכל, ומזונו הדל הוכנס פנימה. הבוקר הזה פקח את עיניו, ושיפשף את עיניו בתחושה מוזרה. הקול היה שונה, זה לא היה הציר המסתובב. דלת הפלדה נפתחה, ושלושה ברנשים חסונים נכנסו פנימה. "עוד חקירה..." מלמל לעצמו, "חזירים קומוניסטים מזויינים!" "קום!" ציווה אחד מהם, באנגלית.

"כמה פעמים חקרתם אותי, מאה? מאתיים?" שאל בלעג. "גם אחרי אלף פעמים אתם לא תדעו כלום ולא תבינו כלום! רמת החיים באמריקה היא הגבוהה בעולם, ואצלכם היא הגרועה בעולם!" הוא ידע שהם כבר יודעים הכל, כבר אחרי החקירות הראשונות, וכל אלה שבאו אחרי כן נועדו רק כדי לשבור את רוחו. אך משתפס את הדבר, החליט לשימם ללעג ולקלס ככל אשר יכל. "קום!" חזר הדובר בתקיפות. "עם כל החפצים שלך. אתה עובר לתא אחר."

סטיב השתומם.

"עובר? אני עומד להשתחרר?"

הדובר לא ענה, וכמובן אף לא שני הגברתנים שהתלוו אליו. סטיב הזדקף באיטיות, וחילץ את שרירי ידיו בשיגרת חימום רגילה. הדובר ניגש אל פינת התא, הרים את צורו של סטיב והטיח את החבילה בפרצופו. סטיב מיהר וקלט אותה בזריזות, בטרם תמרח על פניו. "אם היית כאן לבדך, על זה היית מגיע לבית חולים בכמה חלקים נפרדים," סינן.

אחד המלווים קרב אליו והדפו לעבר היציאה. ארבעתם יצאו מן הצינוק. "שלום, צינוק," קרא מרק לעבר הכתלים, וירק לתוך התא. מצב רוחו השתפר כאשר הובל אל תאו החדש, קומה אחת מעל הצינוק בו שהה כשנה וחצי. כאשר נכנס לתא המרווח, התקשה להאמין למראה עיניו. נורות ניאון! מיטת עץ! מזרון עבה ומרופד! שולחן, כיסא... אפילו מקלחון הציץ מכוך השירותים! "הגעתי להילטון", הסביר לשלושת מלוויו. הוא הטיל את צורו על השולחן, ומיד השתרע בהנאה על המזרון הנוח במיטתו החדשה. אדם רביעי נכנס לחדר, נושא בידיו מיכל פלאסטיק סגור. לאחר שהניחו במרכז השולחן, יצאו ארבעתם מן החדר ונעלו אותו מבחוץ. סטיב זינק אל הקופסה והסיר את המיכסה. שריקת הפתעה נפלטה מבין שיניו. "זאת ארוחת בוקר!" מילמל, בעודו ממין את תכולתה - 4 פרוסות לחם לבן, שתי ביצים קשות, פרוסות קדל חזיר, חריץ גבינה צהובה, ריבה וכוס תה! הוא טרף את הארוחה ברעבתנות. כאשר סיים, התפשט ונכנס להתקלח. עד עתה, הותר לו לצאת פעם אחת בשבוע למקלחת קרה, וכאן היה חידוש מרענן – שני ברזים, אחד מהם למים חמים! להפתעתו, מצא אף מכשיר גילוח בארונית המקלחת...

סטיב חזר וקיבל צלם אנוש. הוא החל להריח באפו את החופש, את החזרה לציביליזציה.

הידיעה בדבר הכישלון במוסקבה עשתה לה כנפיים ופשטה כאש בשדה קוצים בשתיים מתוך ארבעת זרועות הביטחון של ה-CIA, בזרוע המינהלה, אשר מרק נמנה בין סגל המדריכים, והזרוע המבצעית, אשר 'השאילה' את מרק למבצע החד פעמי.

כל המעורבים במבצע, וכל מכריו של מרק בסוכנות הביון, חשו כאחד את טעמו הצורב של הכישלון. תחושת חמיצות וצער, קודרת ומעיבה אפפה את המסדרונות מהמנהלים הבכירים וכלה במדריכים ובחניכים הזוטרים. היתה תחושה כללית של בן שאבד, חבר ורע שנפל, עמית שנחטף; וזאת למרות שהתקווה לא אבדה, הסיכוי להחלפתו בעתיד היתה קיימת לפחות על הנייר, אם להעריך לפי ניסיון העבר.

מבעד לעננה הקודרת ביצבצה והבליחה קרן אור בודדה; שמועה נוספת החלה להתגלגל ולצבור תאוצה ככדור שלג, דיברה על חזרתו הצפויה של סטיב קולמאר. גם המחיר עבורו, כפי שעבר מפה לאוזן, נראה כמחיר מציאה נדיר: הדיפלומט הרוסי אשר נתפש בגניבה. רבים תהו האם יש ממש בשמועה המעודדת הזאת, דהיינו כיצד הסכימו הסובייטים הקשוחים לחילוף מפתיע כזה; היתה הסכמה כללית שאותו דיפלומט שסרח 'לא שווה יריקה'. לישכתו של ג'ון האריס דמתה הבוקר הזה, שלושה ימים לאחר כשלונו של מרק, לשדה מערכה בזעיר אנפין. ג'ורג' מיטשל ישב על שולחנו של ג'ון האריס, רותח מזעם ובוהר בחרון אפו. ג'ון עצמו היה נסער מאוד, ומדוכא הן מן הכישלון המאכזב והן מתוכנו של המסר שקיבל זה עתה מחבר הקונגרס הגחמני.

"אתה רק מכביד עלי... " מלמל בזעף.

מיטשל שיגר מבט של גיצים ורשפי אש לעבר האריס.

"אני חוזר ואומר, המצב הזה לא יתכן! הכישלונות החוזרים ונישנים

במחלקה הזאת עולים כסף רב מדי למשלם המיסים האמריקאי! אני לא אעביר יותר סנט אחד מבלי שהאשם ישלם על כך את המחיר ויעוף לכל הרוחות!"

"על כל כישלון אחד ישנם תריסרי הצלחות", התגונן האריס. "מדוע חוסר האיזון הזה? המחלקה פועלת בכל העולם, ובהצלחה מרשימה מאוד. ברור שמדי פעם עלולה פעולה מסוימת להיכשל. אין ערובות שכל מבצע יצליח. אך מכאן ועד הענשת אחד הבכירים באנשינו לדעתי רב המרחק." מיטשל מאן להתרצות. "על כל עשרים הצלחות קטנות, יש לנו כשלוש אחד אדיר! דייב בראון חייב לפנות את מקומו לאחר!"

"הנוסחה הפשטנית שלך איננה מקובלת עלי... דייב בראון, תמורת תקציב של תשע מאות מיליון דולר..."

"תשע מאות מיליון!" מיטשל חבט קלות בכף ידו על מצחו. "תשכח מסכום אסטרונומי כזה! במשרדי ממשלה אחרים מזיעים ויורקים דם להשיג תוספות תקציב של מאה מיליון וכאן אתה מדבר איתי על קרוב לביליון דולר!"

"אתה יודע היטב כי אנו חייבים לפתח את המערכת שלנו, ולמצוא תשובה הולמת כנגד המערכת הרוסית. אין טעם לבכות על חלב שנשפך! ככל שנתמזמז יותר, העליונות שלנו בקרבות אוויר עומדת להפוך לנחיתות, אתה מודע לזה. בלי מערכת 'זיהוי עמית טורף' הטייסים עיוורים לחלוטין ביירוטים וקרבות אוויר. אז תילחם בוועדת ההקצבות על תשע מאות המיליון המחורבנים האלה, ונוכל לשגר טייסי יירוט לעבר המטוסים האדומים! אתה לא תרצה וועדת חקירה על ההחלטה שלך, על הפגיעה חסרת האחריות בביטחון המדינה, אם חלילה חיל האוויר שלנו יובס בעימות מול חיל האוויר הקומוניסטי המזווין! אנחנו חייבים לנצח בכל מלחמה, חייבים!!!"

מיטשל ידע כי הצדק עם האריס.

"אני יודע שאין הרבה אלטרנטיבות, מיטשל נרגע מעט, "אך דע לך, כי לא אצליח להעביר את כל הסכום הזה בוועדה... אתם תכתבו מחדש את ההערכה התקציבית לפרוייקט הזה, ותרדו לפחות בעשרים אחוזים. כך יהיה לי קלף כלשהו במאבק..."

ג'ון הרים את שתי ידיו וסגר עם כפותיו על אפו.
"זה לא עובד ככה. אתה צריך תמיד להגיש את הבקשה עם הסכום הגבוה. תן להם ממה לקצץ לך. אם אני אוריד את הבקשה ההתחלתית שלי, ואז הם יקצצו את הנתח פעם נוספת, באמת הלך הסיכוי לגמרי לבצע את הפרוייקט הזה. סכנת נפשות לאומה האמריקאית."

"אני יודע שאעשה בדיוק את זה, מהניסיון הרב שיש לי בוועדה, "הסביר מיטשל, "אני אאבק על תשע מאות מיליון לשנתיים, אך בסופו של דבר יאשרו שבע מאות וחמישים פרוסים בשלוש שנים..."

"לא מציאותי..." מלמל האריס. "במקרה כזה אתה תבהיר להם שנאלץ לרדת במספר דרישות מבצעיות של המערכת, הביצועים שלה בשדה הקרב יהיו פחותים יותר, והם לוקחים על עצמם אחריות רבה לתבוסה בעת מלחמה."

"לזה אני בוודאי לא אסכים!" נהם מיטשל. "גם להוציא 750 מיליון דולר וגם לקבל ביצועים מופחתים? חלק מן התפקיד שלך כאן, לכל השדים והרוחות, הוא לדרוש ולהשיג את המכסימום האפשרי מהמהנדסים שלך!" האריס לא הגיב.

"...ובראון יועבר מתפקידו! זה התנאי שלי!" סינן מיטשל.
'יועבר...' חלפה מחשבה כברק בראשו של האריס. 'איזו פליטת פה מבורכת...'

"יהיה כדברך..." האריס הרכין את ראשו. "אך רק בגלל העמדה שלך; אני אישית סבור כי אין מקום להעניש את דייב, אחד המנהלים המוכשרים והמבריקים שלנו, על הכישלון במוסקבה..." מיטשל לא הגיב.

"עדיין לא שתיתי קפה הבוקר, "שינה נושא וטון דיבור. בשפתו של מיטשל, הפרשנות לכך היתה בעצם, 'קבל את הצעתי או שכח מהכל.'
האריס לחץ על חצן באינטרקום שלו.

"דרך אגב, "הוסיף מיטשל ושאל, "מה בדבר השמועות לגבי קולמאר?"

*

ג'ון האריס ישב רכון ומהורהר בלישכתו, אצבעותיו מטופפות בקלילות על אחד הטלפונים אשר על המדף רחב המימדים שהותקן לצידו הימני. זה עתה עזב מיטשל את המקום, והותיר להאריס מלאכה אשר סלד ממנה בדרך כלל. מקץ מספר שניות הרים את השפופרת של אחד הטלפונים השחורים. לא היה כל צורך לחייג מספר כלשהו, המכשיר הזה היה מחובר ישירות למיבנה השני בגודלו אחרי הפנטגון, בפורט ג'ורג', מרילנד, אל לישכתו של ריצ'ארד דונובן, מנכ"ל סוכנות הביטחון הלאומי. הוא לא נאלץ להמתין זמן רב.
"בוקר טוב, האריס, "בקע קולו של דונובן בתוך האפרכסת.
"דיק, מה שלומך?"

"אתה באמת רוצה שאספר לך?" התלוצץ דונובן. לאחרונה הסתובבה רכילות בדרגים הגבוהים על כמה בעיות רפואיות אצלו, אבל לבטח לא זה היה העניין שעל הפרק.

"בקווים כלליים..." השיב האריס בנימוס. דונובן הניח שהאריס מחייך כעת. "ענה לי משהו כמו, 'אל תשאל'..."

"אל תשאל, "שיתף דונובן פעולה, ואז הרצין. "מה הולך אצלכם?"

"זה זמן רב שלא נפגשנו, צריך לארגן איזו פגישת סטאטוס... שמע, דיק. יש לי בעיה קלה, ויש לך בעיה קלה, ויש לי הצעה מעניינת, אשר יכולה לפתור את שתי הבעיות האלה במכה אחת."

"זה נשמע טוב," הסכים דונובן, "רק אודה לך אם תזכיר לי מהי בדיוק הבעיה הקלה שלי..."

"ראשית, הבעיה שלי," גרס האריס, "מתפנה אצלי מקום, בכיר מאוד, באגף המבצעים; אני מעוניין לאייש אותו באדם מתאים."

"כן, אני מכיר אותך. אתה חסיד של הצנחות מנהלים מבחוץ..."

"נכון. זה טוב מאוד למערכת, לדעתי. עד כאן, הייתה הבעיה הקלה שלי. לעצם העניין, שמתי עין על אחד הבחורים שלך, להערכתי מבריק ומוכשר, ואני מייעד לו את התפקיד האמור..."

שתיקה קצרה השתררה, ולאחריה שאל דונובן בקול שקט:

"אינני יודע במי המדובר, אך אם הוא כל כך מעולה, מדוע שאעביר אותו אליך? בכלל, מה אתה מבשל, ג'ון?"

"דייסה דלוחה, כרגיל; רק הפעם אני משוכנע שהיא תהיה טעימה לחיך של כולם... כאן אני מגיע לבעיה שלך, אני מתכוון לאותו בחור נמרץ ושאפתן, הנושף בעורפך..."

"מאט רייקובר... חתיכת ממזר!" נהם דונובן לשפופרת, ונדם להירהורים. "הקשב, דיק. הבחור הזה כישרון נדיר, שנינו יודעים את זה. ובכן, הוא הגיע אצלך לרווייה; המישרה היחידה שתספק אותו, היא המישרה שלך! הוא לא יחזיק מעמד זמן רב נוסף בתפקיד שלו, ואם לא יצליח להעיף אותך מהתפקיד, הוא עלול לפרוש לעסקים. אבדה של בחור כזה לדעתי גדולה מדי. אני אציע לו אחת המישרות הטובות ביותר אצלי, בה ימצא גם עניין וסיפוק ויפיק מעצמו את מלוא הפוטנציאל שלו... ואני עצמי כבר זקן מדי, מכדי לחשוש ממנו... כאשר הוא ילטוש עין למעלה, אני אהיה כבר בחוץ..."

"ומה יהיה על המישרה שלו כיום?"

"אני אטפל גם בזה. אני אעביר לך בחור לתפקיד הזה ממקום שלישי... מה דעתך, דיק? בלי לזעזע מערכות, ללא סבב מינויים מתיש ורצוף מאבקי כוח לאכזבות, קינאה, כבוד ואגו..."

"תן לי זמן לחשוב על זה. אחזיר לך תשובה."

"דיק, מצא לך זמן בתחילת השבוע הבא, בוא אלי. תו לי תשובה גם על זה."

"תחילת שבוע הבא... בסדר."

"להתראות דיק, תמסור דרישת שלום למשפחתך."

"גם ממני, ג'ון. להתראות."

האריס החזיר את השפופרת אל כנה. 'חצי דייסה מוכנה.' הרהר לעצמו בסיפוק.

משום מה היה נדמה לו, כי החום במשרדו עלה. הוא קם מכיסאו וניגש את הטרמוסטט וסיבבו להגברת הקרור. לאחר מכן שב ושקע בכסאו, ושלח יד לעבר שפופרת של טלפון אחר, שכנו של קודמו.

אף טלפון זה היה מחובר ישירות ללשכתו של מנכ"ל ה-FBI, סטנלי יארדליי, אשר שכן לא הרחק ממרכז וושינגטון הבירה - בהצטלבות שדרות פנסילבניה ורחוב מס' 9; חיבור זה כונה ע"י אנשי תקשורת הנתונים נל"ן - מנקודה לנקודה. האריס לא נאלץ להמתין זמן רב.

"בוקר טוב, ג'ון," בקע קולו של יארדליי.

"בוקר טוב סטנלי, מה נשמע?"

"כרגיל." סטנלי אהב תשובות לקוניות. הוא היה אדם תכליתי ותמציתי, ולא נידב מידע קמצוץ מעבר למה שנדרש.

"כרגיל?" תמה האריס, "מגיעים לך מיטב הברכות והאיחולים, נכד חמישי הצטרף הלילה למשפחה שלך... מזל טוב!"

"תודה רבה!" סטנלי נשמע מופתע. "הלידה היתה בשתיים לפנות בוקר... איך זה נודע לך?"

"אל תשכח שאני עומד בראש סוכנות הביון היעילה ביותר בעולם," התלוצץ האריס.

סטנלי לא זרם. "אני מודיע לך, אם יתברר שהפעלת סוכנים שלך בתוך תחומי המדינה, זה יהיה הסוף שלך. אני אישית אדאג להעביר אותך ממשרתך, ואמצע לך עבודה הולמת!"

"כגון?" הקשה האריס.

"אתה... ובכן, אתה תאבק את בובות השעווה של נשות הנשיאים, במוזיאון -"

"או.קיי, או.קיי," נכנע האריס, "לפני כחצי שעה ניסיתי ליצור עמך קשר, ובהעדרך, שוחחתי עם מנהלת לשכתך..."

"כך יותר טוב."

"אם כבר נגענו בנושא מישרות, שמעתי כי בקרוב מספר שניים שלך פורש לגימלאות..."

"נכון... רגע, לא - אל תגיד לי ששמת עין על המישרה הזאת... אתה לא יכול לעשות לי את זה!"

"סטנלי, הרגע. ראשית, אני לא מתכוון לקחת לך אף מישרה. שנית, אם אכן הייתי חושב לקחת לך מישרה, הייתי מחזיר לך מישרה אחרת במקביל. ודבר אחרון, לפני שנתיים כאשר ביקשת ממני בקשה דומה, התשובה שלי הייתה שונה בתכלית מהתגובה שלך..."

"ג'ון, המדובר בשני מיקרים שונים לחלוטין! אז ביקשתי ממך את המישרה הראשונה שתתפנה, והסכמת... וכאשר הצעת לי אותה, היה כבר מאוחר מדי... וכאן, אתה מנסה להתלבש על משהו שתוכנן מזה זמן רב, והיורש המיועד כבר סופר את הימים..."

"אני לא יכול להעביר מנהל מתפקידו בהתאם לבקשה שמגיעה ממך, אתה מוכרח לקבל את דברי. מכל מקום, אינני אשם בכך שאיחרנו את המועד. כאן, ודווקא עתה, המקרה שונה - המדובר בתהליך טבעי שצפוי להיות בעוד כחודש, ואני צריך אותו לאחד הבחורים המעולים ביותר שלי. ואני מחזיר לך מישרה מקבילה... אגב, מי המועמד לרשת אותו?"

"אלן גולד. אתה בוודאי מכיר אותו."

"כן. אתה כבר שוחחת עמו על כך?"

"עדיין לא... אך הדבר ברור, הוא המועמד הטבעי היחיד."

"מקובל עלי. הוא יקודם, אפילו לתפקיד בכיר יותר - בסוכנות לביטחון לאומי..."

"ג'ון, ג'ון," נאנח סטנלי, "איזה צרות אתה עושה לי... איך אני אסביר לך את הדבר הזה?"

"כמו שאני אסביר לבחור שלי," הציע האריס. "ראשית, הצרחת מנהלים בין מוסדות יעילה יותר עבורך. דבר שני, אחרי שבע שנים באותה מישרה באותו מקום, אתה יודע שהמנהל נכנס לסטגנציה עמוקה... צריך מקום אחר, אתגרים חדשים, תפישה וחשיבה מקורית..."

"ג'ון, כמה שנים אתה מכהן בתפקיד שלך?" עקץ סטנלי.

"אצלי זה משהו אחר," האריס חייך לעבר השפופרת. "אני עצמי דוגל בכך, ומיישם את הרעיון אצל פיקודי... למזלי, אלה שמינו אותי לא חושבים כמוני."

"ברור, ברור. דרך אגב, את מי אתה רוצה להעביר?"

"דייב בראון."

"דייב בראון!" בקעה קריאת הפתעה מתוך השפופרת. "דווקא הוא? אתה מוכן לוותר על אחד הטובים באנשיך? מה בדיוק קורה אצלכם? איך יכול להיות שאתה מסכים לזה?"

"זה סיפור ארוך, סטנלי. ההעברה הזאת הינה בהחלט בניגוד לרצוני, אך אין לי כל ברירה אחרת, אתה יכול להיות בטוח בכך. הייתי עושה הכל כדי למנוע זאת... אך, מתברר שאני לא יכול לעשות את זה בארגון שלי... מה אתה אומר?"

"דייב יעבור להיות מספר שניים שלי, ואלן יעבור למרילנד... במקום - - -" "מאט רייקובר, השלים האריס. הוא עובר אלי, במקום דייב..." "כיסאות מוזיקליים..." נשמעה נהמה מן הצד של סטנלי, בתוספת קללה חרישית.

"אז מה אתה אומר?" לחץ ג'ון. "נשמע על פניו הוגן למדי, ג'ון. השאלה היא אם אתה לא מזיין אותי באיזו תחבולה שאני לא מודע אליה. תן לי לחשוב על זה, הגיע הזמן שאחליף כמה מילים עם אלן."

"תודה, סטנלי. אל תדאג, אני לא מנסה לדפוק אותך. בכל אופן, לא הפעם הזאת... תעדין אותי כשתהיה לך תשובה, במקרה שהיא תהיה שלילית אצטרך לרקוח בלילה חדשה..." "ברור," נשמע צחוקו של סטנלי, "להתראות, ג'ון."

כאשר הניח האריס את השפופרת, עדיין היה לו חם. 'מה קורה למזגן הדפוק הזה, לכל הרוחות,' חשב. זה עתה סיים לבשל את כל הדייסה.

עתה נפנה לעבר מכשיר האינטרקום ולחץ על מספר לחצני ספרות - והמתין. "כן, האריס," בקע קול עמום משהו מן הרמקול.

"דייב, אתה יכול להיכנס אלי עכשיו?"

"אני באמצע ישיבה, ג'ון. יש אצלי חמישה אנשים בחדר כרגע."

"אוקיי, היכנס אלי כאשר תסיים לשיחה בארבע עיניים. להתראות."

"להתראות." נשמעה נקישה ברמקול שציינה את ניתוק השיחה.

האריס התרווח במושב, והירהר על דייב. זה האחרון היה מנהל טוב מאוד; הוא לא באמת רצה להיפרד ממנו, לא עכשיו, ובוודאי לא ככה. אבל...

דייב בראון ישב מול ג'ון האריס מתוח קמעה. לא היה ספק בליבו, כי נושא כישלונם של מרק יעמוד במרכז השיחה, והתחושה הכבדה שעל ליבו מקורה בעובדה, שלא תהיינה תשובות מספקות בידו. לא היה לו מושג איך ומדוע מרק נכשל.

ארשת פניו של ג'ון העידה על עצבות, על שיחה רצינית. הוא ניגש היישר לעצם העניין, ללא שיחות בטלות וללא הערות או הלצות שאיפיינו תחילת מפגשים כאלה בעבר.

"דייב, מה בדיוק קרה שם, במוסקבה?"

דייב לא הצליח למנוע את השפלת מבטו, כאשר השיב.

"אין לי מושג, ג'ון."

"מה כן ידוע לך?"

"נראה שהכל הלך חלק כמעט עד הרגע האחרון. סוכן הגיבוי שלי, המודיע הנוסף שהיה לי בתוך המפעל, דיווח שמרק דווקא הצליח במשימה, והעלים לרוסים מתחת לאף את הסרט המגנטי עם התוכנה. ואז קרה משהו לא ברור, וכעבור יומיים הק.ג.ב עלו עליו איכשהו... אתה יודע, זה די דומה מה שקרה לפני כשנה וחצי עם קולמאר, ולפני כארבע שנים עם מק-קון..." "האריס הקשיב בדומייה, בסבר פנים חמור, והמשיך לשתוק כאשר דייב סיים."

"אני באמת לא יודע, ג'ון..." חתם בקול חנוק.

האריס נטל לידי חוברת אשר היתה מונחת בצד השולחן.
"זהו הדו"ח של המפעל שלנו, ובו הכינו הערכה תקציבית, כמה "יעלה" לנו
הכישלון הזה. תשע מאות מיליון דולר... בעקבות המסמך הזה, כזכור לך,
החלטנו על ביצוע המשימה הזאת."

דייב משך בכתפיו ביאוש. "ברור לי גודל הכישלון, ג'ון."
"הבעייה איננה כאן, במשרד הזה," הבהיר האריס, "הבעייה האמיתית
קיימת בקונגרס, בוועדת ההקצבות, ליתר דיוק. היקף כספי גדול כזה אינו
יכול לקבל אישור ללא תחקיר והפקת לקח והסקת מסקנות בפועל..."

"לקח?" קטעו דייב בראון. גל קור חלף במורד גבו.
"כן, לקח... איזה ראש צריך לעוף..."
דייב חש כיצד ליבו מתחיל להלום בחוזקה, ושתי בוכנות הידראוליות
לוחצות מבחוץ את שתי רקותיו.

"ראש צריך לעוף..." הצליח בקושי לחזור על המשפט האחרון.
"הדבר הזה בפירוש אינו מקובל עלי, דייב. אך מיטשל מתנה את אישור
התקציב בהעפת ראש, הוא אף הזכיר כי היו במחלקה שלך מספר כשלונות
דומים בעבר..."

"הוא יודע שמספר הכישלונות במחלקה שלי היה בערך חמישה אחוז
ממספר ההצלחות?" דייב שאל בזעף, ובמרירות מודגשת. "הוא יכול להראות
לי הישגים כאלה במחלקות אחרות?"

האריס נאנח. "דייב, אלה כללי המשחק... ללא העברתך מתפקידך לא
יאושר לנו התקציב... אני חוזר ומדגיש בפניך, העסק הזה לא מקובל עלי, אני
ניסיתי להתנגד לזה בתוקף, ללא הועיל..."

דייב האדים, אך החריש. הוא ידע שהצדק עם ג'ון, וכי ג'ון עצמו איננו כל
יכול, גם הוא מוגבל בעוצמתו.

"...אך מצד שני, אני לא יכול להרשות למערכת לוותר על אדם כמותך,"
המשיך האריס בטון רגוע.

דייב נעץ בו מבט תמה. אוזניו נדרכו.

"כן, דייב. אני לא הסכמתי שתסיים את שרותך למען ביטחונה של
אמריקה, כאשר אני משוכנע שיש לך עוד הרבה מה לתרום. למעשה, אתה
לא עף, ולא יורד במעמדך, אלא הולך להתקדם..."
"אתה הולך לבעוט בי כלפי מעלה..." מילמל דייב.

"אפשר לראות זאת גם כך..." חיוך ממזרי הסתמן בקצות שפתיו של
האריס. "אתה עובר לבניין 'הובר'..."

"FBI! נפלטה קריאת הפתעה מגרוננו של דייב.

האריס אישר בניע ראש. "בעוד כחודש ימים פורש לגימלאות אדגר
פארקר, סגן המנהל הכללי - ואתה הולך למלא את מקומו, כמספר שניים
בארגון..."

"מספר שניים ב-FBI..." דייב בקושי האמין למשמע אוזניו.

"זה טוב להם, זה טוב לך, זה טוב לי, זה טוב למערכת. כאשר אחד
המעולים שבאנשי מועבר למישרה כל כך בכירה בבולשת הפדרלית, אני אשן
טוב יותר בלילות; כמו כן, שיתוף הפעולה בין שתי הסוכנויות יגבר..."
"הנושא כבר סגור?" שאל דייב בפליאה. האריס רק הנהן.

דייב נדם, מהורהר. לעזוב את סוכנות הביון המרכזית לאחר עשרים וחמש
שנות שירות... קשה לעכל את המצב הזה ברגע אחד. יותר מכך, מעבר
למקום חדש, התחלה חדשה, סביבה זרה, מנטאליות שונה... כל ההתחלות
קשות... להתחיל לרכוש ולבנות שם טוב במקום זר... מה עם הכתם שהוא
נושא עימו במעבר הזה? תגית של כשלון, הדחה... דייב לא הפסיק לחשוב.
האריס סייע לו לעשות סדר במחשבות.

"חזור למשרדך, והמשך בתפקוד רגיל. דאגתי שאף אחד נוסף על שניים
לא ידע מה התבשל, והשבעתי את יארדליי שהוא בנושא הזה נועל את פיו

ומשליך לאוקיינוס את המפתח; ישנם עדיין קשיים פה ושם בנושא החפיפה, אך נחשוב יחד ונתגבר עליהם. מכל מקום, רק בעוד כשבועיים יגיע לכאן המחליף שלך, לחפיפה קצרה מדי לטעמי, אבל יותר טובה מכלום. כמובן, גם אתה שותק כמו דג מהיום והלאה.

"ברור."

ג'ון האריס נשען אחורנית והתרווח על משענת כסאו, משלב אצבעותיו על כרסו. היה זה האות לדייב לקום ממקומו ולצאת.

"בכל זאת... הייתי מעדיף לסיים את שירותי כאן..." הצהיר חרש.

"דייב, אתה יכול להיות משוכנע שגם אני רציתי את זה," הגיב האריס בנימה כנה וחברית, "תחשוב על ההצעה הזאת ותחזיר לי תשובה. אתה לא חייב לקבל אותה, אבל אני ממליץ עליה לאור הנסיבות."

דייב נענע בראשו ועזב את הלישכה.

*

"בוב?"

"כן, ג'ון."

"אתה לבד?"

"כן."

"אתה מקליט אותי כרגע?"

"ממש לא."

"יש אור ירוק."

"אור ירוק זה תמיד דבר טוב. למה בדיוק?"

"לפרוייקט החמישי..."

נשמעה שריקת התפעלות. "מה אתה אומר! כמה?"

"750."

"ב?"

"שלוש שנים."

"אלוהים אדירים... את מי השארת שם?"

"מרק קולינס."

"קולינס... תזכיר לי... את מי החזרת?"

"סטיב קולמאר."

"ג'ון, זה סכום אדיר. אתה בטוח שלא מתחיל להיות מסוכן מדי?"

"אתה צודק. לכן יש להכניס לעסק הזה גם את ביל. הוא עלול לפלוט

משהו או לדבר לא לעניין מבלי לדעת, ואז הנזק עלול להיות גדול מדי, אולי

בלתי הפיך..."

"או קי, ג'ון, אכניס אותו לעניין."

"להתראות, בוב."

"להתראות."

אפילוג

"בוב, אני מציע שנשב על הספסל ההוא, תחת צל העצים."
"רעיון לא רע לטפס לשם, זה גורם לי להשלות את עצמי שאני עושה איזושהי פעילות ספורטיבית..." ציין בוב. הוא טפח על כרסו. "אני מתנוון לגמרי... בוא נעלה לספסל."
שני הגברים עזבו את השביל המקיף את האגם, ופסעו באיטיות במעלה מדרון משופע ירוק מדשא מטופח למשעי.
"חם, חם", נאנח בוב מקינטוש, "אני מרגיש שאני נמס ונוזל..."
"הטיפוס הזה היה ספורט טוב עבורך, בוב. אתה שורף עכשיו קלוריות הרבה יותר מהקפה רגועה על השביל סביב האגם."
"לו יהיה כך", הסכים בוב במשיכת כתפיים. בסוף העליה המתין להם הספסל, יעדם המיוחל. השניים התיישבו בתחושת הקלה, ובוב שמח להפוגה קלה להסדרת נשימתו והאטת קצב פעימות ליבו.
"מה מתבשל, בוב?" ביל קרייג נעץ בו מבט.
"איזה נוף מרהיב..." הוא התעלם משאלתו של ביל. בוב לקח לעצמו את הזמן להתפעל ממראה האגם השלו. חרב השמש בצורת פס כסוף התנוצצה בעליזות וריצדה כל אימת שהיישיר אליה את מבטו. ברבורים שייטו מצד לצד, כנראה התעמלות בוקר. ברווזים אחדים יצאו מן המיים לשפת הגדה, עסוקים בעיניניהם. כמה תוכים ירוקים חלפו ביעף מעל ראשיהם, רודפים האחד אחרי השני, ומציצים בדיסהרמוניה קקפונית.
"אם הייתי יכול, הייתי בונה כאן, בדיוק במקום הספסל הזה, את בית החלומות שלי."
ביל לא הגיב, אך היפנה את מבטו לעבר האגם. בוב שלח מבט קצר אל השחקים, ופלט, "עומד להסתיים בקרוב... כן, בטוח. בתוך זמן קצר..."
"מה קרה, בוב, התחלת להאמין בכוכבים? ריח של אסטרולוגיה עולה באפי?"
"איזה אסטרולוגיה... שטויות!" בוב דחה את דברי ביל לאלתר, בתנועת יד מזלזלת. הוא חזר והיפנה את מבטו לעבר האגם, מוקסם בעליל.
"הנח לי לשאול אותך כמה שאלות תחילה", הציע בוב 'עצת' מנהל.
"ובכן?"
"מה קורה עם ה'פרוייקט הרביעי'?"
ביל נשם שאיפה עמוקה. "שלב הפיתוח תם ונשלם. תיק היצור מוכן."
"איך ביצועי המערכת? הוכיחו את היעילות שלה?"
"אווו, אתה הולך להצטער ששאלת את זה", פלט ביל בחופזה. "ובכן, הקשב היטב. עד היום, היתה שיטת הזיהוי מבוססת על חקירה, דהיינו שאלת המטוס החוקר וקבלת תשובת המטוס הנחקר. במערכת החדשה שלנו, זוהי אחת בלבד מתוך שלוש שיטות שונות לגמרי; שיטת זיהוי שניה מבוססת על חתימת מנוע, ושיטה שלישית זיהוי אופטי, ויזואלי. בלילה הראיה הינה תרמית, מבוססת על הפרשי טמפרטורות, אבל בשיטה מדויקת בהרבה מהפליר - האינפרא אדום - הישן והטוב. הפעם אנחנו מודדים טמפרטורה ברזולוציות גבוהות בהרבה על ידי רדיומטר. שיא החדשנות. ולבסוף, המערכת המשולבת מבצעת הצלבות מידע משלושת השיטות, ומסיקה מסקנה מדויקת עד כדי טעות אחת במאה אלף זיהויים, על פי תוצאות המודלים הממוחשבים שבנינו."
"למה הכוונה זיהוי אופטי? המערכת 'רואה' את המטרה?" הקשה בוב.
"לא בדיוק..." חייך ביל. "המערכת שלנו יודעת במדויק את מיקומו של המטוס הנחקר, ומשדרת ללווין את הנתונים הללו; הלווין מצלם צילום אופטי את המטוס הנחקר, ומעביר את התמונה הדיגיטלית למטוס החוקר, בזמן אמת. בזיכרון של המערכת שלנו נמצאים היטלי העל של כל המטוסים

הקיימים כיום בעולם, והיא משווה בין תמונת הלווין לבסיס הנתונים בזיכרון, ומזהה כמעט באפס זמן במדויק את דגם המטוס.

בוב נענע את ראשו בהתפעלות.

"אמור לי, בהשוואה ליעילותה של המערכת הרוסית, האם שלנו עולה עליה ביעילות?"

"אהה..." ביל נעלב עד מעמקי נשמתו. "כאילו עשית השוואה בין רובה סער M-16 לרובה מוסקט משנת 1600... המערכת שהרוסים פיתחו לאחרונה, הייתה כישלון עוד בטרם הגיעה אל לוחות השרטוט... התפישה הרעיונית שלה מיושנת! הם מתבססים רק על השיטה המסורתית של החקירה... התוכנה שלהם כתובה בשיטת הדור הקודם, של אלגוריתם פשוט, צעד אחרי צעד..."

"בחיך, אל תכניס אותי למילים טכניות מפוצצות, ששנינו יודעים שאין לי מושג מה הם אומרים. רק תסביר לי במילים שילד בן 8 יכול להבין, במה המערכת שלנו טובה יותר."

"או.קיי..." ביל חשב כמה שניות איך להתנסח. "המערכת שלנו מבוססת על אינטליגנציה מלאכותית... לעזאזל, אין לי ברירה אלא להשתמש במילים טכניות, ותבין מה שתבין... המחשב שלנו מחליט החלטות היוריסטיות, בערך כמו שבן אדם חושב בהיגיון. מקבל נתונים ומסיק מסקנות נכונות ומדויקות. זאת ועוד; המערכת שלנו מסוגלת לקלוט, בעצם ליירט את שאלות החקירה של המערכת הרוסית, ולשבש את התשובה שהם מקבלים, ובכך לשבש את תיפקוד מטוסי הקרב הרוסיים! במילים פשוטות, מטוס הקרב האמריקאי ישלח תשובות זהות למטוס הקרב הרוסי, ואף יחקק אותו, יחקור אותו כאילו הוא משלהם! תהיה 'חגיגה' גדולה בשמיים במטוסים שלהם, בלגן וכאוס שלא ניתן לפיתרון. אני אומר לך, המערכת שלהם לא תוכל לתפקד בסביבת המערכת שלנו!"

"זה נשמע טוב מדי מכדי להיות אמיתי... האם הם עצמם יודעים על כך?"

תהה בוב.

"למנהלים שלהם אין מושג על כל זה. המהנדסים שלהם בוודאות יודעים שהמערכת שלהם מחורבנת ואין סיכוי שתצליח לזהות אפילו בואינג ג'מבו... כמובן שהמהנדסים מסתירים את זה מהמנהלים הבכירים ומהפוליטיקאים המושחתים שלהם, כי אם זה יודע הם לא יכולים לדעת אם הם ימצאו את עצמם בחינוך מחדש במחנות עבודה בסיביר או בקצה הלולאה של חבל התלייה." ביל נראה שבע רצון מעצמו.

"כמה פריטים יצרתם?"

"שמונה אבות טיפוס מוטסים בלבד. הכמות שמספיקה לבדיקות ולהוכחת עמידת המערכת בתנאי המפרט."

"יפה, יפה. אני עוד מעט אחזור לנושא הזה. אך עתה, ברצוני לשאול אותך על הפרוייקט החמישי. יש לך תגובות או הערכות ראשוניות בעקבות התחלת המחקר שלכם?"

ביל הנהן. "יהיה לך קשה להאמין, בוב. זה יהיה נשק העתיד. קבוצת המדענים שלנו פיתחה מודל מתימטי והזינה אותו למחשב, שיבצע הדמיות של הפעילות המבצעית של המערכת. על פי זה קבענו את סיכויי ההיתכנות של פ.5. ככה אנחנו מכנים את הפרוייקט החמישי. מה אני אגיד לך - זהו כלי הנשק האימתני שיפותח בכדור הארץ מאז ומעולם, ללא כל יחס לגודל, לניידות, לקלות התפעול. אתן לך דוגמה: אדם יחיד יוכל להשמיד צבא בגודל כל צבאותיו של נפוליון, או כל הגייסות של רומל, בלחיצת כפתור קטנה, בתוך כמה שניות ספורות... קטלניות מעל ומעבר לכל דימיון. עוצמת הלייזר האדירה תועבר במהירות האור, ללא הנחתות, לאן שהמפעיל יכוון..."

"אין למערכת הזאת מיגבלות? איך אפשר יהיה להתגונן מפניה?"

"תן לי לנסח זאת כך: אני מציע להיות בצד החמוש במתקן הזה... יש לה מגבלות, המוכרות במערכות לייזר רגילות. מסכי עשן, עננות, מזג אוויר גרוע - מנטרלים או משבשים את הפעולה. כמו כן, היא איננה יעילה כאשר אתה בתוך בית, אלא רק תחת כיפת השמיים. צריך להיות קשר עין בין משגר הלייזר למטרה. כל מה שאמרתי כרגע לא מדויק, מכיוון שהדבר תלוי בכמות לווייני הלייזר שנציב בשחקים. מספיק שיהיה חלון בחדר, אחד מהם יוכל להשחיל דרכו את הקרן הנדרשת..."

"יפה, יפה, שיבח בוב."

"יש לי רושם שאני מתלהב לשווא, סיים ביל, מביט בעיניו של בוב."

"בוב הניד בראשו. "טעות בידך!"

???

"החל מרגע זה יש לך אור ירוק להתחיל את הפיתוח של הצעצועים החדשים האלה..." המשיך, משועשע למראה מבטו השואל של ביל.

"האריס הצליח להשיג לזה תקציב???" התלהבות מהולה בתדהמה ניכרה בקולו.

"750 מיליון דולר, פרוסים על פני שלוש שנים, ענה בשלווה, כאילו אמר דבר של מה בכך."

"750 מיליון דולר! מה, הוא קוסם? איך הוא הצליח לשכנע..."

"ששש... הרגע..." היסה אותו בוב. "עוד מעט יגיעו לכאן כל הברווזים לשמוע אותך... הסכת ושמע, בחור..."

בוב נשתתק לרגע קצר, בוחש במחשבותיו.

"כן, מדובר בסכום אדיר, ולכן אנחנו חייבים להכניס אותך לעניין. אתה יודע, ג'ורג' מיטשל עומד בראש וועדת ההקצבות של הסוכנות, בקונגרס. ביל אישר בניע ראש."

"אתה יודע ששלחנו בחור למוסקבה, להשיג את התוכנה שלהם, למערכת הזיהוי עמית-טורף שהרוסים פיתחו לאחרונה?"

"שמעתי על זה, הודה ביל, "אבל לא הצלחתי להבין מדוע - - -"

"זה ברור כשמש, קטעו בוב, "כדי שנחסוך כסף רב... אתה מבין, אם לא נשיג את התוכנה, נאלץ להשקיע משאבים רבים מדי כדי לפתח מערכת משלנו, שתיתן מענה הולם למערכת הרוסית, המעולה..."

"מה אתה מקשקש?" ביל נעץ בבוב מבט כאילו זה האחרון יצא בדעתו.

"על מה דיברתי אתך עד עכשו? הרי אתה יודע את המצב..."

"אני יודע. בוודאי שאני יודע! וגם אתה יודע. גם ג'ון האריס יודע. ג'ורג' מיטשל לא יודע, וזה הדבר היחיד שחשוב באמת. הדבר היחיד שהוא יודע, שאם הפעילות של הסוכן ששלחנו תיכשל, יאלץ להקציב לנו 750 מיליון דולר לפיתוח מערכת זיהוי עמית טורף משלנו..."

ביל קרייג נותר המום.

"תן לי להבין... שלחתם סוכן למוסקבה... שינסה לגנוב את תוכנת המערכת שלהם... עם תקווה שיכשל?"

"האריס דאג לכך, שיכשל..." תיקן אותו בוב.

"מה???" בקעה קריאת תדהמה מגרונה.

"הנח לי להסביר לך בבהירות. האריס שלח את קולינס למוסקבה, למשימת הסחה. למשימת סרק. קולינס שלנו היה דווקא מוצלח מאוד, והצליח לבצע את המשימה בהצלחה מלאה ומרשימה. אך אז האריס גרם לתפישתו על ידי הק.ג.ב... תמורת ההסגרה הזאת - האריס מחזיר את קולמאר, שאותו הסגיר לידיהם בפרוייקט הקודם... והיות והמשימה הנוכחית "נכשלה", מיטשל נאלץ לאשר 750 מיליון דולר לפיתוח מערכת זיהוי עמית-טורף משלנו... אך היות והיא כבר מוכנה, לפי הדיווח שלך, אתה מקבל את הכסף לפרוייקט הלייזר... הפרוייקט החמישי... מתחיל להתבהר אצלך?"

ביל נראה כמי שקפאו שד, בהלם מוחלט. רק מילמול חסר פשר נשמע חלושות מתוך שפתיו.

"בשורה התחתונה, ביל, האריס נמצא תמיד במצב של פרוייקט אחד קדימה. או צעד אחד קדימה, בשפת הקוסמים. יש להם קסם נחמד על הרעיון הזה."

"אה... רגע... מה..." ביל עדיין התקשה למצוא את לשונו.

"זה הלך טוב מאוד עד היום, ביל. חמש פעמים השיטה הזאת פעלה היטב. אתה צריך להבין, הכל בעולם המחורבן הזה עובד על הכסף... פה, בארצות החופש והבלגן, חלוקת המשאבים גלויה, שקופה, מתועדת בספרים. ושם, בארצות מחנות ההסגר והחינוך מחדש - גם שם הכל מבוסס על כסף, רק שם הכל מתנהל מתחת לשולחן."

"מי יודע את כל זה?" ביל הצליח לבסוף לנסח משפט מלא.

"אתה האדם השלישי, והאחרון בהחלט!" הודיע בוב.

"אתם... מטורפים! שניכם מטורפים! עוד תגיעו לבית הסוהר! למה בכלל שיתפת אותי בזה, לעזאזל! עכשיו שלושתינו נגיע לכלא..."

"אל תדאג, לא נגיע לשום כלא. נהפוך הוא: לולא היינו מכניסים אותך לעסק, הייתה עלולה לצוץ סכנה, בעקבות פליטת פה תמימה שלך שלא במקום. עכשיו, כשאתה מבין מה הולך, אתה גם יודע מה אסור לך להגיד או לפלוט מחוסר ידיעה. אחד היתרונות במקום העבודה שלך, שאף אחד אינו מפטפט ומדבר על עבודתו. כולם חתומים על התחייבות לסודיות מוחלטת. אתה היחיד שהיית עלול לסכן את התהליך, אם, לדוגמה, היית פולט ש'הפרוייקט הרביעי' כבר בוצע. כעת אתה מבין, כי אין לחשוף בפני אף אחד את לוח זמני הפיתוח של מערכת הזיהוי. את הבדיקות עליך לפרוס על פני שנתיים, בניחותא..."

"טירוף מוחלט... משוגעים..." ביל היה נסער וחיזור.

"אתה יודע, ביל," בוב המשיך, מתעלם מתגובותיו של בן שיחו, "עד היום אינני מצליח למצוא מי המפסיד בתעלול שלנו... הרוסים אינם מפסידים דבר: מבחינתם, המבצע שלנו סוכל, התוכנה שלהם נמצאת במקום מבטחים, וראשי הק.ג.ב אפילו מקבלים שבחים ובטח מדליות על הלכידה המהירה של המרגל שלנו. והם בטוחים שהמערכת המחורבנת שלהם נפלאה ואנחנו חוששים מפניה. הלאה. אנחנו - בוודאי שלא הפסדנו דבר! יש לנו מערכת זע"ט מעולה, והשגנו תקציב לפרוייקט החמישי אשר כרגיל לא היו מאשרים לנו סנט אחד עבורו. החזרנו את הסוכן אשר הוסגר בפרוייקט הקודם... הכל שפיר!"

"האומנם?" הזדעם ביל, "זה שאותו סוכן שהסגרתם אז היה כלוא אצלם, זה שפיר? ומה הרוויח אותו קולינס שהסגרתם עכשיו? לא נראה לך שהוא המפסיד העיקרי מהפרשה?"

"לא ולא!" הסביר בוב בנחת. "קולינס לא הפסיד מאומה, אלא נהפוך הוא. הוא סיים לרכוש את אימוניו וצבר את מלוא הניסיון שמרגל כמוהו צריך לרכוש. אתה חייב להבין: קולינס הינו סוכן שטח מעולה, מיומן, משופשף, בעל ניסיון אדיר. רק בלכידה על ידי האויב טרם התנסה... למעשה, קולינס אינו נמנה כיום עם סגל אגף המבצעים, אלא הושאל אליהם לצורך המבצע הזה. כרגיל, הוא משתייך לאגף המנהלה, מאמן ומדריך את הדור הבא של סוכניו. עתה, כאשר נחזיר אותו בעוד כשנתיים - זה הממוצע שלנו - יחזור להדרכה; ואז יהיה לנו את המורה והמדריך הטוב ביותר שהיה לנו אי פעם... יוכל ללמד ממקור ראשון מה מתרחש בכלא הסבייטי, כיצד הם חוקרים..."

"ומה עם הכסף?" המשיך ביל ורטן. "שדדתם בעורמה 750 מיליון דולר מכספי משלם המיסים האמריקאי..."

"אל תהיה ילד!" נזף בוב. "הכסף הזה אינו תוספת תקציבית כלשהי, אלא העברה מסעיף אחד לסעיף אחר! כל מה שהאריס ווידא הוא כי הכסף יגיע

למעבדות שלנו, ולא למעבדות של 'נאסא', לדוגמה, שם היו מפתחים מן הסתם מערכת אחרת מיותרת לחלל... ובכלל, תביט על המצב בראיה גלובלית: הדבר היחיד שחל במקרים כאלה, הינו ניידות עובדים בכיוון משם לכאן, ולא להיפך! האם יש כאן רווח או הפסד לצד כלשהו, היכן מקום העבודה בפועל של כמה מאות מהנדסים?"

ביל, עדיין מאובן, לא ידע מה לשאול בדיוק. לכל שאלה אשר העלה על דעתו, היתה תשובה מיידית בפיו של בוב. "איך העסק הזה התחיל? של מי הרעיון?" שאל לבסוף, מאחר ולא מצא משהו אחר לשאול.

"כמובן, האריס מושך בחוטים... הוא הגה את הרעיון, לאחר שלפני מספר שנים הזדמן להופעת קוסם חובבן, אשר הופיע בפני ילדים. את היודע, מסיבת יום הולדת לבן של מישהו, או משהו דומה. הוא סיפר לי שאפילו לא זכר על ידי מי הוא הוזמן. ובהופעה הזאת, אותו קוסם לימד את הילדים תעלול בקלפים, שמו: 'קלף אחד קדימה'. האריס קלט את הרעיון, וב'קליק' מהיר גיבש לעצמו יישום שלו בפועל..."

"עכשיו אני מבין את שמות הקוד, 'הרביעי', 'החמישי'... אלה מציינים את שיטת השגת התקציב עבורם..." ביל גנח ונאנח. "הגדולים בוחשים בקדירה, והקטנים חושבים שהם בעיניים, ובעצם אינם יודעים מאומה מה באמת מתרחש מתחת לאפם..."

"אמת. אמת." קולו של בוב שב להיות רגוע ונינוח. "אני מציע לחזור, אך לפני כן נרד שוב לטייל מעט על שפת האגם."

"כן, ברור. אתה רוצה להאכיל את הברווזים. יש דברים שמתבררים רק בסוף," מילמל ביל חרישית.

בוב צחק. "בוא, הכיסים שלי מלאים. הגיע זמן ארוחתם, הם מחכים לי כבר הרבה זמן עד שאסיים את השיחה המיותרת והאווילית שלנו, מבחינתם. הם לא צריכים לרעוב בגלל הבעיות הגיאופוליטיות והביטחוניות המטורללות של המין האנושי המזורג. ואני רוצה להגיד לך, ביל, אני אתאיסט מזוין. אבל אם אלוהים באמת ברא את העולם, אז יצא לו חרא של מוצר."

קצת אחרי האפילוג...

"ביל, למה לא ניצלת את ההזדמנות לספר לבוב את האמת?"
"אינני יודע... לא האמנתי שהוא מסוגל להשיג את הסכום האדיר הזה...
אבל אני מקווה שנמצא דרך לצאת מזה, איכשהו..."
"מילא", אמר מייקל האנטרי, סגנו של ביל קרייג, "זה שהמערכת זיהויה
עמית טורף שלנו אינה שווה דבר וספק אם תפעל בכלל - על זה נוכל אולי
להתגבר; אף אחד לא יוכל לגלות את זה, כי גם המערכת הרוסית לא שווה
יריקה. אבל איך נצא מפרוייקט הלייזרים? הרי שנינו יודעים שאין שום סיכוי
לפתח את השטות הדמיונית הזאת?"
"מה אתה רוצה?" זעף ביל, "שאני אגיד לך: רעיון לווניי הלייזרים שלנו
הוא כישלון קולוסאלי, לא מציאותי? השגת לחינם את הכסף? אחרי כן,
לעולם לא ישיגו לנו דולר אחד נוסף, ונוכל לסגור את המפעל שלנו! ומלבד
זאת, אולי המהנדסים שלך בכל זאת יצליחו לעשות איזה נס?"
"שטויות!" פסק מייקל. "המתכנתים עשו סימולציות שונות במחשב וקבעו
שהסיכוי לבצע את הפרוייקט הזה הם 2.7 פרומיל האחוז, ואני מוסיף ואומר,
שגם המספר הזה אופטימי מאוד!"
"שכח מהשיחה הזאת, ותן לבחורים להתחיל לעבוד. כבר מזמן הפכנו
למדינת סעד... כל הבולשיט של מלחמת הכוכבים נועד רק להפחיד את
הסובייטים, ולמנוע מאלפי המהנדסים שלנו אבטלה. אנחנו צריכים להשתלב
במשחק הזה, מייקל."
"או.קיי, אתה הבוס, ביל." מייקל קם ממקומו ופנה לצאת ממשרדו של
מנהלו.
"דרך אגב, מייקל", קרא אחריו ביל, "אתה יודע, כל הכבוד לג'ון האריס,
על המחשבה המקורית שלו בהשגת תקציבי עתק... אני עצמי הזמנתי אותו
למסיבה בה השתתף אותו קוסם, אשר לימד את התעלול של הקלפים. אבל
אני, בניגוד אליו, לא היסקתי מהמופע הזה שום מסקנה..."
"כל הכבוד לך, באמת. כל הכבוד", מילמל מייקל ויצא.